

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

25. YIL

DEVİRİME HAZIRLANIYORUZ!

Sosyalizm İçin

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2012/13 (46) • 23 Kasım 2012 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

25 yılın birikimi, 25 yılın coşkusu...

**Binler devrim ve sosyalizm
için buluştu!**

İÇİNDEKİLER

25 yılın birikimi ile.	3
Açlık grevleri sona erdi.	4
İdris Naim Şahin Alevilere yönelik tehditlere destek verdi.	5
“Ulusal İstihdam Strateji” saldırıları devam ediyor.	6
Oyak Renault'da işten atılan işçilerden Yaşar Kula ile konuştuk.	7
Sağlık alanının kapıları sermayeye açılıyor.	8
31 DHF'li tutuklandı.	9
Emekçiler devrim ve sosyalizm için buluştu!	10-11
Türk Metal'e İstanbul “İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği” etkinliğine gelen mesajlardan.	12
“İşçilerin birliği, halkların kardeşliği” etkinliğine katılan işçi ve emekçilerden.	13
“Binlerce Alaattin olacak, sosyalizmi kuracağız!”	14-15
TKİP IV. Kongresi	
Açılış Konuşması.	16-20
Alaattin yoldaşın anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.	21
Ekim devrimi ve kadın sorunu.	22-23
Kadın, şiddet ve şiddetin türleri.	24-25
İşçi direnişleri ve eylemlerinin karakteri ve özellikleri	
Volkan Yaraşır.	26-28
Otomotiv sanayiinde kriz yayılıyor.	29
Taksim Meydanı	
Yayalaştırma Projesi.	30
Mücadele postası.	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2012/13 (46) * 23 Kasım 2012
Fiyatı: 1 TL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Altay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

Komünist hareketin 25. yılı vesilesiyle gündeme gelen etkinliklerin sonuncusu 18 Kasım'da İstanbul'da gerçekleştirildi.

Kadıköy Caferağa Spor Salonu'nda gerçekleşen etkinlikte yüzlerce emekçi bir araya geldi. “25. yıl: Devrime hazırlanıyoruz!” üst başlığıyla örgütlenen etkinliğe coşku ve devrimci bir atmosfer hakimdi. Birçok açıdan başarılı geçen etkinlik, geriye anlamlı bir deneyim, güçlü-devrimci bir faaliyet tablosu bıraktı. Gazetemizin bu sayısında İstanbul'da gerçekleşen etkinliğe geniş bir yer ayırıyor, elde edilen deneyim ve birikimi okurlarımızla paylaşıyoruz.

Gelinen yerde onlarca sınıf devrimcisinin emeği ile örgütlenen 25. yıl etkinliklerinin sonuna gelinmiş olundu. 25 Kasım'da Adana'da yapılacak 25. yıl etkinliği ile sınıf devrimcileri önemli bir faaliyet dönemini geride bırakacaklar. Adana'da gerçekleşecek olan etkinliğin de başarılı ve güçlü geçmesi umudu ile tüm okurlarımızı etkinliği sahiplenmeye ve çalışmalarına omuz vermeye çağırıyoruz.

Kürt siyasi tutsakların başlattığı ve uzunca bir süredir gündemin ilk sıralarını tutan süresiz-dönüşümsüz açlık grevi, Abdullah Öcalan'ın çağırısıyla geçtiğimiz hafta sona ermişti. Gazetemizin bu sayısında, bir dizi eyleme, bununla birlikte azgın devlet terörüne sahne olan bu süreci, sonuçları üzerinden ele alan bir değerlendirmeye yer veriyoruz.

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele günü yaklaşıyor. Kadına yönelik şiddete karşı mücadeleyi, kadınlara çifte baskı ve kölelik getiren kapitalizme karşı mücadelenin bir parçası

olarak ele alan Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), 25 Kasım Pazar günü, saat 15.00'te Avcılar Marmara Caddesi girişinde bir eylem gerçekleştirecek. Bütün okurlarımızı eyleme katılmaya ve kadına yönelik her türlü baskı ve şiddete son vermek için devrimci sınıf mücadelesini büyötmeye çağırıyoruz.

Ayrıca kadın sorunu ve kadına yönelik şiddet üzerinden bir takım eylemlerin gündeme geleceği bu süreci devrimci bir yaklaşım üzerinden ele almak büyük önem taşıyor. Gazetemizin bu sayısında konuya genişçe bir yer ayırmış bulunuyoruz.

25 yılın birikimi ile...

Sınıfı devrime kazanmak için!

Bugün bir tarafta emperyalist savaş ve saldırganlığın, öte tarafta kapitalist sömürü ve baskının dizginlerinden boşaldığı, iktisadi ve sosyal eşitsizliğin derinleştiği, tüm bunlara paralel olarak gelişen sınıf ve kitle eylemlerine her geçen gün yenilerinin eklendiği bir dünya tablosu ile karşı karşıyayız. Dönemin öne çıkardığı bu olgular ve gelişmeler, komünistlerin yükselttiği “devrime hazırlık” çağırısının güncelliğini, bir o kadar da yakıcılığını döne döne ortaya koymaktadır.

İçinden geçmekte olduğumuz tarihsel dönemin nesnel olarak gündeme getirmiş olduğu devrime hazırlık görevi, en başta günümüz dünyasının devrimci sınıfını, yani işçi sınıfını devrime hazırlamak, buna yönelik çabada mesafe almak demektir. Gelişmelere devrimci temelde müdahale edebilmenin ve elbette onlara yön verebilmenin yolu, her şeyden önce işçi sınıfına dayanmaktan, onu devrimci mücadeleye çekmekten geçmektedir. Bu başarılmaksızın, işçi sınıfı kendi bağımsız devrimci sınıf konumu üzerinden harekete geçirilmeksizin, değil tarihin akışına yön vermek, gelişen siyasal süreçlere müdahale etmek dahi mümkün olmayacaktır.

Yakalanması gereken temel halka: Fabrika merkezli sınıf çalışması

İşçi sınıfını politik mücadeleye ve devrime kazanma görevi, bugün devrime hazırlık çağırısının yakalanması gereken en temel halkasını oluşturmaktadır. Zira devrime hazırlık her şeyden önce devrimin öncüsünü örgütlemeyi, bunun için de sınıf içerisinde sağlamca mevzilenmeyi gerektirir. Tam da bu çaba içerisinde devrimci sınıf partisini adım adım sınıf zemininde kökleştirmeyi gerektirir.

Yakın zamanda açıklanan **TKİP IV. Kongresi Bildirgesi** bu temel önemde ihtiyacı şöyle özetlemektedir:

“(...) Bütün bunlardan günümüz dünyasında her gerçek devrimci partiyi bekleyen en temel, en dolaysız, en öncelikli görev de kendiliğinden çıkmaktadır: Kendi toplumunun işçi sınıfını devrime hazırlamak, kendi devrimci hazırlığının esas kapsamını bununla anlamlandırmak, aynı anlama gelmek üzere, parti ile sınıfın devrimci birliğini hergünkü mücadele içinde geliştirip güçlendirerek geleceğe taşımak. Bu aynı zamanda bugünkü koşullarda proleter dünya devrimi sürecine en büyük, en anlamlı katkı, dolayısıyla proletarya enternasyonalizminin de en temel gereklerindendir.”

Buradan hareketle denebilir ki, önümüzdeki dönemde en başta sınıf çalışmasında katedilecek mesafe, komünistlerin önüne koymuş bulunduğu devrimci hazırlığın en somut ölçütü olacaktır. Bu sorumluluk bir yandan geniş sınıf kesimlerini devrimci siyasal mücadeleye kazanmayı, diğer yandan fabrika

merkezli siyasal-örgütsel çalışmada yol almayı gerektirmektedir.

Sınıf çalışması ve siyasal süreçlere etkin müdahale

Bugün emperyalizme hizmette sınır tanımayan, uyguladığı yıkım programlarıyla işçi sınıfını açlığa ve yoksulluğa mahkum eden, Kürt halkına karşı inkar ve imha çizgisini sürdüren, ilerici-devrimci güçlere karşı baskı ve terörü süreklileştiren bir sermaye düzeni ile karşı karşıyayız. Bütün bunlar sınıf cephesinden militan siyasal bir mücadeleyle karşılanamadığı içindir ki, emekçilere ve ezilenlere yönelik saldırıların sonu gelmemektedir.

Dolayısıyla önümüzdeki dönemde sınıf kitlelerine politik gündemler üzerinden etkin ve kesintisiz bir müdahale, onları bu eksende harekete geçirmek büyük bir önem taşımaktadır. Başta emperyalist savaş ve saldırganlık olmak üzere, Kürt sorunu, artan baskı ve devlet terörü vb. temel siyasal gündemler üzerinden işçi sınıfını politikleştirmek, devrimci politik etkiyi sınıf içerisinde yaygınlaştırmak yeni dönemin en öncelikli görevleri arasında yer almaktadır. Böyle bir çabanın kendisi bir taraftan işçi sınıfını kendi

fabrikasının dar sınırlarının dışına çıkaracak, politik süreçlere kendi bağımsız sınıf kimliği ve hareketi üzerinden müdahil olmasını sağlayacaktır. Öte taraftan, tam da bu zemin üzerinde kendi partisi ile olan bağlarını güçlendirmesinin olanaklarını çoğaltacaktır.

Devrime hazırlık ve parti-sınıf ilişkisi

Devrimci sınıf partisi kendi sınıf zeminine oturmadığı koşullarda gerçek bir devrimci hazırlıktan Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

bahsetmek mümkün değildir. “Devrimci sınıf partisi sınıfla bağ kurma süreci içinde gelişebilir ve bu aynı çaba içerisinde sınıfı devrime hazırlayabilir. Siyasal çalışma sözkonusu olduğunda devrime hazırlık, işin esasında sınıfı devrime hazırlamaktan başka bir şey değildir. Kuşkusuz ileri ve diri kesimleri üzerinden. Sınıf koca bir gövdedir; devrim başladığında bile sınıfın belli kesimleri hala da belli bir edilgenlik içerisinde kalabilirler. Önemli olan sınıfın nispeten ileri kesimleridir. Görevimiz bunlara ulaşmaktır; bunlarla bağlar kurmaktır, bunları gelmekte olan döneme hazırlamaktır.” (**TKİP IV. Kongre Açılış Konuşması**)

Aynı şekilde devrimci sınıf, kendi siyasal örgütlülüğünden, onun önderliğinden yoksun olduğu sürece devrimci misyonunu yerine getiremez. Yalnızca tarihsel deneyimler değil, yanı sıra, Ortadoğu’dan Avrupa’ya ve Amerika’ya kadar yaşanan güncel gelişmeler de döne döne devrimci önderlik sorununun kritik önemini ortaya koymaktadır.

Sınıf devrimcileri önümüzdeki dönemin tüm görevlerini bu bakışla ele almalı, siyasal faaliyetin merkezine parti-sınıf ilişkisi ekseninde atılması gereken adımları koyabilmelidirler. Devrime hazırlık çağırısının gerçek manada ete kemiğe bürünmesi, bu doğrultuda atılacak somut adımlarla mümkün olacaktır.

Hayata geçirilen her faaliyetin yönü ve ruhu buna göre şekillenmeli, ortaya konulan her türlü enerji ve çaba buna hizmet edebilmelidir.

25 yılın birikimi ile işçi sınıfına!

25. yılını geride bırakan komünist hareket bu topraklarda küçümsenemeyecek bir birikim, değerler sistemi ve devrimci mücadele geleneği yaratmış bulunuyor. Sınıf devrimcileri, binbir emekle, dişle-tırnakla, can bedeli fedakarlıklarla yaratılan bu birikimin güvenceye alınması ve yarınlara taşınması sorumluluğu ile karşı karşıyalar.

Bu ise her şeyden önce varolan birikimin kendi maddi zeminiyle, yani işçi sınıfıyla bütünleşmesini gerektirir. Yeni dönemde 25. yıl eksenli her türlü faaliyet bu bakışla ele alınabilmeli, atılan her adımda bu birikimin işçi sınıfı ile bütünleşmesi hedefi gözetilmelidir. Bu başarıldığında, 25 yıllık emek ve birikim gerçek manada güvencelenebilecektir.

Açlık grevleri sona erdi...

Kim kazandı, kim kaybetti?

KCK ve PKK davasından tutsakların başlattığı açlık grevi, 68. gününde Öcalan'ın yaptığı “tereddütsüzce bitirin” çağrısı üzerine sona erdi. Direniş bu biçimde sona erdi fakat tartışmaları devam ediyor. Şoven çevreler AKP hükümetini “terörle müzakere etmek” ve “teröre büyük tavizler” vermekle suçlarken, açlık grevlerinin bitirilmesi AKP ve devlet cephesinden büyük bir rahatlama yaratmış görünüyor. Kürt hareketi cephesinden ise varılan sonuç memnuniyetle karşılanıyor, ortaya çıkan ılımlı havanın yeni bir müzakere sürecinin başlaması için değerlendirilmesi isteniyor, bu yönde çağrılar yapılıyor. Örneğin BDP Genel Başkanı Demirtaş, “kim kazandı?” sorusunu “herkes kazandı” şeklinde yanıtlarken, kendi kazanımlarını direnişin taleplerinden Öcalan ile müzakerelere başlanması beklentisiyle ilişkilendiriyor. Açlık grevlerini bitiren çağrısının Öcalan ile devletin yaptığı görüşmelerin ardından gerçekleşmesi bu beklentilere dayanak yapıyor.

Aslında büyüyen bu beklentinin dışında direnişin taleplerinin kazanılıp kazanılmadığı sorusuna olumlu ve kesin bir yanıt vermek mümkün değil.

Bilindiği üzere direnişin üç ana talebi vardı: Anadilde eğitim, anadilde savunma ve Öcalan üzerindeki tecritin kaldırılması. Direniş bitirilirken bu taleplerle ilgili bir anlaşma olup olmadığı ya da nasıl bir anlaşmaya varıldığı konusunda bir açıklama yapılmadı. Bu olmaksızın devlet cephesine bakılırsa, anadilde eğitim konusunda herhangi bir çalışma bulunmuyor. Direniş henüz başlamadan önce AKP'nin kongresinde açıklanan anadilde savunma konusundaki yasa değişikliğinin ise önümüzdeki günlerde meclise sunulacağı söyleniyor. Fakat yasada anadilde savunma için tutulacak tercümanın ücretinin tutuklu tarafından ödenmesi biçiminde bir düzenleme var. Bu biçimiyle de düzenlemenin son derece meşru bu hak talebini karşılaması mümkün değildir. Öcalan'ın üzerindeki tecritin kaldırılması konusunda ise herhangi bir somut gelişme bulunmuyor. Öcalan ile görüşmek isteyen avukatların talepleri hala geri çevriliyor.

Varılan aşamada Kürt hareketi de aslında direnişin taleplerinin ne ölçüde kazanılıp kazanılmadığından çok müzakerelere yeniden başlanıp başlanmayacağı konusuyla ilgileniyor. Direnişin bitirilmesinde devlet-Öcalan görüşmelerinin belirleyici rol oynaması, AKP'nin şeflerinin Öcalan ile görüşmeler yapılabileceği yönünde açıklamalar yapmaya devam etmeleri Kürt hareketi cephesinden umutları artırıyor. Bu nedenle temkinli ve AKP'yi teşvik edici bir dil kullanmaya özen gösteriyorlar.

Bu haliyle de direnişin en büyük sonucu müzakere beklentisini büyütmek olmuştur. Fakat açlık grevlerinin bitirilme sürecinden başka, ne Öcalan'ın üzerindeki tecritin kaldırıldığına dair bir gelişmeden, ne de henüz başlamış bir müzakareden söz edilebilir. Elbette görüşmelerin başlaması olasılıklar arasındadır, ancak buradan sonuç beklemek hayal kurmaktan başka bir şey değildir. Sermaye devletin olası bir müzakere sürecinde daha önce olandan başka türlü davranmasını beklemek için hiçbir neden yoktur. Devlet en az ödünle Kürt hareketini güçten düşürmek ve mümkünse tasfiye etmek istiyor. Müzakere masasına da başka bir

niyetle asla oturmaz, oturamaz da. Bunun için önümüzdeki dönemde devlet cephesinden çözüme yönelik adımlar atılacağı yolundaki beklentilerin bir kez daha çökmesi kaçınılmaz olacaktır.

Diğer taraftan bu bağlam dışında, açlık grevi direnişinin politik-moral sonuçları olduğu açıktır. Bunların başında Kürt halkının dışarıda gösterdiği mücadele gücü gelmektedir. Büyük kitlelerin katıldığı sayısız gösteri, militan sokak çatışmaları, kitlesel açlık grevleri ile sermaye iktidarı büyük bir basınç altına alınmıştır. Oysa KCK operasyonlarıyla Kürt hareketinin örgütsel omurgasında ve kitlesel mücadele gücünde büyük yaralar açılmıştı. Fakat açlık grevleriyle anlaşıldı ki devletin bu hesabı zindan duvarlarına çarpıp bozuldu. Zira hem zindanlara kapatılanlar yaptıkları büyük bir eylemle toplumun gündemine oturdular, büyük kitleleri peşlerinden sürüklediler, hem de bu süreç içerisinde dışarıyı kendisini yeniden güçlü bir toplumsal-siyasal hareket olarak üretmeyi başaramadı.

Denebilir ki açlık grevleri böylelikle bir kez daha devletin Kürt sorunu karşısındaki inkar ve imha politikasının iflası oldu. Sermaye iktidarı, baskı, zor ve zorbalıkla binlerce insanı zindanlara kapatsa da, Kürt hareketini bitirme olanaklarına sahip değildir. Çünkü Kürt hareketi, bu düzenin çözmeye muktedir olmadığı sosyal ve siyasal dinamiklerden beslenmektedir. Dahası, bir de son dönemde iyiden iyiye belirginleştiği üzere, sınırları aşan dinamiklerle buluşmaktadır. Sermaye iktidarı da bunun bilincindedir. Bu nedenle de politikasını Kürt hareketini inkar ve imha ile müzakere masası arasında sıkıştırmak üzerine kurmuştur. Bu yönde elde edilebilecek her sonucu da başarı saymaktadır. Nitekim açlık grevlerinin sonucunu da böyle değerlendirmektedir.

Bunun için açlık grevleri Kürt hareketinin gücünü gösterdiği gibi, aynı zamanda bu gücün sınırlarına da ışık tutmuştur. Öyle ya, bu büyük direniş dışındaki

kitlesel ve militan sahiplenme ile birlikte iktidarı açmazı almasına rağmen, sonunda taleplerini söküp alamadan müzakere umutlarının diriltilmesi karşılığında bitmiştir. Bu haliyle de hareket açısından varılan sonuç başarı gibi görülse de, gerçekte mevcut açmazın sınırlarına bir kez daha gelinip dayanılmıştır sadece. Bunun en önemli nedeni kuşkusuz ki müzakere odaklı stratejik bakış açısıdır. Bundan sonra ise başka nedenler sıralanabilir. Bu nedenleri ise direniş sürecinde yaşananlardan hareketle açıklayabiliriz.

Dikkat edilirse direniş sürecinde dışarıdaki kitle desteği hemen tümüyle Kürt halkından gelmiştir. Bunun dışında ilerici bazı sendikaların yaptığı açıklamalar ve sınırlı eylemler bir yana bırakılırsa, işçi sınıfı ve emekçiler direniş kayıtsızlıkla karşılamış ya da ona soğuk bakmıştır. Elbette sol hareket gücü ölçüsünde destek ve dayanışmayı büyütmek için çalışmıştır. Fakat bu destek örgütlü güçlerden ibaret kalmıştır. Bu arada belirtmek gerekir ki Kürt hareketinin toplumsal desteklerini büyütmek için gündeme getirdiği HDK'nin bu beklentiye yanıt veremeyeceği de bir kez daha anlaşılmıştır. Zira HDK tarafından yapılan eylemlerin kitle katılımını da esas olarak Kürt halkı oluşturmuştur. Kürt hareketiyle bağımsız bir siyasal ve toplumsal güç olmayanların birliğinden başka da bir sonuç çıkmaz da.

Son olarak belirtelim, açlık grevleri Kürt hareketinin gücünü bir kez daha gösterirken, Kürt sorununu çözmek için daha fazlasına ihtiyaç olduğunu da ortaya koymuştur. Düğümü çözecek ve Kürt hareketini de açmazdan kurtaracak olan bağımsız devrimci bir sınıf hareketidir. İşçi sınıfı siyasal bir sınıf hareketi haline gelir ve devrimci partisi önderliğinde siyasal-toplumsal alana ağırlığını koyarsa, Kürt halkının inkar ve imha ile müzakere sarmalını aşarak ulusal hak ve özgürlük mücadelesini devrimci bir sonuca ulaştırması da zor olmayacaktır.

İdris Naim Şahin Alevilere yönelik tehditlere destek verdi...

Alevi düşmanlığı devlet geleneğidir!

Malatya’da Alevilerin evleri işaretlenmişti. Alevilere yönelik bu saldırganlığın ortaya çıkmasının ardından göstermelik bir soruşturma açıldı. Soruşturma sonuçsuz kaldı. Bir defa daha Alevilere yönelik saldırganlığın failleri koruma altına alındı. Bunun da ötesinde olayın abartıldığı tezi etrafında tüm devletliler birleşti.

Alevilere yönelik katliam provası ile ilgili olarak konuşan, sonuçsuz kalan soruşturmalara dair açıklamalarda bulunan AKP’li İçişleri Bakanı İdris Naim Şahin, “*çocuklar yapmıştır*” yalanına sarıldı. Çocukların bir bilgisayar oyunu olan *Counter Strike* isimli oyundan etkilenerek evleri işaretlediklerini belirtti. İşaretlenen tüm evlerin neden Alevi ailelere ait olduğu sorusunu yanıtlamaktan ise özenle kaçındı. İdris Naim Şahin yaptığı bu açıklamalarla mizah dergilerine epey bir malzeme sağlamış oldu.

Şahin çocukça yalanlara sarılan, katillerin elini soğutmama geleneğini sürdüren ne ilk devletlidir, ne de sonuncusu olacaktır. Düzenin Alevilere reva gördüğü dünden bugüne hep katliamlar olmuştur. “*En iyi Alevi ölü alevidir*” anlayışını Osmanlı’dan miras olarak alan sermaye devleti, tarihi boyunca Alevilere potansiyel tehdit muamelesini reva görmüştür.

Dünden bugüne düzenin Alevilere bakışı...

Resmi tarih tezlerinde Osmanlı hep hoşgörülü olarak tanımlanmış, bu nedenle Osmanlı imparatorluğuna övgüler dizilmiştir. Osmanlı’nın her inanca karşı saygılı bir İmparatorluk olduğu yalanına dayalı söylemler öne çıkarılmıştır. Oysa Osmanlı İmparatorluğu Alevilere yönelik katliamlarda sınır tanımamış, insanlık tarihinin gördüğü en vahşi katliamların altına imza atmıştır. Alevilerin inançsal farklılıkları katliamlar yoluyla yok edilmeye, Aleviler, Sünni İslam potasında eritilmeye çalışılmıştır. Tüm bunların ötesinde Osmanlı imparatorluğu Alevilik inancını sapıklık olarak nitelendirmiştir.

1826 katliamından sonraki süreçte Osmanlı Alevilerle ilgili politikasında değişikliğe giderek, katliamın ve baskının yanına asimilasyon politikasını da eklemiştir. Alevi köylerine cami yapma politikası bu dönemde başlamıştır. Alevi çocukları köylerinden alınarak Sünni okullarında eğitilip köylerinde görevlendirilmişlerdir.

Türkiye Cumhuriyeti, kurulur kurulmaz tekleştirici bir toplumsal anlayışa sarılmış, “Türk – İslam” anlayışına uygun bir toplum yaratma projesi çerçevesinde politik adımlar atmıştır. Bu politika ile herkesin Türk ve herkesin Sünni İslam anlayışına sahip olmasını hedeflemiştir. Türk devleti tekçi politik yaklaşıma uymayan Alevilere ve Kürtlere yönelik katliamlarda sınır tanımamıştır. Bu durumu kanıtlamak için kısa bir tarihsel gezinti yapmak yeter de artar bile...

TC’nin 1923’te ilanından sonra, 1924’te “devletin dini İslam” olarak benimsenmiştir. 1924’de Sünni bir kurum olarak “Diyanet İşleri Başkanlığı” kurulmuştur. 18 Mart 1924’te çıkartılan köy kanunuyla “*köyün temel dini müstemilatı cami*” olarak belirlenmiştir. 30

Kasım 1925’te çıkartılan “*Tekke ve Zaviyelerle Türbelerin seddine ve Türbedarlıklar ile Birtakım Unvanların men ve ilgasına Dair Kanun*” ile Alevilik resmen yasaklanmış, tek ibadethane olarak cami ve mescit kabul edilmiştir.

Türk devleti Alevi katliamlarının gerekçesi olarak Osmanlı’dan devraldığı Aleviliğin sapık bir inanç olması anlayışını öne çıkarmıştır. Bu anlamda Dersim Katliamı bizzat Devlet tarafından gerçekleştirilmiştir. Dersim katliamıyla Türk devleti, Alevilere ve Kürtlere gözdağı vermek istemiştir.

Dersim Katliamı’ndan sonra yaşanan Ortaca Katliamı’nda Aleviler bir kez daha kana bulanmışlardır. 1966’da yaşanan Ortaca Katliamı’ndan sonraki süreçte de Alevilere yönelik devletin katliam politikası hız kesmemiştir. 1968 Elbistan, 1971 Kırıkhan olaylarında Aleviler saldırıların hedefi olmuşlardır. 1975 ve 1978 Malatya Katliamı, 1978 Maraş Katliamı, 1980 Çorum Katliamı, 1993 Sivas Madımak Katliamı, 1995 Gazi Katliamı ve Ümraniye Katliamları’nda da oluk oluk Alevi kanı akıtılmıştır.

Bütün bu katliamlarda kullanılan el farklı da olsa gövde belliydi. Bu gövde faşist sermaye devletinin ta kendisiydi. Devletin yetkilileri, tıpkı İçişleri Bakanı İdris Naim Şahin gibi, her seferinde adresi başka yerlerde arasalar da, kışkırtma, tahrik gibi kılıflara büründürmek için çaba gösterebilirler de, gerçekte adres de belliydi. Bu adresin adı katliamcı sermaye devletiydi.

Sermaye devletinin egemenleri, dünden bugüne Ramazan orucu tutmamaları nedeniyle Alevileri sürekli olarak ötekileştirildiler, horladılar, baskılara ve şiddete maruz bıraktılar. Tüm saldırı ve katliamların ardından saldırılarla ilgili olarak devlet erkanının yaptığı açıklamalarda iki temel nokta öne çıktı. Bunlardan ilki Alevilere yönelik saldırıların inkar edilmesi, ikincisi ise saldırı ve katliamların icracılarının devlet tarafından

sahiplenilmesidir.

İdris Naim Şahin’in yaptığı açıklamalar, Alevilere yönelik saldırılar karşısında sessiz kalmayı, yaşananları inkar etmeyi benimseyen özelde AKP hükümetinin genelde devletin yaklaşımının devamı niteliğindedir. “Durum abartılıyor! Bu münferit bir olaydır!” vb. ret ve inkara dayalı söylemlerinin altında, dinci partinin ve faşist sermaye devletinin imzası var.

İdris Naim Şahin’in açıklamaları Alevileri yok sayma ve Alevilere yönelik saldırıları destekleme yaklaşımını sürdüren AKP kurmaylarının yaptığı açıklamaların son halkasıdır. Dinci partinin şefi Recep Tayyip Erdoğan da Alevilere karşı kin ve nefret söylemlerinde sınır tanımamıştır. Seçim meydanlarında Alevilere karşı toplumsal kesimleri kışkırtacak tarzda konuşmalar yapmış, mitinglerde Alevilik inancını yuhalatmıştır. Tam da bu gelişmelerden sonra Alevilere yönelik tehditler artmış, Alevi evleri yurdun dört yanında, tıpkı Maraş Katliamı öncesinde olduğu gibi işaretlenmiştir.

Tehdit ve katliam girişimlerini boşa çıkarmak için...

Özelde Alevilere genelde ezilen tüm toplumsal kesimlere yönelik katliamları kalıcı olarak önlemenin biricik yolu, tüm bu katliamların kaynağı olan sermaye düzeninin yıkılmasıdır. Tüm bu tehditler, katliamlar ve katliam provalarının önüne geçilmesi ancak işçi ve emekçilerin birleşik devrimci mücadelesinin yükseltilmesiyle mümkündür. Baskı ve kölelik düzenini yaşatabilmek için ölüm kusan sermaye devletinin hesaplarını ve oyunlarını boşa çıkarmak için yapılması gereken işçi sınıfının devrimci iktidarı yolunda mücadele ateşini harlamaktır. Ancak, bu mücadelede büyütüldüğü koşullarda katliamların önüne geçilebilir ve katliamların hesabı sorulabilir.

“Ulusal İstihdam Strateji” saldırıları devam ediyor...

Taşeronluk sistemi temel çalışma biçimi yapılmak isteniyor!

Sermaye hükümeti AKP, sınıfa dönük saldırılarına bir yenisini daha ekliyor. Toplu İş İlişkileri Yasası adı altında sınıfın sendikal örgütlülüğüne ve Toplu İş Sözleşmesi hakkına dönük ağır bir saldırıyı hayata geçirdikten sonra Ulusal İstihdam Strateji programı çerçevesinde yeni saldırılarına tam gaz devam ediyor.

15 Kasım'da Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik'in çağrısı ile “Alt işveren uygulamasında karşılaşılan sorunlar ve çözüm önerileri” başlıklı bir toplantı yapıldı. 1 Kasım'da ilki gerçekleşen toplantılarının amacının “sosyal tarafların” ortak mutabakatı doğrultusunda taşeron işçilerin sorunlarına çözüm bulunması olduğu söylendi. Nitekim burjuva medyada “taşerona müjde” haberleriyle duyurulan toplantılar, bundan önceki saldırı yasaları gibi sanki sınıfa yeni bir kazanım sağlıyormuş gibi sunuldu.

Oysaki bu çalışmayla amaçlananın hiç de taşeron işçilerin sorunlarını gidermek olmadığı, tam tersine taşeronluk uygulamasının önünde hiçbir yasal engel bırakmayarak çalışma hayatının tamamına taşeron çalışmayı hâkim kılmak olduğu anlaşılmaktadır. Bu durum Çalışma Bakanı tarafından, İş Yasası'nın 2. maddesinde yer alan asıl işlerin taşerona verilebilmesi için aranan “işletmenin ve işin gereği ile teknolojik nedenle uzmanlık gerektirme” koşulunun değiştirilmek istenmesi üzerinden de görülüyor. Bu sayede bugüne kadar patronlar tarafından her fırsatta çiğnense de taşeron çalışmaya karşı yasal olarak konulan tek sınırlandırma da ortadan kalkmış olacak.

Öte yandan toplantıya DİSK adına katılan Genel Başkan Yardımcısı Metin Ebetürk, Bakan Çelik'in, “muavazaa”lı yani hileli taşeron uygulaması ile ilgili olarak, taşeron işçilerinin asıl işverenin işçisi haline gelebilmesine dayanak sağlayan düzenlemenin kaldırılması yönünde görüş bildirdiğini belirterek, uygulamanın gerçek amacını ve neye hizmet ettiğini anlamlı kılmıştır. Yine Çalışma Bakanı'nın, İş Yasası'nın 2. maddesinde yer alan alt işveren tanımının netliğe kavuşturulması gerektiğini söyleyerek, taşeron tanımında değişikliğe gitme niyetinde olduklarını ifade etmesiyle, yapılan değişikliklerin ve çalışmaların kimler yararına gerçekleştirdiklerine dair hiçbir kuşkuya yer bırakmayacak şekilde açıklığa kavuşturmuştur. Çalışma Bakanlığı'nca ileri sürülen bu değişikliklerin sermaye örgütlerinin her fırsatta dile getirmiş olduğu talepler olduğunu belirtmeye ise gerek bile yoktur.

Taşeron çalışmaya ilişkin yapılacak bu yeni düzenlemeler işçi sınıfı için daha fazla güvencesizlik, daha fazla sömürü ve yeni hak kayıpları anlamına gelecektir. Eğer düzenleme bu haliyle geçerse sınıfın yaşayacağı en ağır kayıplardan biri de sendikal alanda yaşanacaktır. Zira taşeronluk sisteminin esas hedeflerinden biri de sendikal örgütlenmenin önüne geçilmesini, var olanların da tasfiye edilmesini sağlamaktır.

Bu yüzden de toplantıya katılan sendikalar yapılmak istenilen değişiklikleri reddetmiş, toplantıdan şimdilik bir uzlaşma sonucu çıkmamıştır. Her iki taraftan konuya dair görüşlerini yazılı olarak bildirilmesi istenerek ve bir taslak çalışması

yapılacağı bildirilerek konu bir sonraki toplantıya ertelenmiştir. Oysa ki, Çalışma Bakanlığı'nın iş yasasında yapılmak istenen değişikliğe dair zaten bir taslak metnin bulunduğu ve bu metnin patron örgütlerinin istekleri doğrultusunda hazırlanan bir taslak metni olduğu sendikalar tarafından dile getirilmişti. Bu durum bir kez daha sermaye hükümetinin sınıfa dönük saldırılarını hayata geçirmeden önce sıklıkla başvurduğu bir taktiğe bir kez daha başvurduğunu gösteriyor. Yapılan değişiklikler “sosyal tarafların görüşleri alınarak ve bir uzlaşma içerisinde gerçekleştiriliyor” görünümü vermek isteniyor. Öte yandan sermaye medyası da yapılmak istenen değişikliklerle taşeron işçilerin tazminat hakkı, ücret sorunu gibi bir dizi alanda yeni kazanımlar elde edeceği yalanlarına başvurarak kamuoyunu manipüle etmeye devam ediyor.

Taşeron köleliğini çalışma hayatının tamamına hâkim kılacak bu uygulamaya karşı sendikalar şimdilik karşı duruyor. Şimdilik diyoruz çünkü bundan önceki saldırı yasalarının da göstermiş olduğu üzere sendikal güçlerin bu süreçlere karşı etkin, sonuç alıcı bir mücadele örgütlemeye ne takati ne de niyetleri vardır. Toplu İş İlişkileri Yasası'nın geçirilmesinde yaşanan süreç bu bakımdan söylenebilecek herhangi bir söze yer bırakmamaktadır. Sermaye hükümeti ise Ulusal İstihdam Stratejisi çerçevesinde saldırılarına tam bir kararlıkla devam ediyor. Taşeron köleliğinin önündeki en küçük pürüzleri de kaldırdıktan sonra kıdem tazminatının fona devri, bölgesel asgari ücret uygulaması, kiralık işçi uygulaması, esnek üretim ve istihdam modellerin

hayata geçirilmesi gibi bir dizi saldırıyı da hayata geçirmekten geri kalmayacaktır.

Ancak bu durum işçi sınıfının, onun ileri ve öncü unsurlarının göstereceği tepkiye, sergileyeceği direnişe bağlı olarak değişebilir. Taşeronluk sistemine karşı mücadele artık sadece bu kapsamda çalışan işçilerin sorunu olmaktan çıkmış ve doğrudan sınıfın tamamını ilgilendiren yakıcı bir sorun haline gelmiştir. Bu yüzden de sendikaların harekete geçirilmeleri ve daha etkili eylemlere zorlanmaları için tabandan doğru bir baskı yaratılmalıdır. Bu gün birçok sektörde ayrı ayrı yürütülen taşeron işçilerin mücadelesinin en geniş cepheden, birleşik ve merkezi bir hatta yürütülmesi sağlanmalıdır. Sınıfın en geniş kesimlerinin bilinçlendirilmesi ve eylemsel bir hatta çekilmesi için bir mücadele programı çıkartılmalıdır. Taşeronluk sitemine karşı verilecek mücadele ise sadece sonuçları ve yaygınlaşmasına karşı değil, toptan olarak kaldırılması perspektifiyle ele alınmalıdır. Bununla beraber verilecek mücadele “esnek üretim, prim, parça başı akord vb. çalışma sitemlerinin yasaklanması” talepleriyle birlikte ele alınabilmelidir. **(TKİP Programı, Emeğin korunması bölümü, 11. madde)** Bu uğurda sınıfın üretimden gelen gücünün açığa çıkartılmasına dönük planlamalardan geri kalınmamalıdır.

Sermayenin iktisadi, siyasi her alanda sınıfa dönük saldırılarını arttırdığı, sınıfın da buna karşı top yekûn bir direniş ve mücadeleyi örgütlemesi gerektiği bir dönem içerisinden geçmekteyiz. “İşçilerin birliği, halkların kardeşliği” şiarı bu mücadeleye uygun düşecek ve yol gösterecek bir paroladır.

İsrail saldırılarına protesto

İsrail'in Filistin'e saldırılarını yoğunlaştırması üzerine Adana'da DİSK'in öncülüğünde 20 Kasım günü bir eylem gerçekleştirildi. İnönü Parkı'nda gerçekleştirilen eylemde kurumlar adına DİSK Çukurova Bölge Temsilcisi Kemal Arslan tarafından açıklama yapıldı. Arslan şunları söyledi:

“ABD emperyalizmine ve İsrail'in zalimliğine karşı, mazlum Filistin halkının açısını paylaşmak, onlarla dayanışmak ve İsrail'in saldırılarını durdurmak için öfkemizi büyötmek ve sesimizi birlikte yükseltmek zorundayız.”

Kızıl Bayrak / Adana

Oyak Renault'da işten atılan işçilerden Yaşar Kula ile konuştuk...

“Ağır çalışma koşullarına ve satış taslağına yeter dedik”

veremem” dedi. İşçiler bunun üzerine yuhalamaya başladı. Eylem 23.30’da bitti. İşveren ise 00.00-8.00 vardiyasını getirmede. Eylemin büyümesinden korktuğu için.

Ertesi gün işe gittiğimizde kartlarımız okunmadı. İlk başta 23 kişinin kartı okunmadı. Gece vardiyasında olan arkadaşlarımızdan da çıkışları verilenler var. Bu bilinçli olarak yapılıyor. Daha önceden sendikayı sorgulayan, sıkıştıran işçiler. Bu sendika tarafından hazırlanan bir liste. Çıkışların devam edeceği söyleniyor.

Türk Metal’e tepki göstermenin işten atılma sebebi olduğu fabrikada dile getiriliyor. Fabrika yönetimi Türk Metal’in fabrikada kalmasını istiyor.

“Yeterince örgütlü olmadığımız için başaramadık”

- Metal işçilerine çağrınız nedir?

- Bizim eylemimiz ilk ve son değil. Bundan sonrası da gelecektir. Ne Türk Metal’e ne de patronlarına güvensinler. Eylemlerinin sonu ölüm de olsa sonuna kadar gitsinler. Sonuna kadar mücadele etsinler.

Komitelerini kursunlar. Komite olmadan olmuyor. Biz işte onu yapamadık. Baştan taban örgütlülüklerimizi sağlam kursaydık, içeride iyi bir şekilde örgütlenseydik kazanabilirdik. Bütün ünite ve bölümlerde örgütlülüklerimiz sağlamlaştırmamız gerekiyordu.

- Yaşadıklarınızla ilgili Türk-İş nezdinde girişimlerde bulunduğunuzu biliyoruz?

- Evet, işten atıldıktan sonra Türk-İş Bölge Temsilciliği’ne giderek Türk Metal’in Renault yönetimiyle işbirliği yaparak bizleri işten attırdığını belirterek, Türk-İş’in müdahale etmesini istedik. Onlar ise araştıracağız deyip bizi gönderdiler. İki gün sonra ise Türk Metal’e sorduklarını ama onların bu iddiaları yalanladığını, Renault yönetiminin ise kararından geri dönmeyeceğini ilettiğini söyledi. Türk-İş’in başka bir şey yapamayacağını da söyledi.

- Bundan sonra neler yapmayı düşünüyorsunuz?

- Bundan sonra hukuki süreci işleteceğiz. İşten atılan arkadaşların duyarlılıklarına da bağlı olarak çeşitli eylemler yapmayı düşünüyoruz. Hakkımızı yedirmek istemiyoruz. Tüm sınıf kardeşlerimizden mücadelemize destek olmalarını istiyoruz.

Kızıl Bayrak / Bursa

“4 kişinin işini 1 kişi yapıyor”

- Renault işçisi neden bu kadar öfkeli?

- Fabrikada gerçekten ağır çalışma koşulları var. Bundan 13 yıl önceki çalışma koşulları ile bugünkü arasında dünyalar kadar fark var. 13 yıl önce işçi fazlaydı ve yapılan iş daha azdı. Daha rahat çalışıyorduk. Şimdi abartısız söylüyorum 4 kişinin işini 1 kişi yapıyor. Yapamayınca da savunma yazdırıyorlar. Psikolojik baskı yapıyorlar. “Dışarıda işsizler var”, “yapmak zorundasın” deniliyor. Mesela seni üretimden dışarıya çıkartıyor 1-2 saat çalıştırmıyor, üretimi izlettiriyor. Ya da fabrikada çalışmayan yedek işçiler var bu işçileri yer yer çalıştırıyor. Sen işi zor diye yapamıyorum dediğin zaman ona yaptırıyor ve “bak bakalım nasıl oluyormuş” diyor. Bunu görünce bu sefer insan üstü bir gayret göstererek işi yapmaya çalışıyorsun. Bu şekilde işi yürütmeye çalışıyorlar.

Şefler yıl başında prim alıyorlar. Daha da çok prim alalım diye üretimi daha da çok yükseltiyorlar.

Bu koşullarda Türk Metal’in bize sorulmadan hazırlanan taslağındaki yüzde 18’lik zam oranı artık yeter dedirti. Biz taslak hazırlanırken müdahil olmak istedik, bunlar Ankara’da hazırlandığını söylediler. Çünkü sendikaya güven yok; herkes yüzde 18 ile masaya oturursa ancak 5-6 en fazla yüzde 7’ye imza atılacağını düşünüyor. Bu eylemlerden sonra değişir mi onu bilmiyorum.

“Fitili Türk Metalciler ateşledi”

- Eylem nasıl başladı?

- Şef montaj bölümüne haber göndermiş. Yediyi çeyrek geçe sendikanın toplantısı var, sonra yemeğe geçersiniz, sekizde de iş başı yaparız diye söylemişler. Biz de zaten işi bırakmak üzereydik. Bu arada diğer bölümlerde şube başkanı toplantı yapıyor. İşçiler “biz de konuşmak istiyoruz, soru sormak istiyoruz” diyorlar. “Gidin işinizin başına” diyerek işçileri tersliyor. Böylelikle de fitili ateşliyor. İşçiler şube başkanının ardından yuhalayarak tepkilerini gösteriyorlar. Bu tepki gittikçe çoğaldı ve bizim bulunduğumuz kaporta bölümüne kadar ulaştı. 300’ün

üzerinde kişi geliyordu. Biz de alkış ve sloganlarla onlara katıldık. Oradan mekanik bölümüne gittik. Mekanikten motor bölümüne. Tabii bu arada bağırış ve çağırışlar sürüyordu. Motor bölümünden teslim bölümüne sonra da presse gittik. Tabii şefleri izin vermediği için işe devam edenler de oldu. Meydanda toplandık. Olaylara müdahale etmek için hiçbir sendikacı gelmedi. Geldiklerinde saat onbir buçuktu. Şube Başkanı’nın yanındaki ücretli paralı köpeği üzerimize saldırdı. İşçiler tepki gösterince de kaçırdılar. Bu arada fabrikaya herhangi bir zarar vermedik, çimlere bile basmadık.

Fabrikanın CEO’su, müdür yardımcısı aranızdan 5 kişi seçin görüşelim diyerek geldi. Ama biz bunun hepimizin sorunu olduğunu söyledik. Ne konuşulacaksa hep birlikte konuşacağımızı söyledik.

Bizim fabrika departmanı müdür de yürüyüş esnasında yanımıza geldi. Ne yapacağımızı sordu. Bunun ne zaman son bulacağını sordu. Biz de taleplerimizi söyledik. Taslağın geri çekilmesi ve Türk Metal’den istifa etmek istediğimizi söyledik. Türk Metal’den istifa edemeyeceğimizi söyledi. “Türk Metal fabrikadan gitmezse ne olacak?” diye sordu. Biz de “sabaha kadar devam ederiz” dedik. “Eylemi yapın ya da yapmayın diyemem” dedi.

Sendikacılar ise taslağın 40 bin metal işçisi için hazırlandığını ve geri çekilemeyeceğini söyledi. Yaptığımızın yanlış olduğunu söyledi. Biz “işten çıkarmalar olursa bunu önleyebilir misiniz, bize sahip çıkar mısınız?” diye sorduk. “Bunun garantisini

Yaşar Kula’nın eşi Leyla Kula:

“Sonuna kadar yanında duracağım”

Sürekli mesailer yapılıyor. Eşim 12, 16, 18 saat çalışıyor. Çalışma koşulları ağır. Eşimin gitgide sağlık sorunları da patlak veriyordu. Fenalaşıyor, kol ve kas ağrıları yaşıyordu. Hemen hemen bütün işçilerde benzer sorunlar olduğunu da duyduk. İşte bu çalışma koşullarından gelen büyük bir öfke var, bu öfke patladı.

Bu ağır koşullarda çalışan eşim sendikanın yapacağı sözleşmeyle yüzde 8 zam alırsa, bu 100 liralık bir ücret artışı demektir. Ama günümüzde neredeyse her gün her şeye zam yapılıyor. Doğalgazından elektriğine gıdasına kadar. Bu şartlar altında hem geçimimizi sağlamaya çalışıyoruz hem de çocuk okutuyoruz. Bu koşullarda nasıl yaşanılır ki?

İşçi arkadaşların yaptığı eylemin onurlu bir eylem olduğunu düşünüyorum. Eşim de çocuklarının geleceği için eyleme katıldı. Onu destekliyorum, sonuna kadar yanında duracağım.

Sağlık alanının kapıları sermayeye açılıyor...

2008 yılında Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Yasası’nı meclisten geçirerek sağlık alanının kapılarını sermayenin hizmetine açan sermaye hükümeti AKP, sosyal güvenlik alanında yaptığı düzenlemelerle sağlık hakkının gaspına yönelik önemli adımlar atmaya devam ediyor.

Hastaneleri birer ticarethaneye dönüştürme ve sağlığı alınıp satılan bir meta haline getirme anlayışı üzerinden şekillenen sosyal güvenlik düzenlemelerinin yavaş yavaş etkisini göstereceği sağlık örgütleri tarafından sıklıkla dile getiriliyor.

Sağlıkta KHB darbesi

Böylelikle, hastaneler birer işletmeye dönüştürülürken, son düzenlemelerde hayli övülen özel hastanelerde muayene olma imkanı da ortadan kaldırılmak isteniyor. İşçi-emekçi düşmanı, her düzenlemeyi “yenilik” olarak yutturmaya çalışan dinci-gerici iktidar, geçtiğimiz haftalarda TBMM gündemine gelen Kamu Hastane Birlikleri Yasası’nı geçirmişti.

2 Kasım 2011 tarihinde Resmi Gazete’de yayımlanan 663 Sayılı KHK’nın içinde yürürlüğe girdikten sonra, bir yıllık geçiş süreci 2 Kasım 2012 tarihinde sona eren ve resmen uygulamaya geçen “Kamu Hastane Birlikleri Yasası”, hastanelerin ticarethaneye dönüştürülmesi adımlarının en önemlilerinden biri oldu.

Devlet hastanesi sisteminin tasfiyesi anlamına gelen ve “devlet hastanesi” kavramının yerine “sağlık tesisi” ifadesini getiren bu yeni “düzen”in işçi ve emekçiler için daha çok cepten ödeme ve daha sınırlı sağlık hizmeti, sağlık çalışanları için ise daha çok güvencesizlik anlamına geldiğini söylemek yeterli olacaktır. Zira, yeni yasaya göre hastane yönetimlerine CEO’lar (Birlik Genel Sekreterleri) ve sözleşmeli yöneticilerin katılmasına izin verilmesi, sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda hazırlanan yasanın gerçek yüzünü açıkça ortaya koyuyor. Sağlıkta ‘karlılık’ temelli yönetim modeli getiriliyor.

Kamu Hastane Birlikleri, 40 milyar TL’lik bütçesi, 100 CEO’nun (patronun) oluşturduğu 10 bin civarında kadrosuyla sağlıkta yıkım planında kilit bir rol üstlenecek.

Yani devlet hastaneleri, tepeden tırnağa kapitalist bir anlayışla en düşük maliyetle en yüksek karı elde etme amacına göre kendi aralarında amansız rekabete sokulurken CEO’ların sözleşmeleri de, kattığı “karlılığa” göre yenilenecek.

Yeni yasada yer alan “Genel sekreter, idarî ve malî hizmetler başkanları, hastane yöneticisi, müdür ve müdür yardımcısı olabilmek için en az dört yıllık eğitim veren yükseköğretim kurumlarından veya bunlara denkliği Yükseköğretim Kurulunca kabul edilmiş yurt dışındaki yükseköğretim kurumlarından mezun olmak ve kamu veya özel sektörde, genel sekreter için 8 yıl, idarî ve malî hizmetler başkanları, hastane yöneticisi ve müdürler için en az 5 yıl iş tecrübesine sahip olmak şarttır.” ifadesi de sağlık alanının kan emici patronlara emanet edilmek istendiğinin açık bir kanıtıdır. Bu yasayla beraber, kamu özel ortaklığı işine giren büyük patronlara hastane işinde daha çok kar garantisi veriliyor.

“5 yıldızlı otel konforunda hastaneler” yapacaklarını duyuran ve ihale yapmaya devam eden Sağlık Bakanlığı ihaleyi alan şirketlere yüzde 70 doluluk vaat ediyor. Hastanelerin yüzde 70 gibi yüksek oranda dolu olmasının nasıl sağlanacağı ise belirsiz. Ancak bu oran tutturulamaz ise Sağlık Bakanlığı ihaleyi alan şirketlere aradaki farkı ödemeyi taahhüt ediyor. Dolayısıyla bu doluluk oranını tutturmak için vatandaşın daha çok hastalanması ve hastanelere başvurusu gerekiyor. Dolayısıyla, işçi ve emekçilere paran kadar sağlık hizmeti dayatan sermaye hükümeti, patronlara ise sınırsız imkan ve olanaklar sağlıyor.

A, B, C, D, E diye sınıflandırılan KHB’ler, katkı, katılım ve ilave ücretler farklılıklarıyla emekçileri 5 ayrı sınıfa ayırıp paran kadar sağlık felsefesine uygun bir yönetim modeli hayata geçirilecek.

Hastanelere sahte denetim

İşçi ve emekçilere verilen “özel hastanelerde

muayene olma” şansı ise şu sıralarda ortadan kaldırılıyor.

Sayıştay’ın 500’den fazla hastaneye kestiği 300 milyon TL’lik cezanın ardından özel hastaneler SGK’lı hastalara bakmayacakları tehdidinde bulundular ve bu durumu, bir kez daha ranta çevirdiler.

Sermayenin doymak bilmez kar hırsının yeni bir ifadesi olan bu tehdit, hastane ödemelerini kredi kartı ile yapan binlerce kişiden fazla fark ücreti alındığının tespit edilmesinin ardından devreye sokuldu.

Özel hastanelerin devlet tarafından denetlendiği görüntüsü yaratmaya çalışan sermaye hükümeti, sermayenin üzerindeki yükleri tamamen atmak için hizmette kusur etmiyor.

İşçi ve emekçiler de sağlıkta dönüşüm adı altında devreye sokulan yıkım saldırılarının çöpe atılması için tıpkı SSGSS karşıtı mücadele sürecinde olduğu gibi birleşik mücadeleyi yükseltmeli ve tüm güç ve enerjilerini nitelikli, parasız ve ulaşılabilir sağlık hakkı talebini kazanmak için harcamalıdır.

DİSK’ten Filistin halkına destek

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK), 20 Kasım Filistin Halkıyla Dayanışma Günü vesilesiyle İsrail’in Gazze’ye yönelik saldırılarına karşı örgütlü olduğu yerlerde eylemler yaptı. İstanbul’da da DİSK üye ve yöneticileri İsrail Konsolosluğu önüne giderek saldırıları karşı Filistin halkının yanında olduklarını haykırdılar.

4. Levent Metro İstasyonu önünde toplanan DİSK’liler, ters istikametten yolu trafiğe kapatarak Levent’teki İş Bankası Kuleleri’nin yanında bulunan İsrail Konsolosluğu’nun önüne geldi.

“Filistin’e özgürlük! Filistin halkı yalnız değildir!” yazılı pankart ve Filistin bayrakları taşındı.

İsrail Konsolosluğu önünde DİSK adına açıklama yapan DİSK Genel Sekreteri Adnan Serdaroğlu, İsrail’in Filistin’e yönelik saldırılarına dikkat çekti ve “Her yer Filistin, hepimiz Filistinliyiz!” diyerek Filistin halkının yanında olduklarını belirtti.

“Filistin Halkıyla Dayanışma Günü” kapsamında DİSK üyelerinin çalıştığı bütün işyerlerinde Filistin’le dayanışma bildirilerinin okunduğunu ve sendikalarının Filistin bayraklarıyla donatıldığını belirten Serdaroğlu, açıklamasını şu ifadelerle sonlandırdı:

“İsrail’i uyarıyoruz. Yıllardır ABD emperyalizmi ve bölgedeki kukla rejimlerle işbirliği içinde uygulamadığınız zulüm, yapmadığınız baskı, kullanmadığınız silah kalmadı. Yine de Filistin halkının direnişini bitiremediniz. Artık Filistinlilerin özgürlüğüne saygı gösterin. İşgale ve zulme son verin.”

Kızıl Bayrak / İstanbul

31 DHF’li tutuklandı

13 Kasım günü 14 kentte yapılan baskınlarla gözaltına alınan 61 DHF’liden 31’i tutuklandı. Ankara, Adana, İzmir ve Malatya savcılığının talimatı ile gözaltına alınan DHF’lilerin sorguları sabaha doğru tamamlandı. Savcılık sorgularında “1 Mayıs’a katıldınız mı?”, “Demokratik Haklar Derneği’ne üye misiniz?”, “Basın açıklamalarına katıldınız mı?”, “DHF ile MKP’nin ilişkisi var mı?” gibi sorular yöneltilen DHF’liler, işlemlerin tamamlanmasının ardından tutuklandı. Ankara’da 4, Adana’da 6, İzmir’de 13, Malatya’da 6, Kayseri’de 2 DHF’li tutuklanarak cezaevine gönderildi.

DHF’ye faşist saldırı

DHF’ye yönelik polis saldırılarının ardından, 17 Kasım akşamı DHF İzmir İl Binası faşistler tarafından kuşatıldı. Bina etrafında toplanan ülkücü faşistlerin, devrimci demokrat grupların desteğe gelmesinin ardından dağıldıkları öğrenildi.

İlk olarak İzmir Demokratik Haklar Derneği’ne desteğe gelen devrimci kurumlarla işhanının girişindeki esnaf arasında arbede yaşandı.

İlerleyen saatlerde ziyarete gelen kurumların uğurlanması sırasında aynı esnaf çok sayıda faşisti toplayarak tacizde bulundu. Ardından ise derneğe dönen devrimcilere yönelik saldırı gerçekleştirildi. Zorla derneğe girmek isteyen faşistler, İzmir’in göbeğinde terör estirirken ortada polis olmaması ise dikkat çekiciydi.

Akşam saatlerinde devrimci demokrat kurumların desteğe gelmesinin ardından faşist grup dağıldı.

DHF’ye yönelik polis baskınlarını “MKP’ye operasyon” olarak duyuran burjuva medya DHF’nin İzmir’deki derneğini de “MKP İl Binası” olarak göstermişti. Özellikle Doğan Haber Ajansı (DHA) tarafından yapılan haberlerde demokratik kurumlar hedef gösterilmişti.

DHF baskınları protesto etti

Demokratik Haklar Federasyonu (DHF), 15 Kasım günü yaptığı eylemlerle baskın ve gözaltıları protesto ederek saldırıların boşa çıkarılacağını belirtti.

İstanbul

Galatasaray Lisesi önünde yapılan basın açıklamasında “Demokratik haklar mücadelemizi durduramayacaklar! Halkın haklı kavgasını büyötmeye devam edeceğiz!/DHF” pankartı açıldı.

Basın açıklamasını DHF temsilcisi Ozan Doğan okudu. Doğan, açıklamaya 13 Kasım’daki operasyonun detaylarını sunarak başladı. DHF’nin yıllardır bedeller ödediğini ifade eden Doğan “DHF ve bütün toplumsal kesimler üzerinde yoğunlaşan saldırıların nedeni ne?” sorusunu sordu.

Açıklama, baskı ve saldırılara rağmen demokratik haklar mücadelesinin sürdürüleceği ifade edilerek bitirildi.

DHF’nin eylemine aydın, sanatçı, ilerici ve devrimci güçlerden de anlamlı bir katılım oldu. Pınar Aydınlar ve

Mehmet Ekici eyleme sanatçılar olarak katılırken, BDSP, Partizan, Devrimci Çözüm, Mücadele Birliği, PDD, TKP 1920 de eyleme destek verdi. İlerici devrimci örgütlerin desteği “Yaşasın devrimci dayanışma!” sloganıyla selamlandı.

İzmir

Eski Sümerbank önünde yapılan eylemde devletin, halkın örgütlü güçlerine yönelik saldırılarının hız kesmeden sürdüğü söylendi. DHF’nin son 4 yılda birçok faşist-gerici saldırıya maruz kaldığına ve birçok çalışanın tutuklandığına dikkat çekildi. 13 Kasım günü gözaltına alınanların isimleri söylendi ve alınan kişiler arasına sendika üyesi, akademisyen, doktor ve avukat olduğu belirtildi. Açıklamada, gözaltına alınan DHF’lilerin MKP üyesi olduğu iddia edilerek hedef gösterildiği söylendi. İzmir Demokratik Haklar Derneği’nin bile “MKP il binası” diye ilan edilmesi protesto edildi.

Açıklama son olarak şu sözlerle bitirildi: “Geride bıraktığımız 3 gün boyunca evlatlarına ve mücadelelerine sahip çıkan ailelerimizle, kurumlarımıza sahip çıkan halkımızla ve devrimci dayanışmanın gereğini yerine getirerek yanımızda olan devrimci-demokratik dost kurumlarımızla faşizmin saldırılarını göğüslemeye, halkın haklı kavgasını büyötmeye devam edeceğiz.”

Eyleme BDSP, Partizan, DİP, Köz, Halk Cephesi, Devrimci Hareket, EÖC, BDP, MBP, Halkevi, İzmir Dersimliler Derneği, İHD, Kaldıraç, EMEP ve Alınteri destek verdi.

Adana

Baskınlar sonucu Adana ve Mersin’de de gözaltılar olmuştu. Gözaltına alınanların 16 Kasım günü Adana Adliyesi’ne çıkarıldı.

Yapılan bu baskın ve gözaltılar Adana DHF tarafından Adana Adliyesi arka girişinde yapılan basın açıklamasıyla protesto edildi. Yapılan açıklamaya BDSP, ESP, Halk Cephesi, İHD, ve MBP de destek verdi. Yapılan açıklamada baskı ve sindirme politikalarının boşa çıkarılacağı ifade edilirken, “*haklılığımı, ezilenlerin özgür bir dünya ve ülke yaratma mücadelesinden alan DHF ve diğer devrimci demokratik kurumlar tehditlerle, gözaltılarla, tutuklamalarla, baskılarla sindirilemez*” denildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul-İzmir-Adana

Dersim’de 24 tutuklama

Dersim Ovacık kırsalında yaşanan çatışma sonrası gözaltına alınan 24 MKP/HKO gerillası tutuklandı.

Dersim’in Ovacık İlçesi kırsalında 15 Kasım’da başlayan ve 2 gün süren çatışmanın ardından gözaltına alınan 24 MKP/HKO gerillası, getirildikleri Malatya Adliyesi’ndeki işlemlerin tamamlanmasının ardından tutuklandı.

Çatışmalarda 2 MKP/HKO gerillası şehit düşmüş, çatışma sırasında kimyasal gaz kullanıldığı belirtilmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İzmir BDSP’den açıklama:

DHF binasına yapılan faşist saldırı üzerine

Devlet terörü son yıllarda büyük bir hızla artmaktadır. Sermaye düzeni dışarıda kardeş halklara, içeride ise işçi ve emekçilere karşı saldırgan politikalar izlerken, ilerici ve devrimci hareketleri de baskı altına almaya ve oluşabilecek bir toplumsal muhalefeti baştan sakatlamaya çalışmaktadır. Kürt hareketine azgın saldırılarını sistematikleştiren sermaye devleti, devrimci-ilerici kurumlara karşı saldırılarını da kesintisiz sürdürmekte, onları her fırsatta operasyonlara, komplolara, katliamlara maruz bırakmaktadır.

Bunun yeni bir örneği geçtiğimiz hafta gerçekleştirilen DHF operasyonlarıyla sergilenmiştir.

İzmir BDSP olarak bu çerçevede DHF ile dayanışmayı, devrimci siper yoldaşlığının gerektirdiği sorumluluğun yanısıra, sermaye düzenine karşı devrim adına kazanılmış mevzilerin korunması çerçevesinde ideolojik-politik bir zeminden hareketle önemsemekteyiz. Bu açıdan sahiplendiğimiz, DHF şahsında düzene karşı devrim mücadelesidir.

Tam da bu çerçevede geçtiğimiz hafta cumartesi günü Alaattin yoldaşın anmasının ardından bir DHF ziyareti gerçekleştirdik. Amacımız dayanışma eksenli “neler yapabiliriz”i konuşmak, bu çerçevede olanaklarımızı kendilerine açmaktı. Ne yazık ki DHF binasının kapısında bulunan faşist bir esnafın hakaretli, küfürlü tavrı ve buna karşı bizim müdahalemiz ziyareti istemediğimiz bir biçimde sonlandırdı. DHF katına çıkarken kapıda biriken yoldaşlarımıza “burada toplanmayın” diyerek çıkışan bu gerici esnaf, arkasından tutumunu küfür etmeye kadar vardırmıştır. Sınıf devrimcileri her devrimci hareketin yapacağı / yapması gerekeni yapmış, bu faşiste gereken yanıtı vermiştir. Yapılan ziyaretten sonra DHF’li arkadaşların “*siz gidin biz hallederiz*” sözleri üzerine, BDSP güçleri açık greviyle dayanışma için başlatılan 2 günlük açık grevi eylemlerini ziyarete gitmiştir. BDSP’nin orada olmadığı bir anda DHF kapısına dayanan gerici bir grup, diğer sol siyasal hareketlerin ve İHD’den bir kişinin araya girmesiyle durdurulmuştur.

BDSP güçleri ise olaydan ancak gece geç bir saatte haberdar olmuş ve hemen DHF’li arkadaşlara ulaşmaya çalışmışlardır.

Bu açıdan İzmir kamuoyuna belirtilmesi gereken temel husus, BDSP’nin kendisine küfür-hakaret edilene kadar bu gericiye bir şey yapmadığı, ancak küfürün ardından müdahale etmiş olması gerçeğidir.

BDSP olarak 25 yıllık tarihimizde devrimci şiddeti öncelikle faaliyetimizi ve değerlerimizi korumak, sonrasında ise gelişmesinin önünde oluşan engelleri bertaraf etmek için kullandık. Bu açıdan yinelemek gerekirse; sınıf devrimcilerinin tarihinde gerek sol içi şiddet, gerekse gerici güçlere karşı kullanılan devrimci şiddet konusunda her zaman ilkeli bir yaklaşım söz konusu olmuştur.

Son olarak şunu da belirtmek gerekir ki, BDSP, siper yoldaşlarına yönelik her olumsuz saldırıda, geçmişte başka vesilelerle olduğu gibi sorumluluklarının farkında olarak, Habip ve Ümit yoldaşların öğrettiği fedakarlık ruhuyla hareket etmiştir, edecektir.

İzmir BDSP

21 Kasım 2012

25 yılın birikimi, 25 yılın coşkusu...

Emekçiler devrim ve sosyalizm için buluştu!

Aylardır hazırlıkları süren ve bir dizi ilde sırasıyla düzenlenen etkinlikler dizisinin İstanbul ayağı 18 Kasım günü Kadıköy'deki Caferağa Spor Salonu'nda gerçekleştirildi.

Sınıf devrimcileri sabah erken saatlerden itibaren salona geçerek düzenlemelere başladılar. Sahnenin arkasına büyük boy "Emperyalist savaşa ve kapitalist sömürüye karşı işçilerin birliği halkların kardeşliği!", önüne ise "25. yıl devrime hazırlanıyoruz!" pankartı asıldı. Tribünün arkasında 20 metrelik "Bütün ülkelerin işçileri birleşin!" pankartı yer aldı.

Salonda ayrıca "Parti sınıf devrim! / BDSP", "Yaşasın Marksizm Leninizm! Yaşasın proletarya enternasyonalizmi! / BDSP", "İşçi sınıfı savaştık sosyalizm kazanacak!", "Alaattin Karadağ yoldaş ölümsüzdür! Devrimciler ölmez devrim davası yenilmez!" pankartları kullanıldı.

Yine Marks, Engels ve Lenin ustaların, devrim tarihimizin kilometre taşları olan Deniz, Mahir ve İbrahim'in ve sınıf partisinin şehitleri Habip, Ümit, Hatice ve Alaattin'in resimlerinin olduğu sancaklar da salonda bulundu.

Etkinliğin girişinde ise devrim şehitlerinin fotoğraflarından oluşan bir pano ve orak-çekiç figürü katılımcıları karşıladı. Girişte Eksen Yayıncılık standı da açıldı.

Etkinlik öncesi İstanbul'un bir dizi semtinden, Trakya'dan, Bursa'dan ve Çanakkale'den araçlar kaldırıldı. Tüm araçların salona gelmesiyle etkinlik başladı.

Etkinlik coşkuyla başladı

İlk olarak yapılan iki dilde (Kürtçe-Türkçe) hoşgeldiniz konuşması, kitle tarafından atılan "Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği" sloganı ile karşılandı.

Devrimci önderlerin isimleri de salonda coşkulu alkışlara karşılandı. *"Başları dik, inançları gözbebeklerinden fıskıran, direngen bedenleriyle düzene meydan okuyan Habip, Ümit, Hatice ve Alaattin yoldaşlar şahsında devrim ve sosyalizm kavgasında ölümsüzleşen tüm devrimciler için"* sözleriyle kitle saygı duruşuna çağrıldı.

Saygı duruşu sırasında Adnan Yücel'in "Biz kazanacağız" şiiri okunurken, şiirin son dizeleri katılımcılar tarafından zafere olan inançla haykırıldı. Saygı duruşu, atılan "Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmezdir!" sloganı ve hep birlikte okunan Enternasyonal marşı ile son buldu. Haluk Tolga İlhan tarafından seslendirilen marş, coşkuyla söylendi.

"Yaşasın halkların kardeşliği!"

Programın devamında Kürt halkının 68 gün süren zindan direnişi selamlandı. Kararlı direnişin haklı ve meşru taleplerle yürütüldüğü vurgulandıktan sonra "işçilerin birliği halkların kardeşliği" şiarının

güncelliğinin altı çizildi.

Konuşma "Yaşasın halkların kardeşliği!" ve "Bijî bîratiya gelân!" sloganları ile tamamlandı.

Etkinlik BDSP'nin hazırladığı sinevizyon gösterimi ile devam etti. Sinevizyonun sonunda TKİP şehitleri Habip Gül, Ümit Altıntaş, Hatice Yürekli ve Alaattin Karadağ'ın resimlerinin ekrana yansması kitle tarafından alkış ve ıslıklarla karşılandı. "Devrimciler ölmez devrim davası yenilmez!" sloganı güçlü bir şekilde haykırıldı.

Bakırköy Kadın Hapishanesi'ndeki TKİP tutsaklarının "Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi" sloganıyla biten mesajı da yine kitle tarafından coşku ve alkışlarla karşılandı.

"Sahneye sokağı taşımış, sokağı sahne yapmışızdır"

Etkinlik, kapitalizmin işçi ve emekçilere dayattığı yoz kültürün ve baskının teşhiri ile sürdü.

"Bizler her dönem bilmişizdir müziğin ve kelimelerin gücüyle mücadeleyi bilemeyi. Şairlerimizin kalemlerinden dökülmüştür en güzel direniş şiirleri... Barış özlemini anlatmıştır ezgilerimiz... Gelecek güzel günleri betimlemiştir kitaplarımız... Sahneye sokağı taşımış, sokağı sahne yapmışızdır..." sözleriyle Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu sahneye davet edildi.

Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu halayların ardından programını "Bekle bizi İstanbul" ve "Avusturya İşçi Marşı"yla sonlandırdı.

Etkinlik sunumu "25 yıl önce devrim yürüyüşümü" başlıklı kitap ve video ile tamamlandı.

18 Kasım 2012 | Kadıköy

18 Kasım 2012 | Kadıköy

18 Kasım 2012 | Kadıköy

18 Kasım 2012 | Kadıköy

demıştik. 1917 Ekimi'nde buzu kırıp yolu açan Ekim Devrimi'nin ışığında güne yüklenerek geleceği kazanma adımlarını hızlandırdık" denerek Ekim Devrimi'nin selamlanmasıyla sürdü.

Kafkas Halk Dansları Topluluğu da yöresel halk oyunlarını sergileyerek etkinliğe anlamlı bir katkı sundu. Yapılan gösteri kitle tarafından ilgiyle izlendi.

Direnışçi işçiler etkinliği selamladı

Etkinlik destek mesajlarının okunmasıyla devam etti. Direnişçi Kıgılı işçisi Didem Sorhun, direnen Hey Teskil işçileri, Elit çikolata işçileri, Texim işçileri gönderdikleri mesajlarla etkinliği selamladı. Mesajların ardından "Direne direne kazanacağız!" ve "Zafer direnen işçilerin olacak!" sloganları atıldı. Kürsüden de BDSP adına direnişler selamlandı ve direnen işçilerin mücadelelerinde yalnız olmadıkları haykırıldı.

Devrimci Liseliler Birliği ve Ekim Gençliği mesajının okunmasının ardından konuşmasını yapması için söz Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu temsilcisine bırakıldı.

"Devrim, devrimci hazırlık işidir!"

BDSP temsilcisi sözlerine 3 yıl önce katledilen Alaattin Karadağ'ı selamlayarak başladı. Konuşma kitlenin attığı "Alaattin yoldaş ölümsüzdür!" sloganı ile kesildi.

BDSP temsilcisi, konuşmasında, kapitalizmin içerisinde olduğu küresel krizi tanımlayarak bunun Türkiye'deki yansımalarını ele aldı. Emperyalist savaş, faşist baskı ve terör devrimci bir perspektif ile

değerlendirildi.

Konuşmada Kürt sorununa da özel bir yer ayrılarak tam da etkinliğin yapıldığı gün sona eren açlık grevi direniş selamlandı. Gelişmeler aktararak, tablonun Kürt sorunun gerçek çözümünün bir kez daha devrim ve sosyalizmde olduğunu gösterdiği ifade edildi.

Kapitalizmin krizinin bunalımlar ve savaşlara yol açtığı, bunalımlar ve savaşların ise devrimleri doğuracağı vurgulandı. Mısır, Tunus ve Kuzey Afrika'daki halk isyanları, Avrupa'daki ve ABD'deki toplumsal mücadeleler sıralanarak bunun kitlelerin devrim istediği anlamına geldiği belirtildi.

"Devrim, devrimci hazırlık işidir. Devrimci hazırlık ise işçi sınıfının devrimcileşmesinden ve devrimci öncü ile birleşmesinden, yani devrimci bir parti ile iktidara yürümesinden geçer. Diğer toplumsal kesimleri etrafında birleştirmesiyle gerçekleşir" denilerek devrimci öncüye dikkat çekildi.

Komünist hareketin 25 yıllık mücadele tarihi özetlenerek işçi sınıfı öncü parti saflarına çağrıldı. Konuşma "Yaşasın devrim, yaşasın sosyalizm!" sloganı ile son buldu.

Sanatçıların türkülerine kitlenin halayları eşlik etti

BİR-KAR'ın ve Kayseri'den komünistlerin etkinliğe gönderdiği mesajların okunmasının ardından Haluk Tolga İlhan sahne aldı. İlhan'ın söylediği coşkulu türküler eşliğinde yüzlerce kişi sahaya inerek halay çekti. İlhan'ın seslendirdiği Kürtçe türküler salonda büyük bir coşku yarattı. Özellikle "Ey Ferat" türküsü alkış ve ıslıklarla karşılandı.

Genç komünistlerin, Sosyalist Kamu Emekçileri'nin, Maltepe Belediyesi taşeron işçilerinin ve Renault işçilerinin etkinliğe yolladığı mesajlar okundu. Özellikle geçtiğimiz günlerde Türk Metal'e karşı çıktığı için işten atılan Renault işçilerinin mesajı salonda ilgiyle dinlendi.

Sunumda, işçilerin birliğini, halkların kardeşliğini savunmanın kıdem tazminatının, grev ve sendikal örgütlenme hakkının gaspına; Toplu İş İlişkileri Yasası ile dayatılan köleleşme, 4+4+4 uygulaması ile

eğitimin ticarileşmesine ve gericileşmesine; faşist baskı ve devlet terörüne; Kürt ulusuna dönük baskı ve asimilasyona; Alevi emekçilerin üzerindeki baskıya, inkar ve asimilasyona; emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı çıkmak anlamına geldiği vurgulandıktan sonra Tanyeri Şiir Topluluğu şiirlerini kitleyle paylaştı. Şiir dinletisi sırasında sinevizyon perdesine devrimci önderler ve parti şehitlerinin yansıtılmasıyla salon alkış sesleri ile doldu.

Etkinlik Proleter Devrimci Duruş ve TKP 1920'nin mesajlarının okunmasıyla devam etti.

Mesajların okunmasıyla Mikail Aslan sahneye çağrıldı. Mikail Aslan hazırlıklarını yaptığı sırada kitle "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Bijl bratiya gelan!" ve "Yeni Ekimler için ileri!" sloganlarını haykırdı.

Kitleyi Zazaca selamlayan Mikail Aslan, ülkenin içinden geçtiği duruma dair kısa bir konuşma yaptı. Mikail Aslan konuşmasında açlık grevine de değindi. Mikail Aslan'ın ezgilerini ilgiyle dinleyen kitle, Aslan'ın söylediği Kürtçe ve Zazaca türküler eşliğinde halaylar çekti.

"Devrimci tutsaklar onurumuzdur!"

Mikail Aslan'ın ardından, etkinlik mesajların okunması ile devam etti. Tutsak sınıf devrimcisi Zeynel Nihadioğlu'nun mesajının okunmasıyla salonda "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!" sloganı yankılandı. Ardından Toplumcu Mühendis, Mimar ve Şehir Plancıları'nın ve Birleşik Metal-İş üyesi işçilerin etkinliği selamlayan mesajları okundu.

Etkinlik devrimci coşku ve kararlılıkla sona erdi

Gecenin son sanatçısı olarak sahneye Efan Şeşen çağrıldı. Kitle, bu kez Efan Şeşen'in ezgileriyle bir kez daha halaya kalktı. 25. yıl etkinliğinin bu son bölümünde, neredeyse bütün kitle halaya durdu. Şeşen, programını kitle ile birlikte söylediği Çav Bella marşının coşkusu ile tamamladı.

Etkinlik Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu ve kitlenin hep birlikte söylediği Avusturya İşçi Marşı ile sona erdi.

İstanbul “İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği” etkinliğine gelen mesajlardan...

(...) 98’de söylenmişti “tarih devrime ilişkin sözümüzü tuttuğumuza da tanıklık edecektir” diye. Fırat’ın suyu, Tuna boyları, ırmakların ezgisi, Tekoşin’in mavi rüzgarı, inancın timsali Karadağlar tarihin tanıklığına kanıttır. 15. mücadele yılında yeni Ekimler’i yaratacak olanlara selam olsun!

Yanınızda olamamanın derin üzüntüsü, yan yana olmanın sonsuz mutluluğu ile...

Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

Yaşasın devrim, yaşasın sosyalizm!

Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi!

Bakırköy Kadın Hapishanesi’nden TKİP tutsakları

Sovyetler Birliği’nin dağıldığı ve sosyalizmin dünya ölçeğinde itibar kaybettiği bir tarihsel kesitte, tasfiyeciliğe inat fırtınaya karşı yürüyenlerin ayak sesleri duyuldu bu coğrafyada...

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişleri’ni, Kavel’i, Alpagut’u, Büyük Madenci Yürüyüşü’nü ve bahar eylemleri gibi pek çok direnişi açığa çıkaran bereketli topraklarımız, bağrından sınıfın, devrimin ve sosyalizmin lokomotifini de çıkarmıştır. 25 yıl önce tohumu atılan Ekimler, 25 yıl sonra fabrikalarda boy veriyor. Göğü fethetmiş Paris Komünarları’nın, 1917 Ekimi’nin öz suyunu içenler 25 yıllık davayı onurlarıyla taşıdılar. Kollarımızın bütün gücüyle tavı gelen demire vurmaya, devrimi ilmek ilmek örmeye devam edeceğiz.

Selam olsun sarı nakışlı kızıl bayrağa!

Selam olsun işçi sınıfının öncü kurmayına!

Zeynel Nihadioğlu / Edirne F Tipi Cezaevi

(...) Sınıf devrimcileri, bugüne kadar Türkiye’nin işçilerine, emekçilerine, devrim ve sosyalizm davası uğruna mücadelede emek harcamış, acı çekmiş dünün ve bugünün devrimci kuşaklarına verdiği tüm sözleri yerine getirmiştir. Yürekten inanıyoruz ki, sınıf devrimcisi komünistler bu sorumluluğun altından da kalcaklardır.

İşte o zaman, Mustafa Suphi’nin dediği gibi “Dünya devriminin gelecekteki seyrinde Türkiye proletaryası şerefli bir mevki işgal edecektir!”

Geride bırakılan 25 yılın haklı gururu, sevinci ve coşkusu ile hepimizi yoldaş sıcaklığı ile kucaklıyoruz.

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu (BİR-KAR)

(...) Bu etkinlikten aldığımız devrim ve sosyalizm coşkusuyla okullarımızda sosyalizm bayrağını daha güçlü taşıyacağımızı söylüyor ve tüm üniversiteli ve liseli gençliği devrim ve sosyalizm mücadelesinde saflarımıza örgütlenmeye çağırıyoruz.

Ekim Gençliği – Devrimci Liseliler Birliği

(...) İşçi sınıfının devrimci partisi, komünist işçi partisi devrim yürüyüşünü hızlandıracak güç ve iradeye sahip olduğunun dosta düşmana göstermiştir. En zor koşullarda yeni bir gelenek, yeni bir çizgi ve yeni bir kültürün temsilcisi olduğunu kanıtlamıştır. İşçi sınıfının devrimci iktidarı olan sosyalizmin

kazanılmasının biricik yolu bu uğurda işçi sınıfının savaşıma kapasitesini kazanmasıdır. Komünistler bu yolda 25 yılın birikimi ve deneyimlerine yaslanacaklardır. Bu birikime yaslanan komünistlerin üstesinden gelemeyeceği hiçbir engel yoktur.

Kayseri’den komünistler

(...) Biz Sosyalist Kamu Emekçileri olarak; Habip’in, Hatice’nin, Ümit’in ve Alaattin’in yolunda devrim mücadelesine omuz veriyor, komünist hareketin 25. yılını tüm devrimci coşkuyla selamlıyoruz.

Sosyalist Kamu Emekçileri

İnsanlığın her geçen gün eşit, özgür, daha güzel bir dünya özlemini dünyanın dört bir yanında büyüttüğü şu günlerde kadınıyla, erkeğiyle, genciyle, yaşlısıyla işçi sınıfının tek bir yürek olması gerektiğinin bilincindeyiz. Bu bilinç ve 25 yıllık birikimden aldığımız inançla sosyalizm mücadelesinde biz de varız diyoruz. Etkinliğimizi tüm coşkuyla selamlıyoruz.

Toplumcu Mühendis, Mimar, Şehir Plancıları

(...) İşçi sınıfının sömürülmesine dur demek için çürüyen kapitalist sistemi alaşağı etmek için tek çare devrimdir. İşte tam da bunun için işçi sınıfının devrim hazırlanması gerekmektedir. 25. yılda devrim hazırlanıyor başlıklı etkinlik güncel ve tarihsel önemini tam da buradan almaktadır.

Habipler’den, Haticeler’den, Alaattinler’den, Hüseyin hocalardan aldığımız bayrağı yere düşürmeyeceğiz.

İşçi sınıfının kurtuluşu için tüm sınıfı, tüm işçi ve emekçileri sınıf devrimciliği iddiasının kızıl bayrağı altına çağırıyoruz. Selam olsun sınıfın partisine...

Direnişçi Kışıl işçisi

“İşçilerin birliği, halkların kardeşliği” etkinliğini selamlıyoruz. Ağır sömürü şartlarına ve sendikal ihanet çetesi Türk Metal’e karşı ayağa kalktığımız için işten atılan Renault işçileriyiz.

Bizleri yıldırarak, tüm metal işçilerine gözdağı vermek için işten atıldık. 30 yıllık esaret düzeni sürsün diye işten atıldık. Vahşi sömürü düzeni sürsün diye atıldık. Ama kararlıyız; işimize dönene dek mücadele edeceğiz. Türk Metal Çetesini Renault’dan ve tüm fabrikalardan söküp atacağız. Kararlıyız, bu sömürü saltanatını yıkacağız.

İşten atılan Renault işçileri

Sizlere direnen HEY Tekstil İşçileri adına merhaba diyoruz. Bizler Aynur Bektaş ve Süreyya Bektaş tarafından hiçbir gerekçe gösterilmeden işten atıldık. Direnişe başladık ve bugün direnişimizin 283. günü. Türkiye Odalar Borsalar Birliği (TOBB) binası önünde iki gündür çadır kuruyoruz. Ve çadırımız polisler tarafından kaldırılıyor. Fakat yılmayacağız...

HEY Tekstil direnişçileri

(...) İşçi sınıfının kazanılmış haklarını patronlara Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

peşkeş çeken sendika ağalarını fabrikalarımızdan atmak için mücadele ediyoruz. Elit Çikolata işçileri olarak, bu kararlı mücadelemizi önümüzdeki günlerde de sürdüreceğiz. Sizleri, bu mücadelede sınıf dayanışmasını güçlendirmeye ve büyütme çağırıyoruz.

Böylesi bir süreçte, işçilerin birliği halkların kardeşliğini büyüteceğine inandığımız bu etkinliği Elit işçileri olarak selamlıyor, mücadeleniz mücadelemizdir diyoruz.

Elit Çikolata işçileri

Emperyalist savaşa ve kapitalist sömürüye karşı, işçilerin birliği halkların kardeşliği etkinliğini selamlıyoruz. (...)

Biz Birleşik Metal-İş üyeleri olarak Türk Metal üyelerini sendikalarından istifa etmeye ve bu çeteden kurtulmaya çağırıyoruz. Haklı davalarında bugün de göstermiş olduğumuz gibi her zaman yanlarında olduğumuzu gösteriyoruz

Birleşik Metal-İş üyesi işçiler

Bizler Texim işçileriyiz. Sendika üyesi olduğumuz için işten atıldık. Direniş çadırı kurarak, 89 gün mücadele ederek davamızı kazandık. İşimize tekrar döndük. Zafer her zaman direnen işçilerin olacak.

Hepinizi saygıyla selamlıyoruz.

Texim işçileri

(...) Bizlere bu direniş boyunca maddi ve manevi desteğini hiç esirgemeyen sınıf devrimcilerine en içten selamlarımızı iletiyoruz. 25. yılına giren işçi sınıfının devrimci hareketini en içten duygularımızla selamlıyoruz.

Direnişçi Maltepe Belediyesi taşeron işçileri

Düzenlemiş olduğunuz “İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği” etkinliğinizi tüm devrimci coşkuyla selamlıyoruz. (...) Dünya ve Türkiye devrim tarihinden aldığımız mirasla, Denizler’in, Mahirler’in, Kaypakkayalar’ın, Osmanlar’ın ve Fatihler’in mücadelesini devrim ve sosyalizmle taçlandıracağız. Ekim Devrimi’nin yıldönümünden geçtiğimiz bu günlerde çalışmanızda başarılar diliyoruz.

Proleterce Devrimci Duruş

(...) Biliyoruz ki tarih sınıfların mücadele tarihidir ve Marksist-Leninist öğretisi unutulmadı. Bu salonu dolduran arkadaşlar bu öğretinin unutulmadığının ve mücadelenin devam ettiğinin bir göstergesi daha oldu. Sınıf savaşımının her alanında mücadeleyi beraber örnek dileğiyle 25. yılınız kutlu olsun.

TKP 1920 İstanbul İl Merkezi

(...) Bu mücadelede bayrağımız yine sosyalizm ülküsüdür. Bize bütün halkların kardeş olduğunu, savaşı, sömürsüz bir dünyanın ancak halkların ortak mücadelesi ile mümkün olduğunu öğreten sosyalizm bugün de yolumuzu aydınlatıyor. (...) Etkinliğinizin başarılı geçmesi dileğimle sizleri selamlarım.

Pakrat Estukyan / Agos gazetesi editörü

“İşçilerin birliği, halkların kardeşliği” etkinliğine katılan işçi ve emekçilerden...

Cafer Kalağ: Ben Cafer Kalağ. 40 yaşımdayım. Metal işçisiyim.

Emperyalist-kapitalist sistemin işçi ve emekçilere yönelik saldırılarına karşı birlik olup güçlenerek sosyalizm mücadelesini sürdürmemiz gerekiyor. Bu etkinlik de bunun bir göstergesi oluyor.

Temizlik işçisi Atilla Aslan: İçerik çok güzeldi. Burada kardeşlik ve beraberlik tutumları çok güzel. Umduğumuz gibi oldu.

İlhan Yıldırım: Eski Maltepe direnişçisiyim. Etkinlik için aylardan beri harcanan emeğin, burda karşılığını bulduğunu düşünüyorum. 25. yılda Türkiye işçi sınıfının devrimci iradesinin buraya çok iyi yansıtıldığını gördüm. Bir 25 yıl daha olsa, bu devrimci hareket işçi sınıfının önünde onunla birlikte yürüyeceğini ve devrime kadar gideceğini ve kendisini göstermiş oldu. İşçilerin kendi partisine sahip çıkmalarını ve partini öncülüğünde devrime gitmelerini temenni ediyorum.

Kemal Bulut (Lise öğrencisi): Komünist hareketin 25. yılına böyle etkinliklerle girmesi, gerek mücadele açısından gerek komünist hareket açısından çok verimli olarak işliyor. Etkinlikler hoş ve coşkulu bir şekilde geçiyor. Biz devrimciler için bu etkinliklerin ayrı bir anlamı ve önemi var. Ekim Devrimi'nin 95., hareketin 25. ve yeni Ekimler'in partisinin 14. yılı olması nedeni ile de çok ayrı bir yerde duruyor. Bu genel anlamı içerisinde etkinlik içeriğine uygun bir atmosferde. Bizlerle birlikte etkinliğe gelip katılan insanlar, olumlu düşünceler belirtiyorlar. Bu da açıkçası bizleri daha da etkiliyor. Bizler genç devrimciler olarak bu vesileyle, liseli arkadaşlarımızı Devrimci Liseliler Birliği saflarında örgütlenmeye ve mücadele etmeye çağırıyoruz. 25. yılda komünist hareketi bir kez daha selamlıyoruz.

Bir lise öğrencisi: Bu etkinliği çok önemli buluyorum. Özellikle komünist hareketin 25. yılında böyle bir etkinliğin yapılmasını hem komünistler açısından hem de işçiler açısından önemli görüyorum. Bunun dışında etkinliğin şiarına uygun olduğunu düşünüyorum. Özellikle emperyalistlerin savaş çığırkanlığı yaptığı böyle bir süreçte ortadoğu olmak üzere, halkların kardeşliğini vurgulamak, bunun için de işçilerin birliğini vurgulamanın önemli olduğunu düşünüyorum. Bu anlamda etkinliğin politik doygunluğa ulaştığını düşünüyorum.

Güzel ve başarılı bir etkinlik

Etkinliğe iş yerimden benim gibi ağır şartlarda çalışan arkadaşım ile katıldım. Etkinlik başından sonuna kadar çok anlamlı ve güzeldi. Programı kaçırmamak için başından sonuna kadar ara vermeden keyifle izledim. İşçi bir kadın olarak kendimi en iyi hissettiğim yer oldu 25. Yıl etkinliği. Böylesi bir etkinliğin devamlı yapılması gerekir ve alnteriyile hayatını geçindiren herkesinde bu etkinliklerde yer alması gerekir. İş yerimden arkadaşım ile katıldım. Etkinliği selamla mesajları, konuşmalar, sanatsal tarafıda çok güzeldi. Devrimci tutsaklardan gelen mesajlarda etkinliği daha da güzelleştirdi.

Ümraniyeden bir kadın işçi

“Ezilenler ezen sınıfa karşı savaşa devrim olur”

Etkinliğe katılanların büyük bir kısmının genç olması çok olumlu, gençlerin uyumadığını, daha uyanık bir neslin geldiğini görmüş oldum.

Şu bir gerçek ki bu düzen bizleri ezerken, sömürürken hiç ayırım yapmıyor. “Sen Alevisin, seni sömüreyim; sen sünnisin, seni sömürmeyim” denilmiyor. Bir ezen sınıf var, bir de ezilen sınıf var. Ezilenler ezen sınıfa karşı savaşa devrim olur, bu dünya değişir.

Ben 9 yıldır çalışıyorum. Çalıştığım için, sömürüyü birebir yaşadığım ve gördüğüm için bilinçlendim. Çalışmadan önce böyle değildim; ‘80 darbesinin tüm izleri üzerimdeydi sanki ama ne zaman ki çalışma hayatına başladım o zaman çok daha net ezen-ezilen ayrımını gördüm, bu sömürü düzenini gördüm. Önceden köleler vardı, karın tokluğuna çalıştırılırlardı. Şimdi ise işçiler paralı kölelik yapıyor.

Neden? Çünkü işçi sınıfı bilinçsiz!

İşçi sınıfı hiç bir zaman boş bırakılmamalı, işçi sınıfını her zaman örgütleyecek birileri olmalı!

Sarıgazi'den emekçi bir kadın

Adana'da etkinlik hazırlıkları

Adana'da yapılacak “İşçilerin birliği halkların kardeşliği” etkinliğinin çalışmaları tüm hızıyla devam ediyor. 25 Kasım çağrısını yapan afişler Baraj yolu, Yurt, Meydan, Emek, Denizli ve Şakirpaşa Mahalleleri'ne yapıldı. Ayrıca 25 Kasım bildirileri de Akkapı ve Şakirpaşa'da dağıtıldı. BDSP önlükleri giyilerek yapılan bildiri dağıtımı sırasında işçi ve emekçilerle sohbet edildi.

Bu faaliyetlerin dışında ev ziyaretleri gerçekleştirilerek etkinliğin anlamı üzerine konuşmalar da yapılıyor.

Denizli Mahallesi'nde BDSP önlükleri ile emekçi evleri dolaşıldı, işçi ve emekçiler etkinliğe çağrıldılar. Yaygın bir seslenişe konu olan bu faaliyetin yanı sıra Çukurova Üniversitesi'nde fakülte kantinlerine çağrı afişleri yapıştırılarak 25 Kasım'a çağrı bildirileri öğrencilere dağıtıldı.

Adana çarşı merkezinde de bildirilerin dağıtımı yapıldı. 1,5 saat süren bu dağıtım esnasında da işçiler, emekçiler, öğrenciler etkinliğe davet edildi.

Kızıl Bayrak / Adana

18 Kasım 2012 / Kadıköy

Yoldaşlarımıza sözümüz var: Devrime hazırlanıyoruz!

“Binlerce Alaattin olacak, sosyalizmi kuracağız!”

Bundan 3 yıl önce 19 Kasım 2009’da **Türkiye Komünist İşçi Partisi (TKİP) militanı Alaattin Karadağ** Esenyurt’ta devrimci faaliyet sırasında kolluk güçleri tarafından katledilmişti. Katledilen komünist işçi, yapılan eylemlerle anıldı. 17 Kasım’da İzmir’de, 19 Kasım’da İstanbul’da sınıf devrimcileri tarafından yapılan eylemlerde şehitlere verilen sözler olduğu ifade edilerek “Devrime hazırlanıyoruz” şiarı vurgulandı.

İstanbul

Alaattin Karadağ, öldürüldüğü yerde anıldı. BDSP’nin yaptığı yürüyüş ve anma programı ile devrim şehitlerinin ölümsüz ve devrim davasının yenilmez olduğu haykırılarak, yeni Ekimler’in partisinin ‘Devrime hazırlanıyoruz’ şiarıyla ortaya koyduğu görevleri birer Alaattin olarak yerine getirmeye ve işçi sınıfının iktidarını kurma mücadelesine katılmaya çağrı yapıldı.

Anma için Esenyurt Depo Durağı’nda biraraya gelen BDSP’liler, “Alaattin Karadağ yoldaş ölümsüzdür! Devrimciler ölmez devrim davası yenilmezdir!” şiarlı Alaattin Karadağ’ın resminin olduğu pankartı açtılar.

Sokakta yankılanan sloganlarla sürdürülen eylem sırasında, emekçilere yapılan ajitasyonlar yer yer yinelendi.

“Binlerce Alaattin olacak, sosyalizmi kuracağız!”

Ajitasyonlarda, asimilasyon politikaları ve katliamlarla yok edilmeye çalışılan Kürt halkına, Alevilere, ücretli kölelik düzeniyle sömürülen ve gelecekleri çalınan işçi ve emekçilere, gençlere, kadınlara sermaye diktatörlüğüne karşı birer Alaattin olma, mücadeleye katılma çağrısı yapıldı.

Depo Durağı’nda başlayarak, Saadetdere mevki üzerinden ajitasyon ve sloganlar eşliğinde sürdürülen yürüyüş Alaattin Karadağ’ın şehit olduğu yerde son buldu.

Alaattin Karadağ’ın vurulduğu yere gelindiğinde “Ölü mü denir şimdi onlara” şiiri okunarak, anma programı başlatıldı. Alaattin Karadağ’ın ölüm sürecinin kısaca anlatıldığı sunumun ardından, saygı duruşu gerçekleştirildi. Esenyurt İşçi Kültür Evi Şiir Topluluğu’nun okuduğu şiirin ardından BDSP konuşması gerçekleşti.

“Yaşananlar devrim ve düzen çatışmasıdır!”

Alaattin Karadağ’ın TKİP’nin III. Kongre afişlerini yaparken polisle girdiği çatışma ile şehit olduğu belirtilerek başlanan konuşmada, çatışmanın iki insanın değil devrim ve düzen çatışması olduğu vurgulanarak şunlar söylendi: “Bir yanda çürümüş kokuşmuş ve yıkılmayı bekleyen kapitalist sömürü düzeni, diğer yanda işçi ve emekçiler üzerindeki

sömürü çarklarını kırarak, özgür ve eşit bir dünya yaratacak sosyalizmin eylemi. Çatışmanın sonucu Alaattin’in yaşamına mal olsa da, kazanan Alaattin şahsında somutlanan devrim ve sosyalizm davası olmuştur. Bugün Esenyurt sokaklarında yankılanmaya devam eden ses, katiller sürüsünün ulumaları değil, Alaattin’den yükselen direniş, devrim ve sosyalizm sesidir.”

Alaattin Karadağ’ın kavgasına, sınıfına ve partisine olan inanç ve bağlılığının altı çizilen konuşmada, parti şehitlerini anmanın, onları sahiplenmenin uğruna öldükleri mücadeleyi büyütmekten geçtiği belirtildi.

“Parti, devrim tarihinde bir kilometre taşıdır!”

Parti şehitlerinin birer öncü nefer, işçi sınıfının komünist partisinin de, devrim tarihinde bir kilometre taşı olduğuna işaret edildi.

Konuşmanın devamında dünya ölçeğinde, krizler, bunalımlar ve savaşlar dönemine girildiği ifade edilerek, Suriye’ye yapılan emperyalist müdahale, Mısır, Tunus ve Ortadoğu’daki gelişmeler hatırlatılarak, sermaye düzenine karşı, işçi sınıfının ve ezilen halkların kurtuluş mücadelesinde komünist işçi partisinin hayati rolüne vurgu yapıldı. Son olarak, partinin güncel olarak işaret ettiği görevlerin olduğu, bunu ete kemiğe büründürmek için herkesin kendi görevi algılaması gerektiği belirtilerek konuşma bitirildi.

Konuşmanın ardından, yapılan sunumla, Alaattin’in inancı ve bağlılığını taşıyarak mücadeleyi büyütme, kavgayı zafere ulaştırma çağrısı yinelendi. Yumruklar sıkılı, hep birlikte Avusturya İşçi Marşı söylenerek anma programı bitirildi.

Anmaya PDD katılarak destek verdi.
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

17 Kasım 2012 / İzmir

19 Kasım 2012 / İstanbul

İzmir

Eylem Eski Sümerbank önünde buluşularak, “PVSK ve TMY kaldırılсын. Polis terörüne ve cinayetlerine son. Alaattin Karadağ’ın katilleri hesap verecek.” pankartının açılmasıyla başladı. Eylemde ayrıca BDSP flamarıyla Alaattin Karadağ’ın resimleri taşındı.

“Faili meçhul değil bellidir!”

“Alaattin yoldaşın Esenyurt cinayet şebekesi görevini gören kolluk güçleri tarafından katledilişinin 3. yılındayız” denilerek sermaye devletinin kirli icraatları sıralandı. Karadağ şahsında devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşu gerçekleştirildi.

Basın açıklamasında Alaattin Karadağ’ın girdiği çatışmanın ardından yaralı ele geçirildiği, sonrasında ise infaz edildiği belirtildi. Ortada bir faili meçhul değil, ismi cismi belli olan, yaptığı iş, sermayedarların düzenini korumak olan bir katil ve bu düzenin karşısında milyonlarca işçi ve emekçinin haklı davasını savunan bir militana karşı işlenmiş bir cinayet olduğunun altı çizildi. Katliamın ardından sürdürülen davada, katillerin tutuksuz yargılandığına dikkat çekildi.

Baskı ve saldırılar sürüyor!

Açıklamada devlet ve polis terörünün hız kesmeden sürdüğü de belirtilerek şimdiye kadar polis tarafından öldürülenlerin isimleri sayıldı. Bugün PVSK ile yetkileri güçlenen polisin siyasi-adli hiçbir ayırım göstermeden öldürmeye devam ettiği söylendi.

Sermaye iktidarı kendisine yönelen her muhalif sesi kısılabileceğini, her devrimci düşünceyi boğabileceğini sandığı belirtilerek son dönem artan saldırılar dile getirildi. DHF’ye yönelik yapılan operasyon ve sonrasında çıkan tutuklamalara, baskılara karşı mücadelenin süreceği vurgulandı.

Devrimci demokrat yurtseverlere yönelen baskı ve şiddetin, bugün kendisini üniversitelerde öğrencilere, kamu emekçilerine, gazetecilere yönelik tutuklama saldırısıyla gösterdiği belirtildi. Alevi emekçileri inkar ve tehditlerle karşılaşırken, Kürt halkının meşru ve haklı taleplerinin de, yıllardır bu topraklarda asimilasyon ve imha politikalarıyla karşılandığı anlatıldı. Açlık grevlerine de değinilen açıklamada tutsakların taleplerinin haklı ve meşru olduğu söylendi.

Eyleme Devrimci Hareket, Kaldıraç, Ege 78’liler Derneği, İHD, Köz, EÖC, TÜMTİS destek verdi.

Antakya

Mezarlığa yakın bir noktadan sloganlarla başlayan yürüyüşte “Alaattin Karadağ ölümsüzdür! Devrimciler ölmez devrim davası yenilmezdir!” şiarlı pankart taşındı. Alaattin Karadağ’ın mezarı başına gelindiğinde onun şahsında tüm parti ve devrim şehitleri anısına saygı duruşu yapıldı.

Saygı duruşunun ardından yapılan konuşmada Alaattin yoldaşın devrimci ve partili kimliği üzerinde durularak, onun da tıpkı Habip, Ümit ve Hatice yoldaşlar gibi bıraktığı devrimci mirasa değinildi. Devrimci yaşamları boyunca uğrunda tereddütsüzce öldükleri parti davasını sahiplenme ve onların mirasını devam ettirmenin önemi anlatıldı.

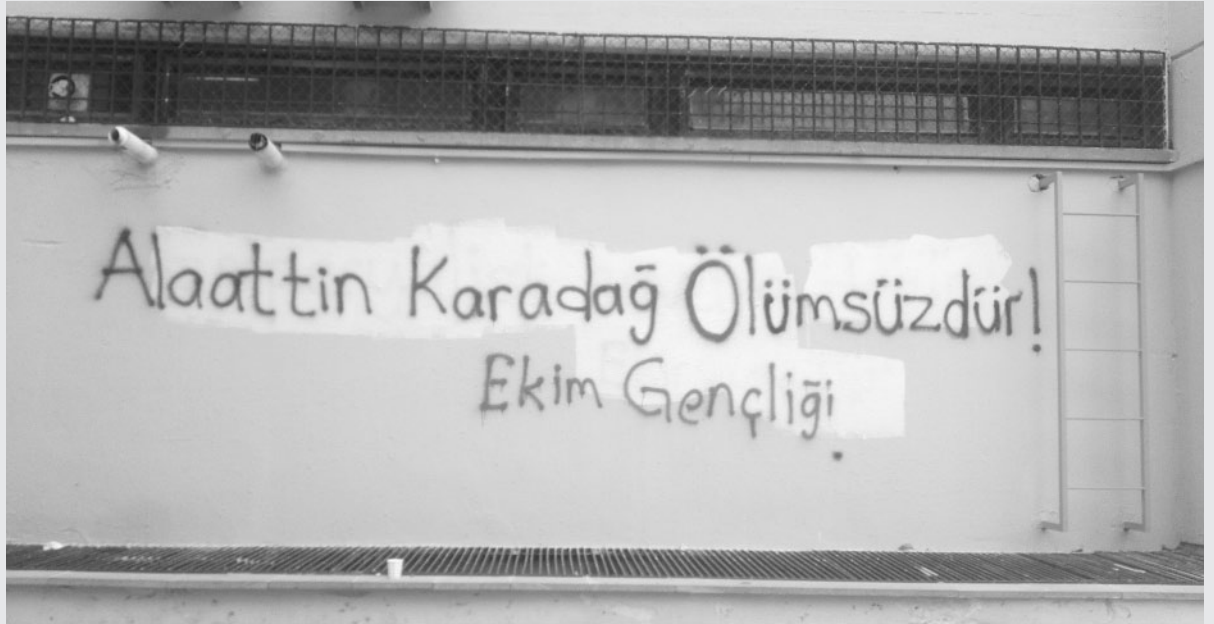
Yansı sıra 25. yıla giren komünist hareketin “Devrime hazırlanıyoruz!” şairinin anlam ve önemine de değinilen konuşma, örgütlü mücadeleyi yükseltme çağrısıyla son buldu.

Konuşmanın ardından okunan şiir ve marşların ardından anma programı bitirildi. Anma programında sıklıkla “Parti şehitleri ölümsüzdür!”, “Alaattin Karadağ ölümsüzdür!”, “Yaşasın devrim, yaşasın sosyalizm!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul-İzmir-Antakya

Alaattin Karadağ Ankara’da selamlandı

2009 yılında, TKİP III. Kongresi’nin afişlerini Esenyurt’ta işçi ve emekçilere taşırken polis tarafından katledilen komünist işçi Alaattin Karadağ, Ankara Üniversitesi’nde yapılan afiş ve yazılamalarla selamlandı. Cebeci yerleşkesinde SBF, Hukuk Fakültesi, İLEF, Eğitim ve yemekhaneye “Alaattin Karadağ’ı ölümünün 3. yılında saygıyla anıyoruz! Devrimciler ölmez devrim davası yenilmezdir!” ve “TKİP militanı komünist işçi Alaattin Karadağ ölümsüzdür!” afişleri yaygın bir şekilde yapıldı. Bunların yanı sıra “Alaattin Karadağ ölümsüzdür!” Ekim Gençliği yazılamaları da okulun farklı yerlerine yapıldı.

DTCF’de Alaattin Karadağ selamlandı

Asılan her afişe, her olaya soruşturma terörü ile karşılık veren DTCF yönetimine rağmen genç komünistler çalışmalarını devam ettiriyor. Alaattin Karadağ’ı selamlayan afişler okulda yaygın bir şekilde yapılırken “Alaattin Karadağ ölümsüzdür!” şiarlı Ekim Gençliği yazılamaları da okula yapıldı. Daha sonrasında ÖGB yazılamaların resmini çekerek Genç Sen’li öğrencilere “siz mi yaptınız bu yazılamaları” diyerek ortamı terörize etmeye çalıştı ve yazılamalardan duyduğu çekinceleri de ortaya koydu

Ayrıca soruşturma terörü de hız kesmeden devam ediyor. 1 hafta içinde bir Ekim Gençliği okuruna 6 ayrı soruşturma açılırken onlarca öğrenciye de soruşturma açılarak okuldaki devrimci faaliyet engellenmeye çalışılıyor.

19 Kasım 2009’da, İstanbul-Esenyurt’ta TKİP imzalı afişleri yaparken polisle girdiği çatışmada şehit düşen komünist işçi Alaattin Karadağ, Hacettepe Üniversitesi Beytepe kampüsünde yazılamalarla selamladı. Sabahın erken saatlerinde gerçekleştirilen faaliyet esnasında kampüsün birçok noktasına “Alaattin Karadağ ölümsüzdür!” şiarlı Ekim Gençliği yazılamaları yapıldı. Faaliyetten yaklaşık yarım saat sonra sivil polislerin “ilgisiyle” karşılaşıldı.

Soruşturma terörü sürüyor

Geçtiğimiz günlerde, bir Ekim Gençliği okuruna uzaklaştırma cezası olduğu halde okula girip izinsiz afiş asmaktan soruşturma açıldı. Ayrıca geçtiğimiz haftalarda yine yazılama faaliyeti esnasında ÖGB müdahalesiyle karşılaşan Ekim Gençliği okurlarına ve bu olay sırasında Ekim Gençliği okurlarına destek veren YDG’li bir öğrenciye de soruşturma açıldı. Soruşturmanın gerekçesi ise “kırmızı ve siyah renkli boyalarla duvarlara yazı yazmak, Özel Güvenlik Görevlilerini tehdit etmek” olarak gösterildi.

Ekim Gençliği / Ankara

TKİP IV. Kongresi Açılış Konuşması...

IV. Parti Kongresi

Parti Okulu Alaattin Karadağ Devresi...
25. Yıl: Geçmişten geleceğe parti

Tüm hazırlıklarımız devrimin zaferi için!

Yeni döneme hazırlık!

Gençlik hareketi ve genç komünistlerin görevleri

Liseli gençlik çalışmamız üzerine

Komünist hareket 25. yılında girerken MYO'nun yaşamsallığı...

Ekim: Dönümüz, bugünümüz ve yarınımız

Komünist hareketin 25. yılında yayın cephesinde artan sorumluluklar...

Yayın-yerel örgütler ilişkisi

Katledilişinin üçüncü yılında Alaattin Karadağ yoldaşın anısı önünde saygıyla eğiliyoruz...

Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!

25. Yıl...

Her alanda devrime hazırlanıyoruz!

IV. Parti Kongresi son beş yılda yaptığımız üçüncü parti kongresi oluyor ve bu bile kendi başına çok şey anlatıyor. Bu, öncelikle partinin örgütsel yaşamının normalleştiğini gösteriyor. Parti artık normal bir örgütsel yapıya, işleyişe, düzene kavuşmuş bulunuyor. Parti tüzüğümüzde parti içi yaşamı tanımlayan ve belirleyen hükümler, bu çerçevede en üst ve bağlayıcı organ olarak Parti Kongresi'nin toplanma esaslarına ilişkin kurallar var. Geline yerde bu kurallar gereğince uygulanıyor, parti yaşamı artık bütünüyle bu çerçevede işliyor. Bunları, kuruluş kongresi sonrasında yaşanan sıkıntıları, bu çerçevede II. Parti Kongresi'nin toplanmasındaki gecikmeyi gözönünde bulundurarak, özellikle vurgulamış oluyorum.

Partinin giderek zenginleşen canlı bir iç yaşamı var. Partiden düzenli ve işlevli raporlar alınıyor. MK tarafından partiye düzenli raporlar sunuluyor. Çeşitli sorunları ele alan merkezi ve yerel parti içi metinler giderek çoğalıyor. Parti yaşamımıza yeni bir düzey getiren, yeni bir soluk kazandıran Parti Okulu çalışmaları birbirini izliyor. Bunları yerel düzeyde benzeri parti içi eğitim etkinlikleri tamamlıyor. Bütün bunlar bir örgütsel düzeye, kapasiteye, deneyime ve bir örgütsel yeteneğe işaret ediyor. Dolayısıyla partinin artık normal bir işleyiş düzenine kavuştuğunu gösteriyor.

Solda devrimci örgüt çizgisinin terkedildiği, devrimci örgüt zemininin yitirildiği, geleneksel küçük-burjuva akımların örgütsel olarak çözülüp dağıldığı, devrimci örgüt yapısının, yaşamının, işleyişinin bir yana bırakıldığı bir dönemde, bunlar kuşkusuz fazlasıyla önemlidir. Dünün devrimci örgütlerinin bugünkü tablosuna bakıldığında, bütün bunların anlamı ve değeri çok daha iyi anlaşılır. Kuşkusuz bunu gereğinden fazla abartmamalı, ama değerini de çok iyi bilmeliyiz. Bunlar bugünün Türkiye'sinde kolay şeyler değil, oysa partimiz için artık fazlası ile olağanlaşmış bir örgütsel düzeyin ifadesidirler.

III. Parti Kongresi bir dönüm noktası oldu

Burada IV. Kongre'ye sunulan belgeler arasında yer alan III. Parti Kongresi Kapanış Konuşması'nın dikkate değer bir başlığı var: "III. Parti Kongresi bir dönüm noktasıdır!" Sözkonusu olan bir kapanış konuşması ve kongre sonrası da henüz yaşanacak bir süreç olduğuna göre, bu o gün için biraz fazla iddialı bir başlık sayılmalıdır. O gün için gündemimizde hala da partinin aşması gereken ciddi ve önemli sorunlar vardı. Bunlar bir önceki kongrede, 2007 yılında toplanan II. Parti Kongresi'nde ele alınmış ve izleyen dönemde çözüme kavuşturulmaya çalışılmıştı. Katedilen mesafeye bağlı olarak aynı sorunlar ve onları tamamlayan yenileri, bu kez 2009 yılında toplanan III. Parti Kongresi'nde yeni bir düzeyde ve kapsamda yeniden ele alınmış, yeni tartışmalara ve çözüm arayışlarına konu edilmisti. Ve bu sorunların

aşılmasında o gün için hala da ciddi zorlanmalar yaşıyorduk, bu açık bir olguydu.

Bu olgusal gerçek orta yerde duruyorken, kongre sonrası ise henüz yaşanacak bir süreç iken, tutup III. Parti Kongresi'ni bir dönüm noktası ilan etmek kuşkusuz biraz fazla iddialı bir vurguydu. Ama bugün dönüp toplam sürecimize baktığımızda, III. Parti Kongresi'ni izleyen üç yıllık sürecin toplam bilançosunu gözden geçirdiğimizde, III. Parti Kongresi'nin gerçekten de bir dönüm noktası olabildiğini açıklıkla görebiliyoruz. Ve biz bugün IV. Parti Kongresi'ni bu gelişme, bunun sağladığı birikim üzerinden topluyoruz.

2005 yılında partinin 7. kuruluş yıldönümü vesile edilerek yapılmış temel önemde bir değerlendirmemiz var. (Bkz. Güne Yüklenmek ve Geleceğe Hazırlanmak, *Ekim*, Sayı: 243, Aralık 2005 / *Parti Değerlendirmeleri-2*, s.355-371- *Red.*). Burada ideolojik cephede, politik çalışmada, örgütsel ve kadrosal alanda, sınıf çalışması alanında vb., partinin o günkü genel durumu ortaya konuluyor, sorunlar saptanıyor, müdahale alanları tanımlanıyor. Kamuoyu önünde üstünlüklerimiz kadar yetersizliklerimiz ve zaaflarımız da bütün açıklığıyla ortaya konuluyor. Aslında sorunlarımıza müdahalenin gerçek başlangıcı bu değerlendirmedir, burada özellikle anmam da bundan dolayıdır.

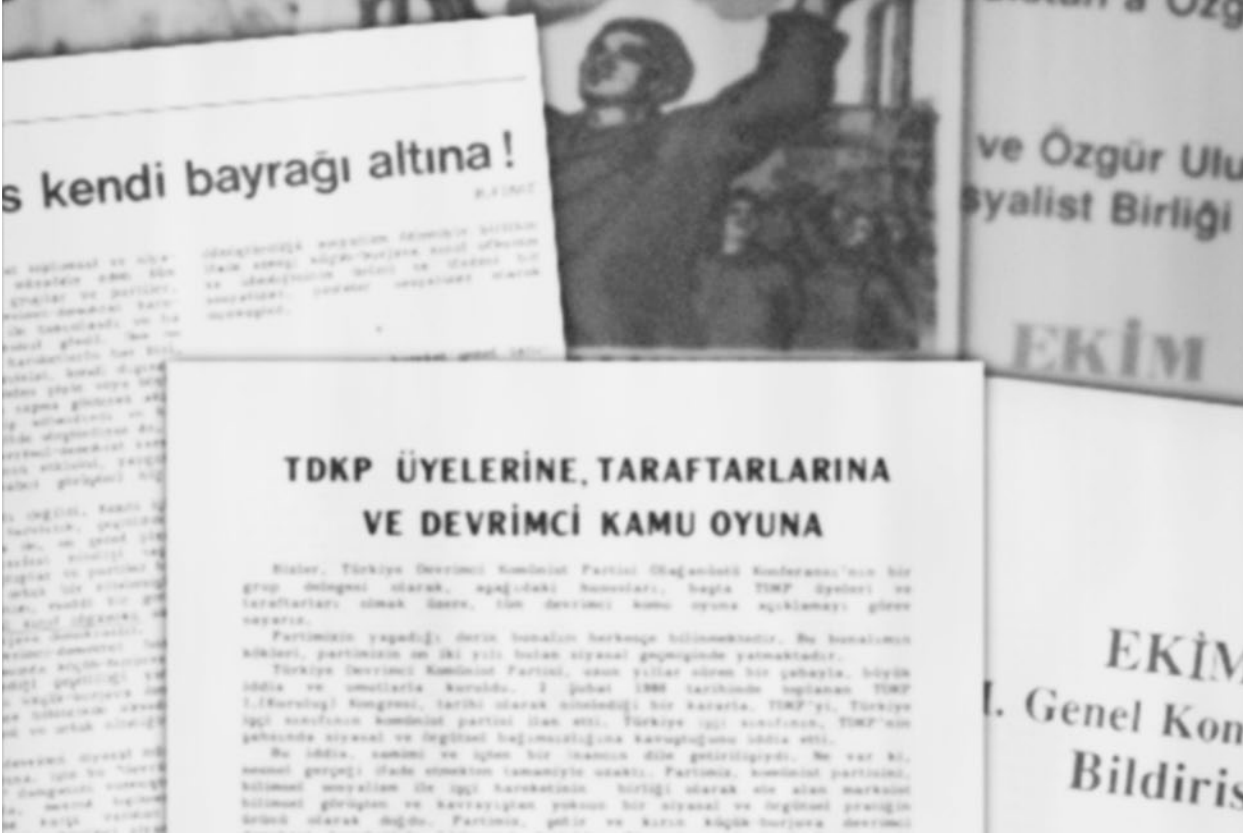
Yine de partinin örgütsel yaşamı üzerinden aldığımızda daha resmi sayılması gereken müdahale II. Parti Kongresi ile birlikte yapılmıştır. Aynı sorunlar II. Parti Kongresi'nden itibaren partinin gündeminde yoğun bir biçimde öne çıktı ve III. Parti Kongresi aynı sorunlara yeni bir düzeyde müdahalede ifadesini buldu. II. Parti Kongresi'nden bu yana beş yıl geçti. Hala da pratik planda, özellikle de alınması gereken mesafeler konusunda, ciddi bazı sıkıntılarımız var. Ama genel planda alındığında, III. Parti Kongresi'nin bir dönüm noktası olduğu ve IV. Kongre'yle birlikte yeni bir dönemi açtığımız artık olgusal bir gerçektir.

Biz beş yıldır enine boyuna temel önemde bazı sorunları tartışıyoruz, irdeliyoruz, somut değerlendirmelere konu ediyoruz. Parti kongrelerinde, MK toplantılarında, Parti Okulları'nda, parti içi raporlarda, genel olarak tüm parti yaşamında... Bu sorunlar sürekli biçimde tüm partinin gündeminde ve bir dizi belirti gösteriyor ki bu sorunlara ilişkin bakış açısı partide artık bir kolektif bilince dönüşmüş durumda. Sorunların neler olduğu, nelere müdahale edilmesi, neye yüklenilmesi gerektiği, üstünlüklerimizin ve zayıflıklarımızın neler olduğu, nerelerde zorlandığımız, bunların üstesinden nasıl gelinebileceği vb., bütün bu konularda partide artık bir bilinç açıklığı ve partinin bu doğrultuda somut bir pratik yönelimi var. Pratik sürecin temposu istediğimiz düzeyde olmayabilir, şu veya bu sorunda henüz istenilen düzeyde bir mesafe alamamış olabiliriz. Ama sonuçta ortada partiye artık kolektif bir kimlik olarak

TKİP IV. Kongresi'nin açılışında Cihan yoldaşın yaptığı konuşmanın kayıtlarıdır. Aslı çok daha geniş olan konuşma belli bölümlerinden arındırılmış, ara başlıklar buradaki yayın vesilesiyle konulmuştur...

Böyle dönemler ile tarihin akışının hızlandığı dönemleri aynı biçimde değerlendiremeyiz. Sosyal

durgunluk ve siyasal gericilik dönemlerini ele alırken, Marksizmin tarihsel zamana bakıştaki diyalektik anlayışını özellikle gözönünde bulundurmak durumundayız. Örneğin 1970’lerin sosyal uyanış ve devrimci yükselişe belirlenen döneminin bir tek yılı bile bizim geride bıraktığımız yirmibeş yılın tamamına bedeldir. Sınıflar mücadelesi yönünden sosyal durgunluk ve siyasal gericilikle belirlenen bu yirmibeş yıl, devrimci yükselişe sahne olan o dönemin bir tek yılı bile etmez demek istiyorum. O yıllarda hareket adeta çıg gibi büyüyordu. Teorik temeli, programı, açık bir ideolojik çizgisi, doğru dürüst bir örgütsel yapılanması bile olmayan gruplar, bu yıllarda binlerce, onbinlerce insanı saflarında topluyorlardı ve bunların binlercesi kendini her bakımdan devrime adanmış aktif militanlardan oluşuyordu. Mücadeleye akan insan grupları kitlesel biçimde dönemin gruplarının saflarına adeta yığılıyorlardı. Bugün biz bir fabrikada birkaç işçiyi partiye kazanmak için aylarca, belki yıllarca emek harcamak durumunda kalabiliyoruz. 1970’li yıllar çok verimli, sosyal mücadelenin gürül gürül aktığı, tarihin tekerleğinin Türkiye coğrafyasında alabildiğine dinamik döndüğü bir dönemdi. O dönemin gelişme imkanlarıyla sosyal durgunlukla belirlenen bir dönemin gelişme imkanları hiçbir biçimde kıyaslanamaz.

Bizim siyasal mücadele sahnesine çıktığımız dönem ağır bir yenilginin hemen sonrasındır. Umut vaadeden birkaç yılın ardından gelen genel bir sosyal durgunluk ve siyasal atmosfer yönünden de bir genel gericilik dönemidir. Sadece Türkiye açısından değil, bazı istisnalarla tüm dünya açısından da bu böyledir. Böyle bir dönem içerisinde devrimci sınıf mücadelesi çizgisinde hareket eden bir parti için gelişip serpmek, toplum düzeyinde etkin bir güç olmak kolay değildir.

Ama biz yine de bu aynı yirmibeş yıl içinde, belirleyici önemde bir kazanım olarak, sağlam temellere oturan, ideolojik, politik, örgütsel ve moral açıdan güçlü, bütünlüğü ve iç tutarlılığı olan partili bir kimlik yaratmayı başardık. Oysa bu aynı yirmibeş yıl Türkiye’de geleneksel sol akımların tasfiyecî sürüklenişler içinde bozulup dağıldığı, devrimci olanın çok yönlü olarak çözülmeye uğradığı, geçmişten gelen devrimci birikimin tüketildiği, devrimci kazanımların terkedildiği bir tarihsel evre oldu. Bizim başarımızın değerini tam olarak takdir edebilmek için, bunu özellikle gözönünde bulundurmak gerekir. Soldaki çok sayıdaki parti ve grubun dününü alınız, bugünkü durumlarıyla kıyaslayınız, elbette devrimci konum ve

“**TKİP köken olarak Türkiye devrimci hareketinin iç mücadelelerinden, ağır bir yenilgiyi izleyen iç ayrışmalar ve saflaşmalardan doğmuş bir partidir. Bu mücadeleler içerisinde Marksizmin proleter sınıf özünü ve devrimci diyalektik yöntemini kavrama üstünlüğünü yakladığı içindir ki var olmayı, temel bir alanı doldurmayı ve bugüne gelmeyi başardı.**”

kimlik yönünden, aradaki farkın dramatik ölçülerde olduğunu göreceksiniz.

Bu aynı tasfiyecî tükeniş döneminde komünistler TKİP şahsında sağlam bir ideolojik ve örgütsel kimlik yarattılar. TKİP’nin sağlam bir teorik temeli var, bir programı var, bir politik kimliği var, illegal temellere oturan bir örgütü var, kökleşmiş bir değerler sistemi var, önemli bir deneyimi var, tartışılmaz bir tutarlılığı var, sabrı ve soluğu, kararlılığı ve inadı var... Bunlar temel önemde özellikler, bunlar paha biçilmez kazanımlar. Yineliyorum; TKİP bütün bunları, dünün devrimci kimliklerinin yitirildiği, sonu gelmez tasfiyecî süreçler içinde tüketildiği bir özel tarihsel evrede yaratmayı başardı.

İdeolojik çizgide üstünlük ve tutarlılık

TKİP köken olarak Türkiye devrimci hareketinin iç mücadelelerinden, ağır bir yenilgiyi izleyen iç ayrışmalar ve saflaşmalardan doğmuş bir partidir. Bu mücadeleler içerisinde Marksizmin proleter sınıf özünü ve devrimci diyalektik yöntemini kavrama üstünlüğünü yakladığı içindir ki var olmayı, temel bir alanı doldurmayı ve bugüne gelmeyi başardı. Temel görüşler bakımından baştan ortaya koyduğu çizgiyi, kuşkusuz zaman içinde olgunlaştırarak ama temel niteliği yönünden koruyarak bugüne gelmiş bir parti TKİP. Yirmibeş yıl önce ne söylediyse onu bugün de temel çizgileriyle savunabilmek üstünlüğüne sahip bir parti TKİP.

Demek istiyorum ki, TKİP’nin ideolojik üstünlüğü onun en büyük kazanımıdır. Bu çok mu önemsiz bir Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

şey? Sanmıyorum. Nedenini geçmiş hareketin durumu üzerinden örnekleyebilirim. ‘70’li yıllarda solda canlı ideolojik tartışmalar vardı. Farklı gruplar birbirlerini muhatap alırlar, hararetli tartışmalar yaparlardı. Türkiye’nin toplumsal yapısı, sosyo-ekonomik ilişkiler, yarı-feodalizm sorunu, toprak sorunu, faşizm sorunu, bir dizi başka sorun üzerine yüzlerce sayfa yazı yazılıyor, tartışmalar yapılıyor, kılı kırk yaran polemikler sürdürülüyordu. Peki ama ‘70’li yılların o yoğun, o kapsamlı ve hararetli tartışmalarından bugüne kalan nedir? ‘70’li yıllarda bir dizi program ya da platform ortaya konuldu, bunlardan bugüne ne kaldı? İçlerinden bazılarının onlarca sayıyı bulan teorik dergileri vardı ve sayfalarında hemen her sorun tartışılıyordu, bunlardan bugüne kalan bir şey var mı? Yoksa eğer neden peki? Çünkü tüm bu tartışmalar bilimsel temelden yoksundu, çoğu durumda safsataya dayanıyordu, böyle olduğu içindir ki çoktan unutulup gittiler. O gün hararetle savunulan görüşlerin bugün artık hiçbir değeri yoktur, savunucuları bile onları savunamaz duruma düştüler, üstelik yıllar önce. Zaman bütün bunları boş laf yığını olarak süpürüp bir tarafa attı. Aynı durumu yeni dönem üzerinden de örneklemek mümkün ama gerekli değil. ‘90’lı yılların ortalarında bazı çevreler tarafından hararetle savunulan görüşleri hatırlayınız ve dönüp aynı çevrelerin bugünkü söylemlerine bakınız demek belki yeterlidir. Düşükleri durum içler acısıdır.

Ama biz yirmibeş yıl önce ortaya koyduğumuz temel görüşleri bugün de temel çizgiler üzerinden olduğu gibi savunuyoruz ve sürdürüyoruz. Bu tam da Marksizme özgü bir üstünlüktür. Marksizmin bilimsel devrimci özünü yakalamış bir hareketin üstünlüğüdür. Ve bu üstünlük bugünün TKİP’sinin bir vasfıdır, temel görüşleri bunun kanıtı olarak gözler önündedir. Buradan bakıldığında geride bıraktığımız yirmibeş yıl, TKİP’nin halkçı küçük-burjuva sosyalizmine karşı büyük bir ideolojik zaferine de tanıklık etmektedir.

Sınıfı devrime hazırlamak

Yeni tarihsel dönem üzerinde son yıllarda sıkça durduk. Bu ilk bakışta biraz soyut bir tanımlama gibi görünüyor. Oysa son derece somut bir içeriği var ve bizim konuya ilişkin tüm değerlendirmelerimizde bu ortaya konulmuştur. Yeni tarihsel dönem işin özünde bugünün dünyasında olayların genel akışının tahlili ve ifadelendirilmesidir. Dikkat ediniz, yeni bir tarihsel dönemi biz, tüm dünyayı saran ekonomik krizle, ya da Tunus, Mısır, Yunanistan, ABD, İspanya vb. ülkelerdeki sosyal mücadelelerle, ya da emperyalist dünyada kızışan nüfuz mücadeleleriyle, bunun açığa çıktığı hegemonya kriziyle, emperyalist saldırganlık ve savaşlardaki hissedilir artışla, tüm bu meselelerle bağlantılı olarak ele alıyoruz. Bunlarsa bugünün dünyasında olayların genel akışının somut görünümlerinden, sistemin temel çelişkilerinin somut seyrinden başka bir anlama gelmiyorlar. Yeni tarihsel dönem tahlili ve tanımı, bütün bir süreci genellemesi anlamında soyut, ama akmakta olan sürecin canlı verilerine dayanması anlamında da aynı ölçüde güncel ve somuttur. Bu değerlendirmenin en temel öğeleri III. Parti Kongresi üzerinden bir kere daha çok özlü bir biçimde ortaya konulmuştur ve son üç yılda sayısız tartışma, makale ve yazıda açılıp işlenmiştir.

Partimizin bu değerlendirmesi ideolojik, siyasal ve örgütsel sonuçları bakımından çok büyük bir önem taşımaktadır. Partimizin III. Kongresi’nin de önemle vurguladığı gibi, artık tüm öteki sorunlara, görevlere, sorumluluklara, bu temel değerlendirmenin ışığında bakmak zorundayız.

Yeni tarihsel dönem değerlendirmesinden çıkan en temel sonuç, devrimler döneminin yakınlaşmakta olduğudur. Devrimci parti için bundan çıkan en temel görevse, yakınlaşmakta olan devrimler dönemine sıkı

önemli bir sorun olarak duruyor önümüzde. Bu konu üzerinde Parti Okulu çalışmalarıyla birlikte özellikle durduk ve zaten bu etkinlikleri de sorunun çözümünün bir manivelası olarak ele aldık. Parti Okulu çalışmaları bu alanda önemli bir ilgi yoğunlaşması yarattı ve benzer çalışmalar yerel planda da gerçekleştirildi. Bu hız kesmemelidir, tersine sistemli bir biçimde devam ettirilmelidir. İdeolojik eğitim ve donanım çabası, parti yaşamının ve faaliyetinin gündelik olağan bir boyutu haline getirilmelidir.

İkincisi, parti geline yerde artık teorik çalışmaya daha özel bir ilgi göstermelidir. Türkiye tarihi ve toplumu, buna bağlı olarak Türkiye devriminin sorunlarının daha kapsamlı bir ele alınışı, burada öncelikli konulardır. Temel önemde bir konu olan ve girmekte olduğumuz tarihi dönemle birlikte önemi giderek daha somut bir anlam kazanan devrimci şiddet ve devrim konusu tüm kapsamıyla zaten kongremizin gündemindedir. Bu konuda elimizde halihazırda kongreye sunulmuş bulunan ve tartışmaları bir hayli kolaylaştıracağına inandığım önemli bir materyal de var. “Devrimci Şiddet ve Devrim” başlığı altında yakın zamanda verilmiş kapsamlı bir konferansın kayıtları ile konuya ilişkin olarak farklı zamanlarda MK bünyesinde yapılmış tartışmaların tutanaklarından oluşan bu materyalin bu haliyle bile temel önemde açıklıklar içerdiği düşüncesindeyim. Kongre sonrasında bu konu başka bazı platformlarda ayrıca ele alınacak, ardından tüm partinin gündemine taşınacak ve nihayet konu kamuoyu önünde genişçe tartışılacaktır. Sağ ve sol oportünizmin bu soruna ilişkin bakış açısının tarihsel ve güncel bir eleştirisi ile birlikte.

İdeolojik cephede üçüncü bir temel önemde görev, oportünizme karşı etkili bir ideolojik mücadeledir. Bu mücadelenin ana hedefi başlıca reformist akımlardır, öyle olmalıdır. Düne kadar devrimci olan halkçı akımlara karşı bu alanda yapılabilecek fazlaca bir şey kalmadı artık. Parti bu mücadeleden gerçek bir ideolojik zaferle çıktı. Halkçılık ideolojik ve moral bakımdan çöktü, halkçı programlar terkedildi. Bugün güç olan ve asıl tehlikeyi oluşturan artık başlıca reformist akımlardır. Bunlar önemli bir bölümüyle dünün devrimci halkçı akımlarının devrimden kopmuş kesimlerinden oluşmaktadır ve aynı yola son yıllarda yenileri girmiş bulunmaktadır. Siyasal sahneyi bugün bu türden bir reformist akımlar çeşnisi tutmaktadır. Elbette devrimci mücadeleyi güçten düşüren, bu mücadelenin güçlerini sürekli heba eden bir barikat olarak... Reformist akımlar, çeşitli imkanlardan ve kolaylıklardan da yararlanarak, devrime akan güçleri kendilerine çekmekte, kendilerine benzetmekte ve böylece düzen için zararsız öğeler haline getirmektedirler. Bunu hala de devrim ve sosyalizm iddiasıyla ve söylemiyle yaptıklarına göre, bu iddianın ve söylemin gerisindeki gerçeği düzenli biçimde ortaya koymak, bunlara karşı verilecek ideolojik mücadelenin temel yönüdür ve partinin önünde temel önemde bir görev olarak durmaktadır.

İdeolojik cepheye ilişkin söyleyeceklerime son olarak partinin yayın faaliyetini eklemek istiyorum. Yayınlar kuşkusuz temelde politik araçlardır, politik mücadelenin sesi soluğudur. Ama yayın çizgisinde güçlü olmak aynı zamanda ideolojik planda güçlü olmak sorunudur. Bugün eğer partide hala da ciddi bir ideolojik eğitim ve donanım sorunu var diyorsak, bunun yayınlarımız üzerinde kaçınılmaz bir izdüşümü de var demektir. Burada karşılıklı bir diyalektik etkileşim sözkonusudur. Partide ideolojik donanım sorunu varsa bu yayınların zayıflığı olarak da gösterir kendini, ama tersinden de eğitim ve donanım sorununu başarıyla çözmek güçlü ve sistemli bir yayın faaliyeti ile olur. Kadronun düzenli eğitimi ve politik çalışma ve mücadelenin başarılı yönetimi güçlü bir yayın çizgisine sıkı sıkıya bağlıdır. Kongre gündemi içinde zaten var ve bunun kongre çalışması içinde özel bir yer

tuttuğunu da biliyorsunuz.

Parti tüm yayınlarını acilen güçlendirmek, tümünü de işlevine uygun hale getirmek sorumluluğu ile yüzyüzedir. Bu önümüzdeki acil görevlerden belki de en acilidir. Yayınlarımızdaki zayıflama katlanılabilir sınırları aşmıştır. Yayın faaliyetindeki zaafiyeti gidermek bir dizi başka sorunda mesafe almanın da zorunlu koşuludur. Kadroların eğitimi ve donanımı yönüne değinmiş oldum. Politik önderliğe dayalı çalışma tarzının başarıyla uygulanabilmesi bundan da önemli bir sorundur ve başarısı için başarılı bir yayın faaliyeti olmazsa olmaz koşuldur. Bunu anlayamazsak eğer, partinin gelişimini sekteye uğratan en temel sorunlardan birinden bihaber olduğumuzu ortaya koymuş oluruz. Anlıyor da gerekleri konusunda sorumluluk göstermiyorsak eğer, partiye karşı sorumsuzluk içindeyiz demektir. Parti bu türden bir sorumsuzluğu bundan böyle hiçbir biçimde kabul etmemelidir. Yeni dönemde parti yayınlarını güçlendirmek için gösterilecek çaba, başta MK üyeleri olmak üzere şu veya bu kadronun gerçekte ne olduğunun en önemli göstergelerinden biri olacaktır. Kongre sonrası dönemde tüm partiyi ve onun her bir kadrosunu bu açıdan gerçek bir sınav beklemektedir. Bu sınavdan başarıyla geçmek, gerçek partili kadrolar olduğumuzun en dolaysız göstergelerinden biri olacaktır.

Politik cepheye geçiyorum. Buradaki en temel hedeflerden biri, geçen yılın tam üyeli bir MK toplantısı üzerinden saptanmıştır, partiye raporların biri üzerinden de partiye sunulmuştur. Parti solda etkin bir devrimci güç odağı haline gelmelidir. Bugünün Türkiye’inde iki reformist güç odağı var. Bunlardan ilki başlıca üç reformist parti ve grubun oluşturduğu güç birliğidir. Öteki Kürt Hareketi’nin başını çektiği HDK oluşumudur. Halihazırdaki sol hareketin ana gövdesi de bu iki reformist odaklaşmadan oluşmaktadır. Devrimin temsilcisi olarak TKİP, bu reformist güç odaklarının karşısına devrimci bir güç odağı olarak çıkabilmelidir.

İdeolojik konumdan gelen üstünlük burada önemli bir avantaj olmakla birlikte bu sorun gerçekte politik-pratik alanla ilgilidir. Parti ancak pratikte, politik-pratik bir güç olarak reformist solun karşısına çıkarsa devrimci bir güç odağı olmayı başarabilir ve giderek de toplum düzeyinde bir güç haline gelir. Partinin pratikte güç olması ise temelde sınıf çalışmasındaki başarısına bağlıdır. Nitekim parti raporuna yansıyan ilgili MK değerlendirmesi, sorunu sınıf eksenine oturarak bir güç odağı olarak öne çıkarmak biçiminde formüle etmişti.

Sorunun pratik yönünün bir başka temel önemde boyutu, partinin eylemli süreçlere önderlik etmeyi başarabilmesidir. Devrimci parti bir propaganda örgütü değil fakat devrimci bir eylem örgütüdür. Faaliyetini ele alırken, kitleleri nasıl hareketlendirebileceği, nasıl eyleme çekebileceği, eyleme geçen kitlelere nasıl önderlik edebileceği onun için her zaman temel bir kaygıdır. Parti organları artık kitlelere şu veya bu propaganda-ajitasyon materyalini nasıl ulaştıracağından çok, şurada ya da burada, fabrikada ya da bir sanayi havzasında kitleleri nasıl harekete geçirebileceğini, direnişe sürükleyebileceğini, protesto eylemine taşıyabileceğini, gösteriye çekebileceğini düşünmelidir, bunun üzerine yoğunlaşmalıdır. Ufkunu böyle oluşturmalı, planlarını buna göre yapmalı, pratiğine böyle bakmalı, yetersizliğini buradan görmelidir. Yeni dönem parti için kitle eylemlerine

önderlik, kitlelere eylem içinde önderlik dönemi olabilmelidir. Kitlelerle güçlü bağlar kurmak, kitlelere güven vermek, onların diri kesimlerini örgütlü saflara kazanmak ve nihayet güç olmak, dolayısıyla politik bir güç odağı olarak öne çıkmak da ancak ve yalnızca bununla olanaklıdır. Reformizmin devrim mücadelesi önüne kurduğu barikatları yıkmanın da bundan başka bir yolu yoktur. Reformizmin gücünü etkisizleştirmek ideolojik değil temelde pratik bir sorundur, pratik mücadeledeki inisiyatif ve başarı sorunudur. Kuşkusuz devrimci siyasal çizgi temelinde, doğru devrimci bir taktik çizgi izleyerek.

Parti pratik çalışmaya ilişkin bütün kalıplarını parçalayıp atmalıdır. Bugüne kadarki bütün pratik ölçülerini, buradan çıkan kabullerini terketmelidir. O dar sınırlara mahkum olmak ve bunu da olağan karşılamak, bugünün koşullarında bu bu kadar oluyor, ne yapalım kanıksamasını bir yana bırakmak, mevcut tüm pratik ölçüleri kırıp bir yana atmak durumundadır. Bu mutlak bir ihtiyaç, üstelik de acil bir ihtiyaç. Sıçramalı bir gelişmenin bundan başka hiçbir yolu yok. Yerleşik ölçüler öncelikle zihinlerde parçalanmalı, sonra ruh hali olarak terkedilmeli, mentalite tümüyle değişmeli ve bu kendini kökten değişen pratik davranış çizgisi üzerinden ortaya koymalıdır. Bu propaganda örgütü ruh halinden kesin olarak çıkmak durumundayız. Propaganda-ajitasyon çalışmasını tümüyle eylemli süreçler geliştirme amacına bağlamalıyız, dikkatimizi işçileri ve emekçileri eyleme çekecek pratik süreçler üzerine toplamalıyız.

Çok kısa olarak örgüt cephesinden söz edebildim ama en önemli noktaları söze başlarken zaten ifade etmiştim. Parti olarak yirmibeş yıllık bir örgütsel birikimden geliyoruz. Artı özellikle son beş yılda hemen tüm örgütsel sorunlar üzerine yoğun bir tartışma, eğitim, iç mücadele ve iç müdahale sürecinden geliyoruz. Tüm sorunları döne döne irdeledik, gözden geçirdik, yeniden ele aldık, yetersizlikleri saptadık, yeni müdahalelere konu ettik, yeni noktalar üzerinden açtık meseleleri. Kaldı ki son beş yılın bütün bir sürecini gözeterek kaleme alınmış bir dizi sunum da var burada kongreye sunulan. Beş yıldır tüm bu konular üzerine döne döne konuşan, tartışan, yazan, eleştiren biri olarak benim bunlara ekleyecek pek az sözüm var artık.

Söze başlarken öne çıkardığım vurguyla bitiriyorum. Geline yerde örgütsel kapsamdaki sorunlarımızın üstesinden daha kolay ve daha verimli bir biçimde gelebilmenin olmazsa olmaz koşulu her alanda darlığı kırmaktır. Darlığı kıramazsak

kadrolaşamayız, darlığı kıramazsak güvenlik sorununu olağan sınırlarına indiremeyiz. Darlığı kıramazsak eylemli süreçler örgütleyemeyiz. Ama hemen eklemek de istiyorum, eylemli süreçleri örgütlemekten de bu darlığı kıramayız. Reformizmin başarısının gerisinde, reformist bir temelde de olsa, herşeye rağmen eylemli süreçler var. Bir takım güçleri saflarında toplamalarının, onları tutmalarının ve böylece de yeni güçleri kazanmalarının gerisinde biraz da bu var. Ve bizim bundan çıkarmamız gereken bazı önemli sonuçlar var.

IV. Parti Kongresi bir dönemi kapatacak, yeniden inşa çabasıyla geçen zorlu bir dönemi... Ve umuyorum ki, V. Parti Kongresi, bir takım eşiklerin nihayet aşılp geride bırakılmış olması anlamında, partimiz için tümüyle yeni bir dönem başlatacak ve bu anlamda bir zafer kongresi olacak.

IV. Parti Kongresi bir dönemi kapatacak, yeniden inşa çabasıyla geçen zorlu bir dönemi... Ve umuyorum ki, V. Parti Kongresi, bir takım eşiklerin nihayet aşılp geride bırakılmış olması anlamında, partimiz için tümüyle yeni bir dönem başlatacak ve bu anlamda bir zafer kongresi olacak.

Ekim, sayı 284, Kasım 2012

Ölümsüzlüğe uğurlayışımızın 3. yılında

Alaattin yoldaşın anısı önünde saygıyla eğiliyoruz...

İşçi sınıfının temel tarihsel misyonunu yerine getirebilmesi, toplumsal düzenin yıkılıp yeniden kurulması, insanlığın kurtuluşunda önemli bir dönemeç olan sosyalist devrimin gerçekleşebilmesi için öncü müfreze olan komünist partinin yeri tartışmasızdır. Kapitalizmin karanlığından kurtulabilmenin biricik gerçek güvencesi olan proleter devrimin başarısı, ancak yıkıcı-yapıcı güç olan işçi sınıfı ile onun siyasal eylemine yön verebilecek komünist partinin et ve tırnak gibi kaynaşmasına ve birbirine sıkıca kenetlenmesine bağlıdır. Parti sınıf içerisinde sağlam bir yapı olarak var edilebildiği koşulda sınıfı devrimcileştirebilmek ve onun tarihsel eylemine yön verebilmek mümkün olacaktır. Ancak böylelikle sınıf içerisinde oluşturulan parti örgütleri yıkılmaz birer kale olabilir.

Komünist hareket, ilk çıkışından bugüne değin sınıfsal bir bakışla hareket etti. Toplumsal gelişmelere iki karşıt sınıf (burjuvazi-proletarya) üzerinden baktı, kendi gelişimini ve yönelimini de bu bakışla şekillendirdi. Siyasal mücadele alanı her daim sınıfların temsil edildiği, temsil edilen sınıfın çıkarları üzerinden hareket edilen bir alandır. Her bir sözün, eylemin ve hareketin arkasında sınıfsal bir bakış ve yaklaşım vardır. Tüm siyasal örgütlenmeler için geçerlidir bu durum. Siyasi arenada yer tutan her bir parti ya da örgütlenme dolaysız bir şekilde bir sınıfın temsilcisidir esasında. Onun gündelik yaşamında, konuşma dilinde, olaylara bakışında çok rahat görülebilir bu olgu. Bu durumu düzen partileri, devlet kurumları üzerinden açıkça görmemiz mümkündür. Hep sınıfsal bir aidiyetle hareket eder tüm siyasal kurumlar ve kişiler.

Bu esas olarak komünist parti için de böyledir ve böyle olmak durumundadır. Komünist partiler de işçi sınıfının siyasal yaşamdaki temsilcisidirler. Dolayısıyla komünistler temsilcisi oldukları sınıfın yaklaşımı ve çıkarları üzerinden bakar ve öyle hareket ederler.

Yukarıdaki paragrafta söylediklerimiz genel geçer doğrulardır. Fakat asıl olarak sözü getirmek istediğimiz yer Alaattin Karadağ yoldaşın sınıfsal kimliği ve parti ile kurduğu bağıdır. Genç yaşta parti ile tanışan yoldaşımız kendi proleter kimliği üzerinden partinin önemini kavramış, bilince çıkarmış ve parti saflarına katılarak ait olduğu sınıfın mücadelesini en ilerden örgütlemek, savaşı en önde yürütme bakışı ile hareket etmiştir. Aşağıda bir kesit sunacağımız ayrıntılı öz geçmiş ve parti üyelik başvurusunda bu açıkça görülmektedir.

“...Yaklaşık bir yılı aşkın bir süredir partimizin saflarında örgütlü bir komünist olarak sınıf mücadelesinin içindeyim. Yaşadığım süreç beni çok olumlu bir şekilde geliştirdi. Kendimi bildim bileli işçi olduğum için sınıfla bağ kurmak bana zor gelmedi. Üretim alanından kurduğum ilişkiler bana yeni yeni olanaklar sunuyor ve ilişki ağını

geliştiriyor. Ben özünde bir işçi, devrimci bir işçi olarak şunu daha da net anladım. Önemli olan sosyalizmi, sınıf partisini, öncü işçi kavramlarını militanca ezbere bilmek değil, onun hayattaki karşılığını hissetmek ve işçi kitlelerine onların gündelik ve genel yaşantılarında karşılığını hissettirmek ve yakıcı bir ihtiyaç olduğunu kavratmaktır.

Günü gününe 12-14 saat sınıfın içerisindeyim. Fabrikamız bazında işçi sınıfının arayış içerisinde olduğunu, bir şeye, birilerine güvenmek istediğini görüyor, gözlemliyor ve yaşıyorsunuz. Küçük kazanımların nasıl da işçileri kaynaştırdığını görüyorsunuz. Bununla birlikte egemen sınıfın kültürü altında olduklarını, terörle, baskıyla, işsizlikle, din tacirleriyle sindirilip susturulduklarını görüyorsunuz. Ve bu egemen sınıfın, yani asalak burjuva sınıfının muhakkak yok olması gerektiğini, bunu yıkacak olan motor gücün yine de bu susturulmuş, sindirilmiş, arayış içerisinde olan işçi sınıfı olduğunu ve sizin de hedefinizin bıkmadan usanmadan bunu bu işçi kitlelerine anlatmak ve kavratmak olduğunu görüyorsunuz.

Ve bu bakış açısıyla partiyi, komünist işçi partisini, TKİP'yi kavriyorsunuz... İşçi sınıfının en direngen, en tutarlı ve en kararlı kesimini etrafında toplayıp tüm sınıfı kuşatacak, kendi politikalarıyla yönlendirecek ve devrimin yıkılmaz dayanağı haline getirecek olan bir partiyi, çürümüş ve kokuşmuş bu sermaye düzenini hak ettiği tarih çöplüğüne gönderecek olan partiyi, TKİP'yi karşınızda buluyorsunuz.” (Alaattin Karadağ (Nurettin)

yoldaşın Parti üyeliği başvurusu.../ Mart 1999)

Komünist kadro ve kadro adayları olarak gerek işçi sınıfı saflarından gelelim, gerekse toplumun diğer katmanlarından katılalım mücadeleye, parti saflarında sarsılmaz olarak durabilmenin, savaşı tökezlemeden sürdürebilmenin yolu sağlam sınıfsal bir bakıştan geçmektedir. En nihayetinde partimizin sürekli vurguladığı ideolojik, devrimci ve militan kimlik işte bu vurguladığımız sınıfsal bakış üzerine inşa edildiğinde gerçek anlamını bulacak, tüm parti militanları, insanlığın kurtuluşu uğruna savaşını örgütlediğimiz işçi sınıfının kimliği ile ortak bir potada eriyecektir.

25. yılda her alanda devrime hazırlanmak, esasında Alaattin'in davasını sahiplenmek demektir. Devrimin ve partinin güncel çağrısına yanıt vermek, savaşı, mücadeleyi daha ilerden örgütlemek demektir. **Et ve tırnağın birleşmesine engel olan zincirleri kırmak**, kavganın ateşini iliklerimizde hissetmek ve her geçen gün misyonumuzu daha da berrak bir şekilde bilincimizde var edebilmektir. Artık partili olabilmenin bir diğer adı Alaattin'in cüreti ve inancını kuşanmaktır. Sınıfla partinin organik bütünlüğünü sağlayabilmektir. Komünistler olarak her birimiz bir önceki güne göre ilerlediğimizi hissedebilmeli, günün görev ve sorumluluklarına geleceği fethetme bakışı ile yaklaşmalıyız.

Alaattin yoldaşın katledilişinin 3. yıl dönümünde anısı önünde bir kez daha saygıyla eğiliyor ve tüm komünist militanlara kavga bayrağını yükseltme çağrımızı haykırıyoruz...

Civan YİĞİT

Ekim devrimi ve kadın sorunu...

Kadının kurtuluşu sosyalizmde!

S. Soysal

Dünya ölçeğinde emperyalistler arası rekabetin ve sınıf çatışmalarının keskinleştii, militarizmin tırmandıı 20. yüzyılın başında gerçekleşen Ekim Devrimi, bu tabloya Rusya'dan ilk neşteri vurmuş, proletaryanın iktidarı ele geçirmesiyle burjuvazinin egemenliğine son vermiştir. Ekim Devrimi, Rusya topraklarının çok ötesinde bir etki yaratmıştır. Beklenen Avrupa devriminin gerçekleşmemesine rağmen tüm dünyada çığır açmış, proleter devrimler döneminin başlangıcı olmuştur. Bunalımların ve savaşların kaynağı olan emperyalist kapitalizmin yıkılmaya mahkum olduğu tüm dünyaya ilan edilmiştir. Ekim Devrimi ile işçiler, köylüler ve kadınlar için gerçek eşitlik ve özgürlüğün yolu açılmıştır.

Kadının kurtuluşunun önkoşulu!

Kapitalizmde kadın çifte ezilmişlik, baskı ve sömürü koşullarında yaşamaktadır. Ekonomik, siyasal ve toplumsal yaşamda kadın-erkek eşitsizliği sürmektedir. Erkek egemen sistem binlerce yıllık geleneklere dayanarak varlığını sürdürmektedir.

Kadının karşı karşıya kaldığı baskı ve eşitsizlikler sınıflı toplumların ortaya çıkışına dayanmaktadır. “Avcılıktan hayvancılığa geçişte, erkeğin sürüleri mülk edinmesiyle başlatılan erkek egemenliği üzerine kurulmuş tek-eşli ailenin ortaya çıkışı, babaların mirasçılarının kendi çocukları olduğundan emin olmak istemeleriyle ilintilidir.” der Engels ve “analık hukuku”nun yıkılışının kadın cinsinin büyük tarihsel yenilgisi olduğunu ifade eder. Üretim araçlarını ve dolayısıyla özel mülkiyeti elinde bulunduran erkek, evde de yönetimi ele geçirir. İlk sınıflı toplum aynı zamanda erkek egemen toplum olarak şekillenir.

Kadının baskı görmesi ve aşağılanması sınıflı

toplumların ortaya çıkışıyla başlamış, katmerlenerek sonraki toplumlara devredilmiş, kapitalizmde ise yeni biçim ve görünüm kazanmıştır. Binlerce yıllık gelenekler ve ataerki kültürel değerler bugüne taşınarak kadının ikincil konumu pekiştirilmiştir.

Kadının yaşadığı baskı ve eşitsizlik özel mülkiyetle birlikte ortaya çıkmış ve bugüne taşınmışsa, kadının kurtuluşu özel mülkiyet düzeninin kalkmasından geçmektedir. Bunun önkoşulu da mevcut kapitalist iktidarın devrilmesi ve proletarya iktidarının kurulmasıdır. Eşitliğe ve özgürlüğe dayalı olan sosyalizm, tüm toplum için olduğu gibi kadınlar için de eşitsizliği ortadan kaldırmayı hedeflemektedir. Bunun için kadınların toplumsal üretime katılmasını, kadının üzerindeki ev işleri, çocuk bakımı vb. yükleri alacak kurumlaşmaların yaratılmasını, ataerki kültür ve değerlere karşı bilinçli ve sistematik bir ideolojik mücadele ve eğitimi esas almaktadır.

Bolşevikler Ekim Devrimi'nin ardından bu bakışa uygun bir pratik sergilemişler, kadınların kurtuluşu doğrultusunda önemli adımlar atmışlardır.

Ekim Devrimi'nin ardından atılan köklü adımlar

Bolşevikler iktidarı ele geçirdikten sonra ilk olarak işçi-emekçi kadınları da doğrudan etkileyen iki kararnameye, barış ve toprak kararnamelerine imza atarlar. İlerleyen süreçte kadınların eşitsizliğini ve aşağılanmasını içeren yasa ve uygulamalar yerle bir edilir. Kadın yasalar önünde erkek ile tam hak eşitliği kazanır. Kadınlar için tam oy hakkı, evliliğin gönüllü bir ilişkiye dönüştürülmesi amacıyla boşanmanın kolaylaştırılması, resmi evlilik ve erkeğin soyadını alma zorunluluğunun kaldırılması, miras hakkının kaldırılması, “gayrimesru” çocuk ayırımının

kaldırılması vb. kararlar alınır. Anne ve çocuğun korunmasını toplumsal yükümlülük olarak gören yaklaşım sonucu ücretli doğum izinleri, gebelik yardımları, kürtaj hakkı getirilir.

Kadın ancak toplumsal üretimde yerini alarak özgürleşebileceği için, kadının üretime katılması teşvik edilir. Aynı zamanda kadın emeğinin korunmasına dair tedbirler alınır. “Eşit işe eşit ücret” ilkesi hayata geçirilir. Kadınlara meslek eğitimi, ev işinin ve çocuk eğitiminin toplumsallaştırılması doğrultusunda adımlar atılır. Kamu fonlarının toplum için kullanılmasına dayanan sosyal kurumsallaşmalar sayesinde kadının üzerindeki yüklerin azaltılması ve kadının toplumsal yaşama katılması hedeflenir. Lenin Haziran 1919'da yaptığı konuşmada, bu sosyal kurumların işlevi üzerine şunları söyler:

“Kamusal aşevleri, çocuk bakım evleri, yuvalar; bunlar bu türlü tohumların en güzel örnekleridir; bunlar bütün böbürlenmelerden, tumturaklardan, resmîliklerden uzak, kadını özgürleştirmeye gerçekten uygun olan, onun toplumsal üretimdeki ve kamu yaşamındaki rolünden doğan o erkek karşısındaki eşitsizliğini azaltmaya ve yeryüzünden kaldırmaya gerçekten uygun olan yalın, günlük araçlardır. Bu araçlar yeni değildir, (sosyalizmin bütün maddi önkoşulları gibi) geniş-ölçekli kapitalizm tarafından yaratılmışlardır; ama kapitalizmde birincisi ancak bir az-bulunurluk olarak kalmışlardır; ikincisi -özellikle önemli olan budur- ya spekülasyonun, zenginleşmenin, aldatmanın, yanıltmanın bütün kötü yanlarıyla kâr güden girişimler ya da en iyi işçilerin haklı olarak hınç duyduğu ve tiksindiği 'burjuva iyilikseverliğinin gözboyayıcı örnekcikleri' olmuşlardır.”

Çarın baba, erkeğin efendi, kadının köleden farksız olduğu bir toplumda, devrimin ardından kültürel dönüşümün kısa sürede gerçekleşmesi, ataerki düzenin ve dinsel gericiğin etkilerinin kısa sürede kırılması kolay değildir. Bolşevikler bunu hızlandırmak için sistematik bir ideolojik mücadeleyi çok yönlü eğitimle birleştirirler.

Bu çabaya en çarpıcı örnek doğu ülkelerindeki kadınlara yönelik çalışmadır. İslamın etkin olduğu bölgelerde (Kırgızistan, Türkmenistan vb.) dinsel gericilik fazlasıyla baskındır. Öyle ki Komünist Kadınların 2. Konferansı'na Doğu'dan katılan 74 delege çarşafı ve peçelidir. Bolşevikler yasaklama yolunu değil, eğitimi ve ideolojik mücadeleyi tercih ederler. Sabırlı bir çalışma sonunda, 1926 yılında yapılan mitinglerde çarşaflar “Kahrolsun çadra ve parança” sloganlarıyla birlikte yakılarak atılır. Bu örnek, toplumu kuşatan geleneksel kültür ve değerlerin nasıl yok edileceğini göstermesi açısından son derece anlamlıdır.

Proleter iktidarın kadınların kurtuluşunun sağlanması doğrultusunda attığı adımlarda (yasal düzenlemeler, kadınların üretime yönlendirilmesi ve ev içi köleliğin ortadan kaldırılması için sosyal kurumlaşmaların hayata geçirilmesi, kadınların kültürel düzeyinin geliştirilmesi için çok yönlü eğitimlerin hayata geçirilmesi, vb.) Bolşevik partiye bağlı kadın örgütllüklerinin rolü büyüktür. Şubat

Devrimi’nin gerçekleşmesinde ateşleyici rol oynayan kadınlar, sonrasında da devrime sahip çıkarlar. Devrim öncesinde kadınlara yönelik çalışmalar, devrimin ardından partiye bağlı kadın kolları ve “delege toplantıları” adı verilen oluşumlar vb., kadınların kitlesel olarak sosyalizme kazanılmasında, eğitilip bilinçlendirilmesinde, toplumsal yaşamın içine çekilmesinde önemli bir rol oynamıştır.

Bolşevikler kadınların devrimci enerjisini açığa çıkarmak, ülke yönetiminde aktif rol almalarını sağlamak için özel bir çaba sarf ederler. 1924 yılında gerçekleşen 13. Parti Kongresi’nde kadınların halen siyasal yaşamda istenilen rolü oynayamadıkları eleştiri konusu yapılır. İlerleyen süreçlerde bilinçli bir yüklenmeyle bu açıdan anlamlı sonuçlar elde edilir. 1936 yılında Sovyet kadınlarının mecliste %33, halk meclislerinde %50 oranında temsiliyetleri, bu çabanın yanıt bulduğunun göstergesidir.

Kadının kurtuluşu sosyalizmde!

Lenin, Haziran 1919’da yaptığı bir konuşmada “*Toprağı eski burjuva yasaların ve düzenlemelerin molozlarından ne kadar çok temizlediysek, bunun yalnızca toprağın işlenmek için düzenlenmesi olduğunu, ama henüz toprağı işlemenin kendisi olmadığını o kadar iyi anladık*” der ve sosyalist insanın zorluğuna işaret eder. Zor ve sancılı süreçlere rağmen kadının özgürleşmesi alanında kısa zaman dilimi içinde ciddi mesafeler alınır. Yine Lenin’in ifade ettiği üzere, burjuva cumhuriyetlerin 130 yıl içinde yaptıklarından daha fazlası devrimden sonraki iki yıl içinde gerçekleştirilir.

Ancak Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa ülkelerinde yaşanan bürokratik yozlaşma, sonuçlarını kadın sorununa ve kadının örgütlenmesine bakışta da üretmiş, Ekim Devrimi sonrasında elde edilen kazanımların ve alınan mesafelerin ileriye taşınmasını ve kalıcılışmasını zora sokmuştur. Sovyet anayasasında ailenin kutsanması, kürtajın yasaklanması, özel kadın örgütlenmelerinin bütün parti örgütlerinde kadın komisyonlarının örgütlenmesi gerekçesiyle feshedilmesi vb. uygulamalar bürokratik yozlaşmanın ürünüdür.

Ancak sürecin bu şekilde ilerlemesi ve yozlaşmış bürokratik rejimlerin çökmesi hiçbir şekilde sosyalizmin tarihsel haklılığını ve Ekim Devrimi’nin kadının özgürleşmesi alanında son derece önemli adımlar attığı gerçeğini değiştirmez. Ekim Devrimi sosyalizmin gerekliliğini ve bir proleter iktidarın tüm toplumun olduğu gibi kadınların kurtuluşu açısından da neler yapabildiğini/yapabileceğini göstermiştir. İşçi kadınların *Pravda*’ya yazdıkları mektuplarda söyledikleri gibi, onlar ancak Ekim Devrimi’nden sonra güneşi görmüşlerdir.

“Kelebekler”in hikayesi devletin ve kapitalizmin şiddetinin özetidir!

Z. İnanç

Toplumsal yaşamda kadın her türlü şiddete maruz kalıyor. Evde, sokakta, fabrikada, işyerinde, okulda fiziksel, cinsel, psikolojik, ekonomik boyutlarıyla karşı karşıya kalınan şiddet, içinde yaşadığımız toplumsal sistemin köklerinden beslenmektedir.

Kapitalizm şiddet yüklü bir sistemdir. Küçük bir azınlık büyük bir çoğunluğun, yani işçilerin, emekçilerin, ezilenlerin üzerinde tahakküm kurabilmek ve kapitalizmin devamlılığını sağlayabilmek için şiddetin her biçimi kullanmaktadır. Tam da bundan dolayıdır ki kapitalist sistem, devletiyle, ailesiyle vb. her türlü ilişki biçimini bu çerçevede oluşturmaktadır.

Kadının devletle, patronla, erkekle olan ilişkisinde ortaya çıkan şiddeti ele alırken, sistemin egemenleri ile ezilenleri penceresinden bakabilmek gerekir. Bu noktada görülmektedir ki, kadının uğradığı şiddette karşısındaki kişi veya kurum, ya sistemin egemeni, ya sistemin zor ve baskı aygıtları, ya da toplumsal yaşamda biçilen misyonu üzerine geçirmiş bir ebeveyn veya eş. Kadının karşı karşıya kaldığı şiddeti bunlardan kopuk ele almak, meselenin özünün kararmasına, kadına yönelik şiddete karşı mücadelede yanlış çizgi ve yöntemlere sivrulünmesine neden olur.

Kadına yönelik şiddet kadın sorununun önemli bir boyutudur. Kadın toplumsal yaşamda cinsel ayrımcılığa ve sömürüye maruz kalmaktadır. Kapitalist toplumda cinsel ayrımcılık ve sömürü sınıfsal yaşanmaktadır. Burjuva sınıfa mensup bir kadın, kadın olmasından kaynaklı yaşanan ayrımcılığın mağduru olmakla birlikte şiddeti besleyen egemen sınıfın bir parçasıdır. Her türlü şiddetin devamı onun tahakkümünü güçlendiren bir yan taşımaktadır. Kadın sorununu ve kadının yaşadığı her yönlü şiddeti ele alırken sınıfsal bir açıdan bakmalıyız. Sınıfsallıktan uzaklaşıldığında düzenin sınırlarına, dolayısıyla çözümsüzlüğün girdabına sürüklenilmektedir.

Aile içi şiddet başta olmak üzere, işyerinde, okulda, sokakta, savaş bölgelerinde kadınlar şiddetle karşı karşıya kalıyorlar. Bugünün dünyasında kız çocukları hala cinsiyetleri nedeniyle doğar doğmaz öldürülebiliyor. Kendi kararlarını vermesi çok görülüyor, istemediği kişiyle evlendiriliyor, sevdiğini tercih ettiği için öldürülüyor. Savaşlarda ve işgal altındaki topraklarda tacize ve tecavüze maruz kalıyor. Kadının bedeni metalaştırılıyor, reklama çıkartılıyor, satışa sunuluyor. Tüm bunların gerisinde kapitalist sistem duruyor.

Her konuda olduğu gibi kadına yönelik şiddet konusunda da egemen sınıflar ve onların devleti çözüm üretme plan ve projeleri ile yanılısma yaratma çabasında. Sorunu yaratanlar çözüm üreten görüntülerle sahneye çıkmaya çalışıyorlar. Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı Kadının Statüsü Genel Müdürlüğü tarafından, bir öncekinin süresinin dolmasından kaynaklı, “*Kadına Yönelik Şiddetle Mücadele Ulusal Eylem Planı 2012-2015*” hazırlanmıştır. Kadının yaşadığı sorunlardan, bu konuda bilinç yaratılması için yapılması planlananlardan bahsediliyor. Ve daha giriş sayılabilecek bir yerde kadının yaşadığı şiddetin nedeni, “*Kadınla erkeğin arasında çağlardır süren eşit olmayan güç ilişkilerinin bir yansıması*” olarak tanımlanıyor. Sorun kadın ile erkek arasında yaşanıyor mu gibi, sorun kadın ve erkeğin kas gücünün eşitsizliğiymiş gibi sunuluyor. Devletin çözüm üretiyormuş gibi yarattığı yanılısma gibi sorunun kaynağını çarpıtması da şaşılacak bir durum değil. Asıl önemli olan, onlarla aynı konuma düşen siyasal yaklaşımlar. Reformist, feminist yaklaşımlar da meselenin sınıfsallığının üstünden atlayan bir mücadele programı ortaya koyuyorlar. Çözüm için ortaya konan çabalar gerçek çözümünden uzaklaştırıyor.

Kadının yaşadığı cinsel ve sınıfsal sömürünün temeli özel mülkiyet ve sınıflı toplumun ortaya çıkmasına dayanır. Kapitalist sistemde çok boyutlu ve yoğun bir şekilde karşımıza çıkan kadına yönelik şiddeti doğuran da toplumsal yaşamdaki sınıfsal, cinsel eşitsizlik ve sömürüdür. Sorunun kaynağı ise sınıflı toplumsal düzen, bugünkü biçimiyle kapitalizmdir. Çözüm için verilecek mücadele de mutlaka ve mutlaka düzene, kapitalizme karşı bir mücadele olabilmelidir.

Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü olan 25 Kasım’ın tarihsel yaşanmışlığı da meselenin özünü anlatan önemli bir örnektir. Clandestina Hareketi’nin öncülerinden olan, Kelebekler diye anılan Mirabel Kardeşler (Patria, Minerva ve Maria Mirabel), 1960 yılında Latin Amerika’nın küçük bir ada ülkesi olan Dominik Cumhuriyeti’nde Trujillo diktatörlüğüne karşı verdikleri mücadelede katledilirler. Mirabel kardeşler diktatörlüğe karşı özgürlük mücadelesini omuzlamışlardır. Bundan dolayı tehditlere maruz kalmış, hapislere atılmış, tecavüze uğramış ve sonunda cesetleri bir uçurum kenarına atılmıştır. Bu yaşananlar, kanla beslenen katliamcı devletin, sömürü ve şiddet üzerine kurulu sistemin özetidir.

İnsanlık tarihi ışığında;

Kadın, şiddet ve şiddetin türleri

Hayat külliyyatında bütün cümlelerimiz küçücük birer dipnot gibi duruyor. Hayat tüm gerçekliğiyle, şehirleriyle, sokaklarıyla, şiddetiyle gündeliğin ardına sakladığı kıyımları ile evriliyor.

Çevremizi kuşatan tüm gerçeklikler yaşamı üstlenerek bir bir üzerimize devriliyor. Gerçeğin bir anlamda yaşamı üstlenmek olduğunu hakikat ile hakiki olmayanın bir akrobatın elindeymişçesine yer değiştirdiğini, görünen ile öz arasındaki uçurum gösteriyor.

Görüntüler Göstermeye Değil Saklamaya Yarıyor*

Görünen anlamların, kavranabilen bilginin üzerindeki perde hep aralanmayı bekler. Kimi zaman aralanır perde ama ardındaki öz görülemez. Görmemek, gören göz açısından bir anlamda kendi varlığının da reddidir.

Bu sömürü sarmalının içinde onlarca kıyım gazete sayfalarında ya birer satır yansıyor. Ya da gerçekleştiği mekanın kısa süreli hafızasında yer alarak perdenin ardında kalıyor. Gündemin bu kadar hızlı değiştiği/değiştirildiği bir düzlemde kapitalizmin vahşetinin gündelik hallerinin güncelde kalma ömrü en iyi ihtimalle bir hafta oluyor. Toplumun büyük bir çoğunluğu açısından ise bu sıradan olaylar göstermeye değil saklamaya yarıyor.

Alışmak, kanıksamak, umursamamak, farkında olmamak, bilmemek. Bilmek insanın omuzlarına yükler yükler. Güncelin anlamı zamanı ya da daha doğru ifadeyle gerçekleştiği anın sınırlarını aşar. Bir gündemin veya sorunun güncel olabilmesi salt bir tarihte gerçekleşmesi ile orantılı değildir. Bir sorunun yaşanıyor olması sürekli kendini üretiyor olması onu güncel kılıyor. Deve kuşu değilsek, sorunlar görmediğimizde yok olmuyor, çılgınlık duymadığımızda ses çıkmıyor sanmıyorsak bu böyle.

N.Ç., Ö.K., A.Ü., G.D., Z.K. Harflerin sonunda noktalar = “T.C.”

Güncel olan ama arasıra gündem olan bir sorun kadına yönelik şiddet. Gazeteler son bir aydır tecavüz haberlerini manşet yaptı. En son iştme engelli 14 yaşındaki Z.K’nin haberi vardı. 14 yaşındaki Z.K.’nin tecavüz haberini alıp, daha önceki haberlerin yanına koyduk ve ne zaman iki harf arasına bir nokta görsek tüylerimiz diken diken oldu. Gündeme gelen kadına yönelik şiddetin her türü tüylerimizi diken diken etse de, yaşananlar salt gündeme gelenlerle sınırlı değil. Gerçeklik tüm vahşetiyle kapılar ardında yaşanıyor. Salt sonuçtan yola çıkarak yapılan yorumlar, verilen yargılar ortamda bulunan toz zerrecikleri gibi havada kalmaya mahkumdur. Bu yargılar ve kararlar sorunun çözümü noktasında ise göstermelik olmanın dışına çıkmayacaktır. Hoş bu sistemin zaten sorunu çözmek gibi bir derdi de yoktur, olsa bile bu kendi varlığının yok olması dışında bir olgu olamaz. Bundan kaynaklı sorunun çözümü için attığı her adım tekrar tekrar sorun üretmektedir. Kendi adımıza insanlığın özgülüşmesi

mücadelesi içersinde sorunu kavrayabilmek ve çözüm üretebilmek açısından sorunun kökenine inmek bir mecburiyettir. Bu mecburiyetin ürünü olan birçok tartışma yapılmış, yol yöntem çıkarılmıştır. Gündeme yansıyan olaylar ışığında bunu belirtmek önemini hala koruyor.

Bu yazı içerisinde kapsamı bakımından tarihsel akışı içerisinde kadını ve şiddeti sınırlı bir kısmı ile ele alacağız. Yazının işleyiş mantığı açısından konu ile bağlantılı birçok nokta kısa vurgularla sınırlı tutuldu. Bu noktaya yazının sonunda değinmek üzere geçiyoruz.

Tarihsel akışta kadın: güçlü ve mistik

Engels, kadının tarihsel yenilgisinin özel mülkiyetin ortaya çıkması ile aynı zamana denk düştüğünü vurgular. Bu vurguyu açıklamadan önce nerelerden geçtiğini anlamak bize kendi geçmişimiz hakkında bilgi verirken yaşanan değişimleri görmek de bugünkü birçok olguya ışık tutar.

İnsanlığın bugüne kadar var olan tarihi üç ana durağa ayrılır: Vahşilik, barbarlık, uygarlık. İnsan topluluklarının geçim sağlamadaki ilerlemeleri bu durakları belirler. Bu da materyalist tarih anlayışının özünü oluşturur. Ana durakların yanı sıra vahşilik ve barbarlık alt, orta, üst olarak kendi içinde ayrılır. İnsanlar, vahşiliğin alt basamağında ağaçların üzerinde, ağaç kökleri ile beslenir. Orta basamakta ise küçük hayvanların yenmesi, ateşin kullanımı ve silah yapımı yer alır. İnsan toplumunda ilk insan topluluğu sürüdür. Bu dönemde av ve yerleşim mekanı için komşu sürülerle savaş başlar. Üst basamaktaysa silahların ok ve yaya dönüşmesi, el dokumacılığı, cilalı taş aletlerinin yapımı ortaya çıkar. Bu konu üzerine Engels Ailenin, Özel Mülkiyetin, Devletin Kökeni’nde, Agust Bedel ise Kadın ve Sosyalizm adlı yapıtlarında ayrıntılı olarak duruyor.

Köleleşen ilk insan olarak kadın

İlkel komünal dönem dışında kadın hep ezilmiş ve ikinci sınıf olarak görülmüştür. “Hatta kadın, köle var olmadan önce köle olmuştur.” (Agust Bedel.)

İlkel komünal dönemde doğal üretim içerisinde üretenler aynı zamanda tüketenlerdi. Artan iş bölümü ve yerleşik hayata geçiş artık ürünü, artık değeri ve bununla birlikte özel mülkiyeti ortaya çıkardı. Daha somut olarak ifade edersek avcılıkla geçinen insanlar buzulların erimesi ve büyük çayırın oluşması ile birlikte tarıma ve hayvancılığa yönelir. Bunun sonucu üretim artışı yaşanır. İnsanların geçim kaynakları değişmeye başlar. Güç tek merkezde toplanır. Fazla üretim, artık değeri ortaya çıkarırken insanlar arasında farklı sınıfların doğmasına yol açar. Bunun öncesinde ise gıda maddeleri üretiminin henüz en alt basamaklarındaki döneminde kadın ve erkeğin konumu yaptığı iş aynı olduğu için eşitti. Artan iş bölümü görevlerle birlikte kazançları da ayırdı. Balık tutma, avlanma, hayvan yetiştirme, tarım, özel bilgi ve alet yapımını gerektirdiği için erkek toplumda egemen oldu.

Toprak için sürtüşme ve çatışmalar çıkmaya başlar. İşgücünün çokluğu ürün ve sürü çokluğu demek olduğu için önce kadının kaçırılmasına sonra da çatışmalarda yenilen erkeklerin köleleştirilmesine yol açar. Bununla birlikte silah kullanılmaya başlanır, zanaat ortaya çıkar. Tarımdan kopan zanaatla uğraşan (mülkiyet ve miras hakkını bulunduran) ayrı bir nüfus ortaya çıktı. Bu süreç öncesi, kadın eve hapsedilmeden önce analık hukukunun geçerli olduğu dönemdi. Kadın doğurgan olduğu için güçlü ve mistikti. Miras ve soy anadan doğru geçiyordu. Hatta topluluklarda akrabalık tanımı yakınlık derecelerine göre değil cinsiyetine göre belirleniyordu. Morgan’ın araştırmaları dünyanın tüm halklarının gelişiminin temelinde sosyal ve cinsel formasyonların

olduğunu söylüyor.

Geçim yollarının değişmesi/genişlemesi, farklı sınıfların oluşumu analık hukukunu değiştirmeye zorladı. Çünkü analık hukukunda miras anadan doğru geçiyordu ve serveti olan erkek kendi çocuklarına bir şey bırakamıyordu. Çok eşli evlilik yerini iki başlı aile aldı. Bu düzene centil düzen deniliyordu. Ortak ekonomi ile yükselen centil düzende ticaret ortaya çıktı ve para ekonomisini zorunlu kıldı. Bu da ortak ekonomiye uymadığı için onu dağıttı. Özel mülkiyetin sahibi erkek bu dönemde kadına başka erkeklerle ilişki yaşağı koydu. Bu dönem açısından kadınlar istedikleri erkeklerle beraber olabiliyorlardı. Her dönem kendi ahlak yapısını oluşturduğu için bu durum o dönemin doğal olanıdır. Kadınlar dış yaşamdan eve hapsedilmiş, sınırlandırılmış, bağımlı hale getirilmiştir. Clara Zetkin'in "Dünya erkeğin evi, ev kadının dünyası sayılagelmiştir" dediği durumdur. Bu durumu Agust Bebel "Kadın ve Sosyalizm" adlı yapıtında şöyle adlandırıyor: "Analık hukukunun geçerliliği, komünizm anlamına, herkesin eşitliği anlamına geliyordu; babalık hukukunun doğuşu özel mülkiyetin egemenliği aynı zamanda kadının ezilmesi ve köleleştirilmesi anlamına geliyordu" (syf.65, inter yay.). Yani özel mülkiyetin egemenliği erkeğin kadın üzerindeki tahakkümünün damgasıydı.

Özel mülkiyetle, miras hakkı ile birlikte sınıf farklılıkları ve çelişkileri çıktığını belirtmiştik. Para ekonomisi aynı zamanda borçlanma ilişkisi de yarattı. Hem dış hem de iç ilişkiler için de bu ilişkileri kavrayan, yöneten, düzenleyen, koruyan, cezalandıran bir organa, güce ihtiyaç duyuluyordu. Yeni toplum düzeni ortaya çıkan birbirine zıt çıkarların zorunlu ürünü olarak devleti ortaya çıkardı. Elbetteki devletin yönetimi; kurulmasında en fazla faydası olan, varlıkların elindeydi. Ezen sınıfın ezilen sınıf üzerindeki baskısı devlet aygıtı ile kurumsallaştı, sistematize edildi. Aynı şekilde erkeğin kadın üzerinde ki egemenliği de kurumsallaştı.

Kadına yönelen şiddet ve türleri

Tarihsel akışın tüm aşamalarında (ilkel komünal dönem haricinde) köleciler toplumda, feodalizmde, kapitalizmde artan sınıf çelişkileri içerisinde insanın değersizleşmesi sürecinden kadın payına düşeni fazlasıyla aldı. Şiddetin her türünü yaşadı/yaşıyor. İlk olarak kadın emeği kamusal alandan alınıp bir erkeğin bireysel hizmetine sunuldu, ekonomik şiddete maruz bırakıldı. Eve hapsedildi, mülkün bir parçası haline geldi. Cinselliği denetime tabi tutuldu. Bedenen ve ruhen, hem fiziksel hem de psikolojik şiddet gördü. Köleciler toplumda başlayan cinsel şiddet diğer tüm şiddet biçimleri gibi bugüne değin değişik biçimlerde sürdü.

Kadınlar kabile savaşlarında kaçınıp tecavüze uğradı. Tecavüz cinsel şiddetin en yaygın biçimi olageldi. Kölecilikte meta ekonomisi kadını değişik tokuş nesnesi olarak gördü ve sattı. Yine bu dönemde kadının bekaretini koruma görevi babanıydı, tabi ki belirli bir süre sonra başka bir erkeğe devretmek üzere. Bekaret koruma yolu olarak da kadın sünneti dünyanın birçok yerinde uygulandı/uygulanıyor. Bekaretini koruyamayan genç kadınlar öldürüldü. Yine bu dönemde savaşlar mülk edinmenin bir aracıydı. Sistem kendine yeni alanlar açarken varolanı da korumak zorundaydı. Savaşlar uzun yıllar boyunca sürüyordu ve erkekleri savaşa çekmek için farklı(!) yollar gerekiyordu. Bu farklı yollar ise erkeğe silah vermek ve kadına tecavüz etme "hakkını" tanımak oldu. Askere fuhuşun tanınması tecavüzün bir "hak" olduğu kavramını algılara sokmuş oldu.

Feodalizm ortaya çıktığında ise durumda öz itibari ile fazla bir değişiklik olmadı. Yenen ordunun komutanları güçlerini toprak parçalarını ele geçirmek için kullandılar. Toprakları kölelere, serflere miras bırakma hakkı ile dağıttılar. O döneme değin özgür olan

köylü çiftliği, kiralanan çiftliğe dönüştü. Bir kez bağımlı olduktan sonra köylü, kişisel özgürlüğünü de yitirdi. Bağımlılık ve kölelik daha fazla yaygınlaştı. Toprak ağaları, serfleri üzerinde sınırsız hakka sahipti. 18 yaşına basmış her erkeği ve 14 yaşına basmış her kadını evlenmeye zorlayabilir, eşleri birbirine seçebilirdi. Serf kadınların bekaret kontrolü de toprak ağasındaydı ve hatta "ilk gece hakkına" da sahipti. Toprak ağasının vekili de bu hakkı kullanıyordu. Zamanla bu hak vergi ile çözüldü(!) S erf kadının kontrolü serf erkeğe verildi. Töre bu dönemin bir ürünü oldu. Dönemin ahlaksal bütün kuralları töreyi oluşturuyor. Feodalizm bunu kullandı, yaygınlaştırdı, güçlendirdi. Savaşları katlanılabilir kılmak için kadın bedenini kullandı ve dini de kadın bedeni üzerindeki baskısının güvencesi yaptı. Din tüm toplumlar üzerinde bir baskı aracıdır. Ancak kadının üzerinde iki misli baskı oluşturur. Din ilk olarak ilkel komünal dönemdeki kadın gücünü, kutsallığını yerle bir eder. Oluşan mitlerdeki kadın figürlerini ana tanrıçaları gökyüzünden yeryüzüne fırlatır. Romalı Cenes, Efesli Artemis, Frigyalı Kibele, Mısırlı İsis, Mezopotamyalı İstar, Aztekli Coatlicue... Çok tanrılı dinlerden tek tanrılı dinlere geçişte günah keçisi Havva ve kızları idi. Ortaçağda tüyler ürperten cadı avlarının cadısının gördüğü işkenceler, tecavüzlerin karşısındaki çığlıkları günümüze değin ulaşır.

Kadının ikincil konumu insanın ikincil konumu ile perçinlenmiştir. Kapitalizmde keza bu durum değişmez. Metalar dünyasında insan ikincildir. Bu ikincil tabloda yani metayı elinde tutan sınıf, kişi (ister erkek olsun ister kadın) güçlüdür, gücünden aldığı tüm "hakları"(!) ile ezer. Ezilen sınıf içerisinde ise kadın iki kat ezilir. Ezen ezilene tüm anlamıyla şiddet uygular. Bu şiddet kaba fiili şiddet olmak zorunda değildir.

Kadına yönelik şiddet çağlar boyunca kendini bir şekilde göstermiş, yaşamın vahşileşmesi ile artmış, sınıf çelişkilerinin arttığı düzlemde sürekliliğini ve görünürlüğünü arttırarak var olmuş bir sorundur. Sınıf ilişkileriyle, sömürüye dayalı insan ilişkilerinde, uluslararası ilişkilerle yakından ilgili ve tarihsel olarak meydana gelmiş bir görüntüdür. Bütün ilişkiler şöyle ya da böyle sistemin işleyiş mantığına entegredir. Aile içi ilişkileri, cinselliği, çocuk doğumunu, her şeyi çıkarı gereği kontrol altında tutmak, denetlemek zorundadır. Kapitalizmde kendi varlığı için, sürekliliği bakımından bunu yapmak zorundadır.

Bunun bizim coğrafyamızdaki tezahürü kimi zaman kürtaj tartışmaları, kimi zaman da başbakanın üç çocuk istemidir. Çoğu zaman öldürülen, tecavüze uğrayan kadın ve çocuklardır. Günümüzde kadınların uçan süpürgeleri yoktur belki ama Ortaçağdaki cadı avlarındaki gibi sokakta, evde, fabrikada, mahkeme kararlarında zindanlarda katledilmektedirler.

Kapitalizm aileyi biçimsel düzeyde korudu. Kadını aile üzerinden denetleyerek ahlak kurallarıyla cinselliğini denetledi, şiddeti körükledi. Din ve hukuk ile kadına yönelik şiddeti meşru kıldı. Kadına yönelik şiddet erkek için "hak" kadın içinse "alın yazısı" olarak algılatıldı.

"Bebekten katil yaratan karanlık", tecavüzcü de yaratıyor

Kadına yönelik şiddetin bir türü olan cinsel şiddette böyledir. Toplumsal yaşamda erkeğe "hak" olan birçok durum kadın içinse "öldürölme" nedenidir. Genelde cinsel şiddet daha özelde tecavüzde kadın öldürölmemişse suçlu görünür. Tecavüze uğrayan kadın "bağırmadığı" için tecavüzcüsü "haksız tahrik" indirimi alır, 14 yaşında bir çocuk bile-isteye 20-30 adam ile birlikte olur. Bu örnekler çoğaltılabilir. Hukukun kadına bakışının imzasıdır bu kararlar.

Tecavüz, cinsel doymazlık, akıl hastalığı veya sapkınlık olarak açıklanamaz. İster 17 yaşında bir "abi" yapmış olsun, ister apoletleri ile tam tekmil devlet

yapmış olsun, tecavüz kapitalizmin sistematığıdır. Salt tecavüze uğrayana yönelik değil tüm topluma yönelik mesaj içerir. Güç gösterme olgusudur, ister erkek tarafından kadına, isterse erkeğe yönelsin.

"Heyecanların örgütlü duygulara dönüşmesinin insanda toplumsal bağları doğurduğunu ve bu olgunun aynı zamanda uygarlığın tüm ilerlemesinin ön koşulunu oluşturduğunu, bu sırada yaşamın cinsel davranış olarak adlandırılan bölümü öğrenilmiş ve sonradan dahil edilen davranışların ürünüdür. Cinsel ilişki dahi öğrenilmiş tepkiler sonucu ortaya çıkmıştır." (Malinowski, ilkel toplumda cinsellik ve baskı).

Bundan kaynaklı tecavüzün "mağduru" ister 3 yaşında bir çocuk, ister 17 yaşında bir kadın olsun, tecavüzcüsü 1, 2, 5, 20 kişi ya da devlet eliyle yapılsın, münferit bir olay değildir. Toplumsal olarak örgütlenmiş bir davranıştır. Davranışlarımızı karşımızdaki ile ilişkilerde öğreniriz. Bunların yazılı kurallara bağlı olması gerekmez. Emperyalist-kapitalist sistem çok donanımlıdır. Pornografi kültüründen, genel evlerine, internet kullanımından aile içindeki ilişkilerine, toplum tarafından empoze edilen düşüncelere kadar birçok nokta toplumun bilincine işlenir. Medyada kadının bedeni zaten ayaklar altındadır, dizilerde genç kadınlar tecavüze uğrar, intikam için yanıp tutuşurken birden tecavüzcüsü ile nikah masasına oturur, dizi reyting rekorları kırar. Medyasından, eğitim sistemine kadar birçok kurum tarafından tüm davranışlar aşılanır.

Devletin işkenceci yüzüne bir de tecavüzcü kısmını ekleyerek bilinçli olarak bu vurguyla sınırlı tutuyoruz ki, başlı başına bir yazı konusu olduğunda kaynaklı. Geçmişten günümüze devletin sistematik olarak kullandığı bir yöntemdir tecavüz. Geçmişte Diyarbakır zindanlarında günümüzde Pozantı'da yaşandı/yaşanıyor.

Sonsöz yerine: "Perde aralanır; Karanlık. Karanlığı sorgulamak"

İnsanın insana yabancılaşmasının birer sonucu olarak zihinsel, ruhsal olarak hastalıklı bir toplum yaratıldı. Sürekli tüketen, düşünmeyen, sorgulamayan. Tüm bunlar oluyorken, egemenler bunların sorumluluğunu bireye yükledi. Genel olarak şiddetin, özelde kadına yönelik olanın da yoksulluktan, eğitimsizlikten olduğunu söylediler. Tersanelerde öldürölülen işçilerin sorumluluğu işçilere atılıyorsa, şiddetin sorumluluğu da kadına atıldı. Emekçi kesimlerde şiddetin daha yoğun olduğunu da kendine kanıt olarak sundu burjuva medyanın kaleşörleri. Her zaman ki gibi sonucu bizlere nedenmiş gibi göstermeye çalıştı. Emekçi kesimlerde şiddet daha fazladır, yoksulluk arttıkça şiddette artar. Bu tespitte sıkıntı yok. Ama yoksul da, eğitimsiz bıkaran da kapitalistlerdir.

Şiddeti yaratan koşullar ortadan kaldırılmadıkça kadına yönelik olanı da var olmaya devam edecektir.

Burcu Deniz

Bakırköy Kapalı Kadın Hapishanesi

Sınıfsal öfke ve kinin birikimi: Enerji sıkışması...

İşçi direnişleri ve eylemlerinin karakteri ve özellikleri

Volkan Yaraşır

Kapitalizmin yapısal krizi, küresel düzeyde sınıfsal antagonizmayı şiddetlendirdi. Özellikle Kıta Avrupası başta olmak üzere dünyanın birçok coğrafyasında büyük sınıf ve kitle hareketleri yaşandı ve yaşanmaya devam ediyor.

Genel grev senkronları, sektörel grevler, yaygın direnişler, meydan işgalleri, büyük toplumsal gösteriler, yol ve parlamento blokajları küresel bir boyut kazandı. Son yarım yüzyılın en büyük kitle mobilizasyonunu yaşıyoruz. Muazzam genel grevlere, Tunus ve Mısır'da olduğu gibi ayaklanma ve isyanlara şahitlik ediyoruz. Sadece geçtiğimiz bir ay içinde Hindistan'da tarihin en büyük genel grevlerinden biri gerçekleşti. 50 milyon işçi sokaklara çıktı. Endonezya'da 2 milyon işçi genel grev yaptı. Yunanistan işçi sınıfı Avrupa işçi sınıfı hareketi tarihinde olağanüstü pratikler yaratıyor. Yunanistan sınıf mücadelesinin en konsantre ülkesi olarak öne çıktı. Üç yıl içinde 53 büyük grev yaşandı. Bu grevlerin 23'ü genel grev olarak gerçekleşti.

Küresel düzeyde yaşanan bu büyük sınıf ve kitle hareketlerine karşılık Türkiye'de benzer gelişmeler yaşanmadı.

Yaygın lokal direnişler:

Türkiye işçi sınıfı kendi özgünlüğünde, farklı bir düzlemde hareketli bir döneme girdi.

İşçi sınıfı son 20 yılın en hareketli dönemini yaşıyor. Kapitalist krizin yarattığı yıkıcı sonuçlar sınıfsal öfke ve kini tetikledi.

İşçi sınıfı ontolojik bir yönelimle harekete geçti. İşyeri kapatmaları, işsizlik tehdidi, düşük ücret politikaları, ağır ve yoğun çalışma koşulları, geleceksizlik sınıfın örgütlenme ihtiyacını yakıcı olarak hissetmesine yol açtı.

İçgüdüsel olarak farklı örgütlenme çabalarında bulundu. Bu adımların ağırlığı sendikal yönelimiydi. Sendikal yapıların olumsuz imajları ve zaafiyetlerine rağmen bu yönelim her şeyden önce tehlikenin farkına varma haliydi ve her şeye rağmen örgütlenme ihtiyacının dışı vurumuydu. Ayrıca işçi sınıfı çeşitli taban örgütlenmeleri aracılığıyla kolektif duruş sergilemeye ve kendini korumaya çalıştı.

İşçi sınıfı bir anlamda her şeyi göze alıp, korkularını yenerek ve bütün tecrübesizliğine rağmen örgütlenmeye, eylemler ve direnişler gerçekleştirmeye başladı.

Sınıf kimliğinde aşınma, sınıf bilincinde kırılma, eylem gücü ve örgütlenme kapasitesinde zayıflık, sınıfı uzun dönem durağan ve atalet içinde tutmuştu.

Sermaye sınıfın refleksel ve hızla örgütlenme çabalarına karşı acımasız bir tutum aldı. Sınıfa açıkça ve şiddetle saldırdı. Yoğun işten atılmalar yaşandı. Sermayenin sendikasılaştırma, işsizleştirme, hak gaspı, yoksullaştırma politikaları lokal eylemlerin temel nedenini oluşturdu.

Hemen hemen her havzada ve her sektörde lokal eylemler gerçekleşti. Bazı havzalarda aynı dönem içinde birkaç işyeri eylemi görüldü. Ağırlıkta uzun

süren, İstanbul merkezli bu eylemler, birbirini tetikleyici, besleyici ve geliştirici bir işlev gördü. Sınıfın gündemini oluşturdu. Kamuoyunun yoğun desteğini aldı.

Bu direnişler içinde onlarca yeni işçi önderi doğdu. Direniş süreci aynı zamanda sınıf kimliği ve bilincinin inşa dönemi olarak işlev gördü. Sınıfın eylem kapasitesini güçlendirdi.

Her lokal direniş, yenisine yol gösterdi. Karanlığı aydınlatan ateş böcekleri oldu. Sınıf bu ışığa baktı ve cesaret kazandı. Yine ateş böcekleri ömürlerini tamamlayınca yavaş yavaş söndü. Ama işçi sınıfının onurunun her şeyden önemli olduğunu gösterdi. Karşısındaki muazzam güce rağmen işçi sınıfının kudretini ve taşıdığı muhteşem enerjiyi açığa çıkardı. Sınıf mücadelesinin bir biriktirme süreci olduğunu gösteren deneyimler olarak iz bıraktı. (Hey Tekstil, Togo, Ontex, Marmaray, UPS, Maltepe Belediyesi taşeron işçileri, İzmir belediyeleri taşeron işçileri, Mersin liman işçileri, Savranoglu, Bedaş, Cerrahpaşa ve birçok diğer direnişler gibi)

Bunun yanında bazı işyerlerinde olağanüstü ağır çalışma koşulları, işverenin uyguladığı şiddet, son derece düşük ücret ve hak gaspları sınıfın öfke patlamalarını beraberinde getirdi. Yine sistemli işten atmalar, işyeri kapatmaları özellikle tersanelerde (son yıllarda ölümlerle birlikte yaygın direnişler yaşandı) ve tekstil sektöründe en temel haklar için birçok eylem gerçekleşti (Meha Tekstil, Rosateks gibi). İşçi sınıfı bu direniş ve eylemlerle varlığını ve geleceğini korumaya çalıştı.

Özellikle Tekel direnişinin, kriz sonrası direniş ve eylemlere son derece olumlu etkisi oldu. Sınıfa özgüven ve muktedir olma duygusu aşıldı. Eylemin ve birliğin gücünü fark ettirdi.

Yer yer gerçekleşen (Sinter, Gürsaş gibi) fabrika işgal eylemleri sınıfın öz güvenini pekiştirdi. Bu eylem tarzı – birçok yetersizliğine rağmen – sınıfsal öfke ve kini en net açığa çıkaran pratikler olarak önem taşıdı. Sınıfla devlet güçlerinin karşı karşıya gelmesi, işçiler tarafından sermaye ve devlet ilişkisinin çarpıcı bir şekilde kavranmasına yol açtı.

Bireysel direnişler, model kimlikler: Kadın işçilerin yıkıcı gücü

Yeni dönemde dikkat çeken ve bir düzeyde yaygınlık gösteren eylem tarzlarından biri, bireysel işçi direnişleri oldu. Fabrikalarda ya da işyerlerinde sınıfsal kutuplaşmayı en konsantre biçimde yaşayan işçi ve işçi önderleriyle gerçekleşen bu eylemler (hemen akla gelen Emine Aslan, Saliha Gümüş, Gülistan Kobatan, Cansel Malatyalı, Aynur Çamalan, Didem Sorhun, Türkan Albayrak, Zeynel Kızılaslan, Muharrem Subaşı) dönemin en etkili eylem biçimleri olarak dikkat çekti. Özellikle eylemlerin kadın işçiler tarafından inatla, kararlılıkla ve militanca sürdürülmesi çarpıcı sonuçlar yarattı.

Bireysel direnişler sınıf mücadelesinde kadın işçilerin rolünü ortaya koydu. Kadına kapitalist sistemin yüklediği toplumsal rol ve patriyarkanın yok ediciliği ve sistemin rasyonalizasyonundaki işlevi bu eylemlerle altüst oldu. Kadın işçilerin, kadın sorunu ve patriyarkalle mücadeledeki taşıyıcı ve yıkıcı rolünü açığa çıkardı.

Kadın işçiler mücadeleye geç katılan ama katıldığında, kararlılığı, radikallığı, mücadeleciliği, pes etmemeziği ve dava kadını olmasıyla sınıf mücadelesinde taşıyıcı bir güç olduklarını ortaya

koydu. Bu kadınlar bir model kimlik olarak iz bıraktı. Örnek oldu ve yol gösterdiler.

Kendi mütevazılıklarında ve sınıf mücadelesinin yaratıcı zenginliği içinde kendilerine yüklenen toplumsal rolü kökten değiştirdiler. Sınıf mücadelesi içinde bir kadın işçi olarak, “yeni kadının” inşasının nereden geçtiğini pratik olarak ortaya koydular. Bu eylemler yeni dönemin en zengin pratikleri olarak öne çıktılar. Ve Türkiye işçi sınıfı mücadele tarihinde çok rastlanmayan, bir örnek pratik olarak tarihe geçtiler. Ayrıca bireysel işçi direnişleri muhteşem yaratıcılıklarıyla sınıf mücadelesine güç verdi.

Bireysel işçi direnişleri sınıfın onurunun, baş eğmezliğinin ve dizginlenemez ruhunun açığa çıkmasını sağladı. Dayanışma ve paylaşmayı ortaya koydu.

Kent grevleri olasılığı: Bosch pratiği ve Gaziantep tekstil işçileri fiili grevi

Lokal eylem ve direnişlerin yaygın bir karakter göstermesi, aynı zamanda bireysel işçi direnişlerinin hızla artması, sendikal örgütlenme arayışının yoğunlaşması, spontane eylemlerin dikkat çekici şekilde gelişmesi işçi havzalarında biriken sınıfsal öfke ve kinin boyutunu göstermektedir.

Bugün her havza giderek patlamaya hazır bir volkana dönüşüyor.

Bu durum özellikle Bursa’da Bosch sürecinde ve son olarak Gaziantep’te tekstil işçilerinin fiili grevlerinde hissedildi.

Her iki eylem ve hareketlilik gerçekleştiği kentlerde muazzam olanakların ve gelişmelerin önünü açabilirdi. Ama süreci derinleştirecek, katalizör rolü oynayacak ve uzun süreli bir sınıf çalışmasının ürünü olarak eylemleri havzaya yayabilecek örgütsel olanakların ve perspektifin olmamasından dolayı eylemler dar sınırlara hapsedildi. Bunu işçiler değil, devrimci siyasal öznelere yapabileceği unutulmamalıdır.

Bosch işçisi (6000 işçi), Türk Metal Sendikasının gerici, faşist, sınıf işbirlikçi ve bürokratik yapısına karşı ayağa kalktı. Her şeyi göze alarak harekete geçti. Bosch işçisinin ilk bakıştaki arayışı, dar anlamda sendika değiştirme olarak gözüktü. Aslında Bosch işçilerinin harekete geçişi Türkiye’de otomotiv sanayinin başkenti olan Bursa’da 40 bin sendikalı metal işçisinin, yüzbinleri geçen yan sanayi işçilerinin kolektif reaksiyonlarının dışı durumuydu.

Bursa kriz sonrasında büyük işten atılmaları sahne olan bir kentti. İşçiler işsizliği yakinen

tanıyorlardı. Metal işçileri son derece ağır çalışma koşullarında, düşük ücretli çalışıyorlardı. Türk Metal sendikasına üye işçilerin durumu da son derece kötüydü. Ağır, yoğun ve riskli koşullarda çalışan başta Bosch, Renault, Tofaş işçileri uzun süreden beri zaten içten içe kaynıyordu.

Otomotiv tekelleri, toyotizm uygulamalarıyla maksimum kar, maksimum sömürü inşa etmişti. Uzun, ağır ve yoğun çalışma koşullarında 3 vardiya çalışan Renault, Tofaş ve Bosch üretim rekorları kırdılar. Bunun işçi sınıfı için anlamı düşük ücret, yoğun stres, sağlıklarının bozulması, ağır sömürü ve sakat kalmak oldu.

Bosch işçilerinin ayağa kalkışı, Bursa’da metal, metalurji ve otomotiv sektöründe çalışan işçileri ateşleyici bir işlev görebilirdi. 1998 deneyimi aslında yaşanacakların bir provasası olabilirdi. Sadece metal sektöründe gerici, faşist sendikal ablukayı kırmakla kalmayabilir, “yeşil” Bursa’yı sınıfın öfke odağı haline getirebilirdi. Bir anlamda Bosch sektörde patlayan bir dinamitti. Uzun yıllar sınıfın biriken öfkesinin patlamasıydı. Türk-Metal Sendikasının yeni dönem toplu sözleşme içeriğine yönelik değişik sanayi havzalarındaki reaksiyonlar bu öfkenin ne derecede yoğunlaştığının bir göstergesidir. Bir kıvılcımın bile metal sektöründeki muazzam gelişmelerin önünü açabileceğini ortaya koymaktadır.

Öfke selinin hızla Renault, Tofaş ve yan sanayiye yayılması işten bile değildi. Bugün sektördeki reaksiyonun boyutu bu sürecin ne derece olgunlaştığını ortaya koydu.

Bosch deneyimi ve yarattığı aura Bursa’da başka bir tarihin yazılmasına olanak verebilirdi. Fakat bunun anlaşılması ve kavranması, sınıf içinde olmak ve sınıfla organik bir bağ kurmakla ancak mümkün olabilirdi.

Uzun süreye yayılan bir sınıf çalışması Bosch direnişini senkronize edebilirdi. Bunun için sınıf içinde ısrarlı ve kararlı çalışma ve uzun süreli kuluçkaya yatmak gerekiyordu. Taban örgütlenmelerine dayanan (sendikal yapının niteliğinden dolayı bu örgütlenmeler illegal ya da yarı legal bir şekilde inşa edilerek, faaliyetler sürekli kılınabilirdi) perspektifle, sınıf kavranabilir, kritik aşamada bu yapıların önderliğiyle süreç örülebilirdi.

Böylesi bir aşamada Bosch pratiği metal sektörünü sarsar ve sektörde yıkıcı sonuçlar yaratabilirdi. Hatta Bursa’da bir kent direnişinin önünü açacak bir pratiğe evrilebilirdi. Fabrikaların stratejik konumları, yan sanayi ile bağları, kentin sosyolojisi buna son derece uygun bir zemin hazırlamaktadır.

Bütün bu tanımlamalarla birlikte Bosch pratiği bir kent direnişi ya da grevinin ateşleyicisi olabilirdi.

Bosch işçilerinin mücadelesinin sendika değiştirme adımlarıyla sınırlı kalması (bu adım bile birçok eksiklikten dolayı yeterince etkili olmadı) Bursa’da sınıf hareketinin kontrol edilmesine, yıkıcı sonuçlarının engellenmesine yol açtı. Sınıfsal öfkenin ve kinin yıkıcılığıyla kent sarsılmadı. Böylesine bir kontrol sermayenin ve gerici ve bürokratik sendikal yapının istediği bir sonuç oldu. Hali hazırda Bosch’un kaderinin belirsizliği öfkenin dizginlenmesine ve özellikle Tofaş ve Renault’un temkinli ve tedirgin beklemesine yol açtı. Her şeye karşın Bursa’da metal işçilerinin öfkesi birikmeye devam ediyor. Tofaş’ın ve Renault’un Türk-Metal’in toplu sözleşme taslağına gösterdiği reaksiyon metal işçilerinin arayışının ifadesidir. Bursa’da metal işçilerinin öfkesi birikmeye devam ediyor. Bosch pratiği ve yarattığı aura kent direnişlerinin ve grevlerinin hiç de hayal olmadığını, birden ve yıkıcı bir şekilde gerçekleşme olasılığını ortaya koydu. Bursa gibi sınıf mücadelesi açısından özel illerde (örneğin Manisa’da) sınıf hareketinin taşıdığı potansiyeller çıplak bir biçimde ortaya çıktı.

Bosch pratiği sınıfın harekete geçme gücünü ve potansiyelini açığa çıkardığı oranda, kendiliğinden ya da reaksiyonel oluşan hareketlenmelerin sınırlarını da işaretledi. Bu noktadan sonra görev devrimci ve komünistlerin göreviydi. Eyleme ve harekete şekil ve yön verecek, ya da şeklini ve yönünü değiştirecek, yayacak onlardı.

Benzer bir gelişme ya da sınıfın öfke patlamasının bir başka pratiği tekstil sektöründe özel bir il konumunda olan Gaziantep’de yaşandı. 100 bin işçinin çalıştığı Başpınar Organize Sanayi Bölgesi’nde ağır ve yoğun çalışma koşullarına ve son derece düşük ücretlere karşı Gürteks, Motif İplik, Şireci Tekstil, Gür İplik, Canan Tekstil, Zeki Mensucat’ta çalışan 6 bin tekstil işçisi 11 gün süren fiili grev gerçekleştirdi. Yasalarda suç olmasına rağmen fiili grev binlerce işçinin katılımıyla etkili bir şekilde gerçekleştirildi. Grev muazzam bir meşruiyet zemini üzerinden yapıldı.

Gürteks, Gür İplik Hak-İş’e üye Öz-İplik-İş Sendikasına bağlı işyerleri olmasına karşın Öz-İplik-İş’in yanında, DİSK-Tekstil Sendikası ve Türk-İş’e bağlı Teksif Sendikasının grev sürecinde hiçbir etkisi olmadı. İşçiler bu sendikal yapıların işlevsizliğini görerek fiilen greve çıktılar. “Mücadeleci sendikalar” isteyen işçiler işyeri komiteleri aracılığıyla örgütlendi. İşyeri komiteleri bütün zaaf, yetersizlik ve sınırlılıklarına karşın grevin taşıyıcı organları oldular. 11 günlük grev içinde işçiler sınıf kardeşliğini ve sınıfın birliğinin gücünü yaşayarak gördüler. Ayrıca 11 günlük grev sürecinde polis ve işverenin grevi kırmak yönünde bir dizi atağı işyeri komiteleri tarafından boşa çıkarıldı.

Grev süresi içerisinde bazı sorunlar da ortaya çıktı. Sınıf ve sendikal bilincin zayıflığı ve örgütlenmenin bazı zafiyetleri birçok probleme yol açtı. Bazı işverenlerin grevi kırmak yönündeki operasyon ve hamleleri işçiler tarafından tam anlamıyla püskürtülemedi. İşçilerin kolektif hareket etme ve tutum almada eksiklikleri yaşandı. Buradan açılan gedikler işverenlerin operasyonlarıyla pekiştirildi.

11 günlük grev sonunda işçiler ücretlerinde ve çalışma koşullarında nispi kazanımlar ve iyileştirmeler elde etti. Yinede bazı işçilerin işten atılması engellenemedi. Her şeye karşın 11 gün süren ve 6 bin işçiyi harekete geçiren fiili grev işçiler açısından muazzam bir deneyim oldu.

Daha önce Ünalı direnişi ile sarsılan Gaziantep, 2012’de yaşanan fiili grevle altüst oldu. Grev işçilere özgüven ve muktedir olma duygusu yaşattı.

Gaziantep fiili grevi: Taban örgütlenmeleri kurmak için ileri

Başpınar Organize Sanayi’nde tekstil işçilerinin fiili grevi, Türkiye’de 249 organize sanayi bölgesindeki sınıfsal öfke ve kinin ulaştığı boyutu çıplak bir şekilde gösterdi.

Eğer fiili grev daha hazırlıklı ve organize bir şekilde gerçekleştirilebilse, etkin ve yaygın taban örgütlenmeleri üzerinden şekillenebilseydi Başpınar’da çalışan 100 bin işçiye anaforu içine alması, bir başka bağlamda büyük bir kent grevini ateşlemesi işten bile değildi. Koşullar ve sınıfın ruh hali buna son derece uygundu.

Gaziantep tekstil işçilerinin fiili grevi ve yasaları yırtıp atması, havza ve bazı kritik organize sanayi bölgelerinde kent grevlerinin gerçekleşme ihtimalinin yüksekliğini ortaya koyuyor.

Sorun bu ihtimali realize etmek, sınıf içinde çalışmaları bu inanç ve kararlılıkta yürütmektir. Sınıfı eylem ve örgütlenme silahıyla donatmaktır.

Özellikle taban örgütlenmeleri sınıfın en temel silahıdır. Israrla ve usanmadan taban örgütlenmelerini inşa etmek ve yaygınlaştırmak günün en acil ihtiyacı ve görevidir.

Taban örgütlenmeleri yaşanan yüksek konjonktürde, sermayenin sert ve yoğun saldırılarına, sendikal bürokrasinin ihanetine karşı sınıfın en temel dayanağı, özgücü ve öz örgütlenmesidir.

Gaziantep tekstil işçilerinin izlediği yol doğru bir yoldur. Şimdi (sadece Gaziantep’te değil) bütün işçi havzalarında yaygın, etkili ve sınıfın bütün kesimlerini kavrayan, aynı zamanda sınıfın aklı, yüreği ve yumruğu olan taban örgütlenmelerini inşa etme zamanıdır.

Taban örgütlenmelerinin sınıf içinde yoğun ajitasyon ve propagandasının yapılması acil ve yakıcı bir ihtiyaçtır. Gaziantep pratiği bunun ne derece önemli olduğunu gösterdi. Taban örgütlenmeleri sınıfa kendi gücünü hissettirir. Onun yıkıcı enerjisini tetikler. Ona özgüven kazandırır. Sınıf kardeşliğini tanıtır. Mücadelenin seyrine bağlı olarak yeni örgütsel biçimler alır ve süreci örer. Sınıf kimliğini ve bilincini inşa eder. Eylemin ve mücadelenin içinde şekillenir ve eylemi ve mücadeleyi şekillendirir. Sınıfsal antagonizmanın en konsantre yaşandığı alanlara dayanan (yani fabrikalara, atölyelere) taban örgütlenmeleri, sınıfın öz örgütlenmesidir. Sınıfı özneleştirir ve sınıfı özgürlük mücadelesinin öznesine dönüştürür. Böylesine bir mayalanma çalışması sonucunda işçi sınıfının olası bir patlaması infilaka dönüşür.

Taban örgütlenmeleri sınıfın otonomisinden beslenen ve sınıfın devrimci enerjisini ve kimyasını açığa çıkaran ve bu gücü yıkıcı bir güce çeviren en temel işçi örgütlenmesidir.

Kapitalizmin yapısal krizinin yaşandığı, olağanüstü bir momentum sürecinde olduğumuz bu koşullarda, yeni Bosch ve Gaziantep pratiklerinin doğması yüksek bir olasılıktır.

Şimdi görev kuluçkaya yatmak, ısrar, inat ve kararlılıkla sınıf içinde çalışmak, sınıfın kendi otonomisinden beslenen ve onun silahı olan taban örgütlenmeleriyle sınıfı kuşatmak zamanıdır.

Sonuç olarak

Yeni dönem sınıf eylemlerini üç genel kategoride toplayabiliriz. Bu eylemlerin özelliklerini ve eksikleri şöyle tanımlayabiliriz:

1 - Lokal eylemler:

a. Sınıfın şiddetli öfke patlamalarını açığa

çıkaran eylemler olarak gerçekleşiyor. İşçi havzalarında ve birçok sektörde yaygın bir şekilde görülüyor.

b. Kendi etrafında bir hale yaratsa da bir dizi eksiklikten dolayı havzayı sarsamıyor. Zamanla birçok yakıcı nedenden dolayı sönümleniyor ya da bitiriliyor. (Togo, Billur Tuz, Savranoğlu direnişleri gibi)

c. Yeni dönemde sınıf hareketinin gelişim seyrinde lokal eylemler önemli bir yer teşkil etti ve etmeye devam edecektir.

Ne yapılabilir?

* Her lokal eylem bir ateş topuna çevrilebilirdi. Havzaya bütün sınıf güçlerinin yığılması, devrimci demokrat kamuoyunun seferber edilmesi sağlanabilirdi. En azından bazı direnişler bu yönde daha konsantre edilebilir, havzaların tutuşması sağlanabilirdi. Bu çalışmaların yorucu ve zahmetli olduğu ortadadır. Kolay sonuç almak mümkün değildir. O zaman bıkmadan, usanmadan deneyeceğiz, belki başaramayacağız, tekrar deneyeceğiz ve bir daha deneyeceğiz.

* Lokal eylemler arasında sınıf mücadelesinin yakıcı ihtiyaçları üzerinden bir koordinasyon sağlanabilirdi. Böylece sınıfın enerjisi kristalize edilebilirdi. Bugüne kadar “koordinasyon çabaları” sınıfın ihtiyacından öte, siyasal öznelerin kaygıları üzerinden şekillendi. Bu açıdan da işlevli olmadı ve ömrü de kısa sürdü. Sınıftan öğrenmek ve sınıflar mücadelesinin ihtiyaçları üzerinden koordinasyonu inşa etmek yapılması gereken en temel görevdir. Her şeye karşın oluşturulacak koordinasyonların yine de geçici olduğu bilinmelidir. Ama her direnişte enerjinin kristalize oluşu sınıfın eylem gücünün artmasına ve örgütlenme kapasitesinin gelişmesine hizmet edecektir.

* Bugünden bir projeksiyon yapmak gerekirse uzun dönem lokal eylemlerin işçi hareketinin yönelimini belirleyeceği ortadadır. O zaman bu lokal eylemleri senkronize etme, aynı anda havzada birden çok direnişi başlatma ve havzayı lokal eylemlerle kuşatma taktikleri öne çıkarılabilir. Çalışmaların senkronize yürütülmesi bu anlamda önemli olacaktır. Bu da sınıf hareketinin ve işyeri dinamiklerinin nabzını tutmakla bağlantılıdır. İnşa edilecek ve yaygınlaştırılacak taban örgütlenmeleri bu nabzın tutulmasının olmazsa olmaz koşuludur. Havzada işçi sınıfının ruhu taban örgütlenmeleriyle kuşatılabilir ve eylem gücü açığa çıkarılabilir.

2 - Bireysel direnişler, model kimlikler, eylemin ve mücadelenin kadınlaşması:

a. Bireysel direnişler ve eylemler döneme damgasını vuran eylem tarzlarından biri olarak öne çıktı.

b. Bu eylemler kapitalizmin nesneleştirdiği, değersizleştirdiği, yalnızlaştırdığı, yabancılaştırdığı işçinin onurla ayağa kalkışını simgeleyen eylemler oldu.

c. Kadın işçiler bu eylemlerin ve direnişlerin taşıyıcı gücü olarak öne çıktı. Bir anlamda eylem ve mücadele kadınlaştı.

d. Bu eylemler sınıfa moral verdi ve muktedir olma duygusu kazandırdı. İşçi sınıfının model kimliklerini yarattı. Muazzam bir özveriyle, inanç ve kararlılıkla dava insanı olmanın pratik yansımaları yaşandı.

Ne yapılabilir?

* Bu kimlikleri daha da yüceltmek, sınıfa tanıtmak sınıfın ruhunu besleyecektir. Ve bu ruhu silahlandıracaktır.

* Lokal direnişlerle, model kimliklerin bağıni kurmak birbirini besleyen ve güçlendiren eylemlerin önünü açabilir.

* Sınıfın bireysel direnişleri aslında sınıfın kolektif ruh halinin ve direnişinin somut olarak dışa vurumudur. Bir anlamda hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için şiarının somutta yansımasıdır. Bu anlamda bireysel direnişler sınıfın gündemi haline gelmelidir.

3 - Bosch ve Gaziantep tekstil işçileri pratiği

a. Bu eylemler ve hareketler işçi sınıfının taşıdığı muazzam potansiyelleri açığa çıkarmaktadır.

b. Kent ve havza grevlerinin nesnel şartlarının olgunlaştığını ortaya koymaktadır.

c. Sınıf mücadelesinin muhteşem zenginliğini, sınıfın yaratıcı ve yıkıcı gücünü dışavuran eylemlerdir.

d. Bu eylemlerin yeterli örgütlülük ve doğru bir perspektifle havzayı ve kenti içine alacak bir anafora dönüşmesi mümkündür.

e. Önümüzdeki süreç bu eylem ve direnişlerin daha da fazla artacağı bir dönemdir.

Ne yapılabilir?

* Bu eylemler ve direnişler başlamadan önce eylemlerin yaşanacağı bölgeyi ve havzayı tespit etmek son derece önemlidir. Bu havzada sınıf çalışmalarını yoğunlaştırmak, işyeri komiteleri esasında sınıfın gücünü açığa çıkarmak kritik önemlidir (Manisa’da Vestel Fabrikası, Bursa’da Bosch, Renault, Tofaş, Çorlu’da Bosch, Eskişehir’de Arçelik gibi)

* Uzun vadeli ve uzun soluklu kuluçkaya yatabilmek önemlidir.

* Eylem ve direniş başlamadan onun organik parçası olmak, eylem ve direniş başladığında hareketin yönünü ve içeriğini belirleyecektir. Enerjiyi kristalize edecektir.

Sınıf mücadelesinde sorun, hareketin içinde ve hareketin organik parçası olmak ve sınıfın devrimci ve yıkıcı enerjisini kristalize etmektir. Yaşanan pratikler sınıfın otonomisinin zenginliğini göstermektedir. Sorun bu zenginlikten beslenmek ve bu otonominin gücüne inanarak bıkmadan ve usanmadan sınıfsal antagonizmanın en keskin, en sert yaşandığı alanda olabilmektir. Yani fabrikalarda ve atölyelerde.

Otomotiv sanayiinde kriz yayılıyor

Otomotiv sanayi üretimi Fransa, İtalya, İngiltere ve İspanya’da son 10 yılda ciddi ölçüde geriledi. AB’de GSYİH’nın yüzde 4’ünü karşılayan otomotiv sanayindeki en büyük paya, Almanya ve Fransa sahiptir. Yaşanan daralmaya karşın otomotiv endüstrisi Fransa’nın GSYİH’sı yaklaşık yüzde 12’sini oluşturuyor. Almanya’da bu oran bunun iki katıdır. Otomotiv sanayii, Almanya’nın GSYİH’sının neredeyse dörtde birini oluşturuyor. Otomotiv sanayisinde derinleşecek bir krizden doğal olarak en çok bu iki ülke etkilenecektir. Daralan pazar, düşen üretim ve kar oranaları, otomotiv sanayisinin bu iki lider ülkesini daha çok karşı karşıya getirerek, aralarındaki rekabeti keskinleştirecektir.

Otomotiv sanayii küçülüyor

Alman Otomotiv Sanayicileri Birliği Başkanı Matthias Wissmann, yaptığı açıklamada “*Avrupa’daki borç krizi, yeni otomobil satışlarını da olumsuz etkiledi*” diyor ve ekliyor “*yılın ilk 5 ayında geçen yılın aynı dönemine göre yüzde 8 oranında bir düşüş oldu.*” Otomotiv sektöründe Alman tekelleriyle rekabet savaşında geride kalan Fransız tekellerindeki düşüş, ortalamanında üzerinde olmuştur. Fransız otomotiv tekeli PSA Peugeot Citroën Avrupa pazarında bu yıl yüzde 8 küçüdü. Dünya pazarında, Renault’nun Ocak-Nisan ayları arasındaki satışları yüzde 21 düşerken; PSA’daki düşüş yüzde 14 civarında olmuştur. İtalya tekeli Fiat’ın yaşadığı düşüş ise bunlardan çok daha fazladır. Bu yılın Eylül ayı satışlarında yüzde 35 düşüş yaşayan İtalya tekeli Alfa Romeo, pazar daralmasında liste başı olan markaydı. Alman tekelleri, Avrupa’nın rakip tekelleriyle rekabet savaşını kazanmış gibi gözükse de otomotiv sanayinin kaçınılmaz olarak derinleşen krizinden onlar da paylarını alacaklardır.

İstatistikler her zaman doğruyu söylemiyor

Bu konuda istatistiki veriler gerçeği tam olarak yansıtmıyor. Yayınlanan istatistikler dikkatle incelendiğinde, bu verilerin yaşanan durumu tam olarak yansıtmaktan uzak oldukları görülmektedir. Wissmann “Alman otomotiv endüstrisi yılın ilk 4 ayında cirosunu geçen yılın aynı dönemine göre yüzde 6 oranında artırdı” derken hileye başvuruyor. Handelsblatt gazetesindeki bir haberde Otomobil Araştırmaları Merkezi’nin (CAR) yaptığı bir çalışmaya yer verildi. Burada “Eylül ayında satılan yeni araçların üçte biri ancak yüksek indirimle tanıtım otomobili ya da şirket aracı olarak alıcı buldu” deniyor. Satılan otomobillerin üçte biri, pazar değerinin çok altında ve reklam ya da şirket aracı olarak satılabilmiş.

Lüks tüketim krizden pek de etkilenmiyor

Wissmann, otomobil satışlarında, özellikle düşük ve orta sınıf otomobillerde düşüşün yaşandığını, buna karşın lüks otomobil satışlarında ciddi bir daralmanın olmadığını belirtiyor. Alman otomotiv sanayiindeki daralmanın nispeten az olmasının sebebi olarak da, “lüks segmentteki” daralmanın hemen hemen

olmamasına bağlıyor. Wissmann’a göre Almanya dünya lüks otomobil pazarının hâlihazırda yüzde 80’ini elinde bulunduruyor.

Dünyada, asalak burjuvazinin doyumsuz egosuna hizmet eden büyük bir lüks tüketim pazarı olsada, bu pazar kapitalist ekonominin arzını eritmeye yetmemektedir.

Sahte Çin pazarı umutları

Kapitalist üretimin içerisine girdiği bunalım, bu bunalımın boyutları, yol açtığı ve açacağı toplumsal ve ekolojik yıkımın boyutları burjuvazi tarafından yayılan bilgi kirliliği ile hep gizlenmeye çalışıldı. Piyasaya sürülen trilyon dolarla krizin aşılabacağı yalanına kamuoyunu inandırmaya çalıştılar. Dünya nüfusunun önemli bir bölümünü barındıran Çin pazarı, nüfus büyüklüğünün göz kamaştırıcılığıyla, kapitalist krizin deva bulacağı bir bölge olarak gösterildi. Oysa, ortalama bir vatandaş aynı haber ve yayın araçlarından Çin ile rekabet savaşlarının kızıştığına dair de bolca haber dinlemekte veya okumaktadır. Eşyanın doğası da böyledir. Zira, Çin veya Hindistan denilen ülkeler bir başka gezegende değiller ve bir başka gezegene mal üretmiyorlar. Dünya kapitalist pazarı tek ve bölünmez olduğuna göre her kapitalist tekel de aynı pazara mal sürmektedir. Ve kızışan rekabet savaşı da bu aynı pazara hakim olma savaşının sonucudur.

Almanya-Fransa rekabeti keskinleşecektir

Burjuvazi sahte hayaller yaysa da asıl gerçeği gizlemeye gücü yetmiyor. Otomotiv sanayinde güçlü olan ve aynı pazarlara mal üreten Almanya ve Fransa arasındaki rekabet savaşı giderek keskinleşiyor. Fransa’nın, AB’nin, zor durumdaki otomotiv sanayiine yardım etme isteklerine, Almanya karşı çıkıyor. AMB’nin (Avrupa Merkez Bankası) başkanlığını elinde tutan Fransa’nın zorlamaları şimdilik sonuç verdi. AB’nin otomotivde yenilikler için öngörülen kaynağı 1 milyardan 2 milyar Euro’ya çıkarılacağını açıklamasına, Almanya, tasarıfları gerekçe göstererek anında karşı çıktı.

Alman Yeşiller partisinden Avrupa Parlamentosu üyesi Reinhard Bütikofer, “*AB Komisyonu’nun öncelikle Avrupa Otomobil Üreticileri Birliği’ne şunu açıkça belli etmesi gerek: Biz münferit üreticilerin sınaî hatalarının yamacısı değiliz. Avrupa Komisyonu otomobil şirketlerinin sosyal yardım dairesi de değil.*”
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Yeşillerin nispeten “yumuşak” diline karşı, Hristiyan Demokrat Partili eski Ulaşım Bakanı ve şimdi Alman Otomotiv Sanayicileri Birliği Başkanı olan Matthias Wissmann, “*Eğer Euro Bölgesi’nin uzun vadede ayakta tutulması isteniyorsa öncelikle borç krizindeki ülkelerin üstlerine düşen görevleri yerine getirmesi ve kendi orta ölçekli sanayisini ve ekonomisini düzeltmesi gerekiyor. Komşumuz Fransa’da yapıldığı gibi ‘İşleri nasıl yokuşa sürerim’ sorusuyla durmadan meşgul olunmamalı.*”

Toplu işten atmalar ve devlet terörü yaygınlaşacak

Otomotiv şirketleri üretim yaparak azami kar marjını, en azından büyük bir piyasa temizliği yaşanmadan elde edemeyeceklerini biliyorlar. Üretim ve yatırım politikalarını da buna göre yapılandırıyorlar. Bunun sonucu ise şirketleri vurgun için daha elverişli alanlara kaydırmanın yanı sıra kitlesel işten atma ve taşeronlaştırma olmaktadır. Bugün yaşananlar da bunlardır.

Tekellerin bu azgın saldırıları işçi sınıfını kaçınılmaz olarak, kendisine karşı harekete geçirecektir, geçiriyor. Otomotiv sanayi tek başına otomotiv sanayi olmadığına göre, bu alanda yayılan bunalım, diğer iş kollarına da hızla yayılacaktır.

Alman Otomotiv Sanayicileri Birliği Başkanı Matthias Wissmann ile PSA-Peugeot Citroën Yönetim Kurulu Başkanı Philippe Varin’in “*krizin Avrupa pazarında ağır etkileri olacak*” açıklamalarını, Ford’un Genk işletmelerinde yaşananları ve Alman devletinin Genkli işçilere karşı azgın saldırısını konu alan yazımızda vurguladığımız gibi;

“*Kriz önümüzdeki süreçte öncelikle otomotiv ve metal sektöründe derinleşerek yaygınlaşacaktır. Köln’de Alman emperyalist devletinin estirdiği devlet terörü ‘istisna’ olmaktan çıkarak, genelleşecek gibi gözüküyor.*”

Genk işçileri önceden yaptıkları, yetersiz de olsa örgütlenme ve hazırlıklarıyla işçi sınıfına tutulması gereken yolu gösterdiler. Alman emperyalist devleti de, estirdiği devlet teörü ve gözaltına aldığı işçilere karşı takındığı keyfi ve kendi yasalarına göre de yasa dışı olan davranışıyla burjuva devletlere tutulması gereken karşı-devrimci yolun işaretlerini verdi.”

Kendi komünist partileri etrafında gücünü birleştirerek, kapitalizme ve onun krizine karşı savaşmayı öğrenen işçi sınıfı kendi tarihini yazacaktır.

İddialı bir rant projesi:

Taksim Meydanı Yayalaştırma Projesi

Yıllardır konuşulan, dönem dönem gündeme gelen ve tartışma konusu olan “Taksim Meydanı Yayalaştırma Projesi” için geçtiğimiz haftalarda somut adımlar atılmaya başlandı. Haziran ayında ilk etabı için ihalesi tamamlanan proje fiilen başlamış oldu. Böylece Taksim Meydanı ve çevresi İstanbullular için her açıdan çileye dönüşen bir şantiye alanı haline geldi. Kentsel mekana yönelik rant projelerini kapsamlı bir “planlama” çerçevesine sokan ve finali de 2023 olarak belirleyen sermaye düzeni bu kapsamda geçmişte çok tartışılan ama bir türlü startı verilemeyen Taksim projesini de önüne çekmiş oldu.

İstanbul 2 No’lu Kültür Varlıklarını Koruma Kurulu, proje kapsamında gerçekleştirilecek inşaatın önce İstanbul Arkeoloji Müzesi yetkililerinin çalışma yapması gerektiğini, alanda çıkması muhtemel arkeolojik kalıntıların zarar görmemesi için de kazıların elle yapılması gerektiğini açıklarken Taksim Meydanı için geçmişte bir türlü atılamayan adımlar bir anda hızlandırıldı. Kültür ve Turizm Bakanı Ertuğrul Günay alanın arkeolojik değil kentsel sit alanında olduğunu belirterek projeye son derece bilimsel (!) bir açıklama getirdi ve “*Önce arkeologların nezaretinde iş makinesi girecek, kültür varlığına rastlanırsa o zaman arkeologlar elle kazacak*” dedi. Bir alana iş makinesi girdikten sonra zarar görmeden bir kültür varlığının kalabileceğine bizleri inandırmaya çalışan Günay’ın açıklamasını İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Kadir Topbaş’ın projenin 8 aydan önce biteceğini duyurması tamamlamış oldu.

Bir yandan yerel bir yandan da merkezi yönetimi ile sermayenin imdadına yetişen düzen temsilcileri, konu “rant” olduğunda ne kadar atık davranabileceklerini bir kez daha göstermiş oldular. Böylece rant odaklı kentsel dönüşüm projelerinde sermaye düzeninin “karar veren, onaylayan ve uygulayan olma”nın sağladığı sonsuz imkanlarını sermayenin talepleri ve ihtiyaçları doğrultusunda nasıl kullanabildiğinin bir örneğini daha görmüş olduk. Taksim projesinde ihaleyi kazanan ve rant pastasından büyük bir dilim kapmayı başaran Kalyon İnşaat’ın önüne çıkan pürüzler Büyükşehir Belediye Başkanı ve Kültür ve Turizm Bakanı’nın yaptıkları açıklamalarla hızlıca giderilmiş oldu.

Proje ile kent açısından ne değişecek?

Arkeolojik eserlere vereceği zararı bir kenara bırakırsak yayalaştırma projesi adı altında yapılacak dalış tünelleri ile meydanı yayaların kullanması zorlaşacak. Meydan dalış tünelleri ile kapatılacağı için meydan ruhu kaybolacak. Ayrıca Gezi Parkı’nda 1940’lardan sonra dikilmiş, gövde kalınlığı 5-50 cm arasında değişen 500 kadar ağacın beşte biri kesilecek. Gezi parkının yerine de Topçu Kışlası yapılacak. Tarihi yaşatma adı altında pazarlanan bu yapının AVM veya otel olacağını tahmin etmek zor değil. Yeniden inşaatı planlanan Topçu Kışlası’nı mimari açıdan değerlendiren mimar Doğan Kuban, Topçu Kışlası için “*Daha 2. Mahmut zamanında topa tutularak yıktırılan Taksim kışlası en az bilinen, bir çok kez değişmiş, meydan cephesi ise Türkiye’de hiç geçerli olmamış, Fransız uydurması ‘Style Sarrasin’ (İspanyol ve Kuzey Afrika İslam Mimarisi üslubunda) bir bezeme ile*

olasılıkla Abdülaziz döneminde yenilenmiş, çok çirkin bir geç dönem yapısıdır. İstanbul’da kalan kışlaları yüzeysel olarak inceleyen herkes bunu görebilir.” tanımlamasını yapmakta.

Kısacası konunun uzmanı mimar ve şehir plancılarının da belirttiği gibi projenin kent planlaması açısından hiçbir elle tutulur yanının olmadığı açıktır. Bir yandan da İstanbul’da meydan denilince ilk akla gelen yer olan, ayrıca toplumsal muhalefetin de kalbi sayılan Taksim Meydanı’nın çehresi planlanan proje ile tamamen değişmiş olacak. Sonuç olarak Taksim Meydanı’nın yerini sermayenin odakta olduğu bir düzenleme alacak.

Kalyon İnşaat: Rant projelerinden tanıdığımız bir isim

Toplumun ihtiyaçları ve çıkarları değerlendirildiğinde hiçbir yerde durmayan “Taksim Yayalaştırma Projesi”nin sermaye açısından ise iddialı bir rant projesi anlamına geldiği açıktır. 51 milyon 500 bin TL’lik teklifi ile ihaleyi kazanan Kalyon İnşaat pek çok rant projesinden tanıdığımız, AKP hükümetine yakınlığıyla bilinen bir isim.

Kalyon İnşaat’ın 2008 yılında ölen patronu Hasan Kalyoncu siyasi kimliği ile milli görüşün arabulucusu olarak tanımlanırken daha öncesinde pay kapıldığı rant projelerine 2007 yılında tamamlanan 40 km uzunluğundaki Avcılar-Kadıköy metrobüs yolunun alt ve üst yapı inşaatı örnek olarak gösterilebilir.

Kısacası Taksim Meydanı rant projelerinin tanıdık bir ismine, Kalyon İnşaat’a peşkeş çekilmektedir. Bunun hayata geçmesi için de Büyükşehir Belediyesi, Kültür ve Turizm Bakanlığı gibi kurumlarıyla sermaye düzeni seferber olmaktadır. Amaç toplum, kent planlaması ve mimari açıdan hiçbir değer taşımayan ancak sermaye için “rant” demek olan bir kentsel dönüşüm projesini daha hayata geçirmektir.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Hey Tekstil direnişçilerinin eli sermayenin yakasında

Direnışteki HEY Tekstil işçileri, işten atılarak haklarının gasp edilmesine karşı kararlılıkla mücadelelerini sürdürüyorlar. Defalarca polis saldırısı, gözaltısı ile karşılaşan işçiler ellerini sermayenin yakasından bırakmıyor.

Direnışçiler 15 Kasım günü, Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği (TOBB) Kadın Girişimciler Kolu Başkanı ve HEY Tekstil patronu olan Aynur Bektaş’tan haklarını istemek için TOBB önünde çadır kurmak istedi. TOBB önüne çadır kurulmasına izin vermeyen polis işçilere saldırdı.

İkinci saldırı

19 Kasım günü Levent’te Kanyon AVM önünde buluşan direnişçiler, TOBB önüne yürümek istedi. Polis TOBB binasına giden tüm sokak girişlerine barikat kurarak işçilerin geçişini engelledi.

İşçiler barikat önünde sloganlar atarak, 1 saatlik oturma eylemi yaptılar. Basın açıklaması yapan işçiler direniş süreçlerini anlattılar. Basın açıklamasının ardından işçiler, tekrar Kanyon önüne yürüyüşe geçti.

Önce işçilerin önünü kesen polis, işçilerin arkasına TOMA aracını getirdikten sonra işçilerin önündeki barikatı kaldırdı. Ardından yürüyen işçilere arkadan TOMA aracıyla su sıkarak saldırdı. Basınçlı su ile işçileri yüzlerce metre sürükleyen polis işçilere, insan teninde yanma hissi yaratan, etkisi uzun süre geçmeyen gazla saldırdı. İşçiler Kanyon önünde toplanmaya çalışırken, polis bir kez daha gazla saldırdı. Polis saldırısında Kanyon içerisine girmek isteyen işçilere, Kanyon güvenliği kapıları kapatarak engel oldu. Polis kapıda sıkıştırdığı işçilere tekrar saldırarak gözaltına aldı. Polis gözaltına alınanların görüntüsünü almak isteyen basın çalışanlarına da saldırarak, engellemeye çalıştı.

Polis saldırısında gözaltına alınan 11 işçi, aynı gün ilerleyen saatlerde serbest bırakıldılar.

Direnışçilerden polis saldırısına tepki

20 Kasım günü yine bir araya gelen işçiler, Levent’te bulunan Kanyon AVM önünde bir açıklama yaptılar. Açıklamada, direnişlerinin 284. gününde polisin tazyikli su, biber gazı ve gözaltı terörüne maruz kalmalarını protesto ettiler. Açıklamanın ardından, Kanyon AVM önünden TOBB binasının olduğu sokağın girişine kadar yürüyüş gerçekleştirildi. Sloganlarla bekleyişlerini devam ettiren işçiler, marşlar söyleyerek de coşkularını gösterdiler.

Hey Tekstil direnişçilerinin eylemlerine Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Devrimci İşçi Hareketi, Ekim Gençliği, ÇHD İstanbul Şubesi avukatları, Mücadele Birliği Platformu, Emekli-Sen üyeleri, Rosetek işçileri ve Kıgılı işçisi Didem Sorhun da katılarak destek veriyor.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Mücadele Postası

Taksim emeğin meydanıdır... Elinizi çekin!

Tahrir, Sintagma, Puerta del Sol, İnci Meydanı... Bunların hepsini hafızalarımıza kazıyan, toplumların dönüşüm süreçlerinde oynadıkları roldür. Toplumlar tarihinde tuttıkları yerdir.

Bu meydanlar eylemlere, kitlelere, sloganlara, uğruna canlar verilen mücadeleye ev sahipliği yaptı. İnanç ve kararlılıkla özdeşleşti. Öyle ki bu ülkelerde ezenler, bu meydanları kapatarak, sembol olmuş anıtları yıkarak kitlelerin sokağa taşan öfkesini bastırmaya çalıştı. Bu meydanlarda çadırlar kuruldu, diktatörler devrildi, egemenlere “biz de varız” denildi. Bu meydanlarda işçiler, emekçiler ve gençler güç olduklarını hissettiler, muktedir olduklarını gördüler. Kısacası bu meydanları yaratan mücadeleydi...

Taksim de bu meydanlardan biri...

Kentsel mimari ile toplumsal hafıza arasında güçlü bir ilişki vardır. Dönemiyle anılan küçük bir binayı yıkmak bile bazen içerisinde bulunduğu büyük bir alanın tüm özelliğini yitirmesine neden olabilir. Taksim de sadece İstanbul için değil tüm ülke için manevi, siyasi ve tarihi açıdan özel bir yer tutuyor. Denebilir ki zaman zaman bütün bir toplumun kalbi burada atabiliyor.

İşte AKP, zor yoluyla bizden alamadığı Taksim Meydanı’nı adına “Taksim Meydanı”nı Yayalaştırma Projesi” denilen bir ucube ile almaya çalışıyor.

Bu yazıda ise bunun siyasi ve moral değerler açısından AKP ve emekçiler cephesinden ne anlam taşıdığını kalemim el verdiğince yazmaya çalışacağım. O yüzden de Gezi Parkı’nın yok edilerek yaşlı ağaçların katledilmesinden, yaşanacak trafik çilesinden, proje nihayete erdiğinde yok olacak siluetten, rantın boyutlarından bu yazıda bahsetmeyeceğim. Bunlar son derece önemli başlıklar olmasına rağmen...

AKP’nin bu hamlesi dikte etmeye çalıştığı tüketimin ve “muhafazakar” hayatın bir sembolü olacak. Taksim’in tarihsel birikimini, yaratılan değerleri buldozerlerle yerle bir etmek ve bunun üzerinden gerici ve neoliberal ideolojisini yükseltmek isteyen AKP, böylece yeni bir güç gösterisinin altına imza atmak istiyor. Çamlıca tepesine yapılacak cami gibi bu proje de AKP’nin “kudret”ini gösterdiği bir sembol olacak.

Taksim Meydanı’nın emekçilerin akıllarında, gönüllerinde tuttuğu yer ise soluk soluğa verilen mücadeledir, hak almadır, kutlamadır, devrimci marşlar, sıkılı yumruklardır, kızıl flamalar, birlik ve dayanışmadır, devrimdir... Burjuvazinin kapılarını

tuttuğu güzel günlere olan inançtır... Taksim projesi bu anlamıyla iki sınıfın karşı karşıya geldiği, bir hesaplaşma meydanıdır.

AKP’den önce de burjuvazi Taksim Meydanı’nı işçilere ve emekçilere, mümkünse sonsuza dek kapatmayı hedeflemişti. 1977 kanlı 1 Mayıs’ının ardından ilk kez 2007’de Taksim dünyaya hayat verenlere kavuştuğunda, bu meydanın “ayak takımı”nın olduğu bir kez daha hatırlatılmıştı.

Bugün ise AKP zor yoluyla yapamadığını sinsiye yapmak istiyor. Gazına, orantısız gücüne rağmen barikat barikat yaparak kavuştuğumuz Taksim Meydanı şimdi iş makineleriyle farklı bir yaşama devredilmeye çalışılıyor. Bunun için ısıtılı vitrinler yapılıyor, yerler granit taşlarla döşeniyor. Buz pistleri, AVM’ler ile ranta, kayıp hayatlara yer açılıyor. Taksim para saçan ve hayatta bundan başka bildiği bir şey olmayan kullanıcılara terk edilmek isteniyor.

Ama Taksim hiçbir zaman onların olmadı. Bu noktada Taksim kimleri ağırlamadı ki... Kızıla kesmiş kortejleri barındırdı bağrında. Belki de dünyanın en politik 1 Mayısları kutlandı, emekçiler ve gençler başka bir dünya özlemini, devrim inancını burada haykırdı.

Cumartesi anneleri evlatlarının mezarlarını istedi, faili devlet olan kayıplarının bulunması için yüzlerce kez İstiklal Caddesi’nden geçerek Galatasaray Meydanı’na karanfillerini bıraktı.

İşçi direnişleri slogan slogan evlerimizin içine kadar girdi.

Burada Güler Zere, zindandan çekip alındı. Şişli’den Taksim’e yürüyen onbinler Hrant’ın katilini “Yaşasın halkların kardeşliği” şiarını haykırarak istedi.

Kısacası Taksim’i Taksim yapan mücadelenin ta kendisidir. Taksim emeğin ve umudun meydanıdır. Bunların yerine konulmak istenen ne kadar güzel, parlak ve süslü olursa olsun asla biber gazının ciğerlerimizin içine dolduğu, sökülmiş taşların arasından meydana girdiğimiz anki hazzı ve geleceğe olan inancın yerini tutamaz.

T. Hazal

Cumartesi Anneleri kayıpları istiyor

Cumartesi Anneleri eylemlerinin 399. haftasında bir kez daha kayıplarının akıbetini sorarken 400. haftaya açlık grevinin sürdüğü bir süreçte girilmemesi dileklerini ifade ettiler.

Galatasaray Lisesi önündeki 399. buluşmada ilk sözü Nihat Aydoğan’ın eşi aldı. Halime Aydoğan, konuşmasını Kürtçe yaparken eşinin terörist denerek gözüaltına alınışını anlattı. Aydoğan eşinin terörist olmadığını, olsa bile hapisnede olması gerektiğini, fakat kaybedildiğini ifade etti. 18 yıldır kemiklerine bile ulaşamadıklarını belirterek sadece eşi değil üç yakınının daha kaybedildiğini belirtti. Aydoğan “Geçmişte çocuklarımızı kaybettiler şimdi de ölsün istiyorlar” diyerek açlık grevi sürecine dikkat çekti.

Halime Aydoğan’ın ardından Fehmi Tosun’un eşi konuştu. Hanım Tosun da konuşmasını Kürtçe yaptı. Tosun, yakınlarının kimliklerinden, politik duruşlarından kaynaklı kaybedildiğini, şimdi de yakınlarının, gençlerinin kimlikleri ve politik duruşları için açlık grevinde olduklarını ifade etti. Kayıp yakınlarının konuşmasının ardından basın açıklamasını İkbâl Eren okudu. Kayıpların akıbetini aktarıırken kaybedenleri de açıklamaya devam edecekleri ifade edilerek 399. haftanın açıklamasına geçildi.

Açıklamada korucu olmak istemeyen köylüler üzerinde uygulanan baskılar anlatıldı. Ardından Nihat Aydoğan’ın gözaltı ve kaybedilme süreci anlatıldı. Nihat Aydoğan’ın kaybedildiği süreçte Mehmet Ağar’ın Emniyet Genel Müdürü, Tansu Çiller’in Başbakan, Süleyman Demirel’in Cumhurbaşkanı oldukları belirtilerek hepsinin dolaysız olarak kaybetme politikasını destekledikleri örneklerle anlatıldı. “Bu isimleri Nihat Aydoğan’ın kaybedilmesinden sorumlu tutuyor ve yargılanmalarını istiyoruz” dendi.

Açıklama “meşru haklarını almak için bedel ödemekten korkmayanlarla, boyun eğmedikleri için insan kalanlarla inatlaşmanın kazananı kendisi olmayacak” vurgusuyla sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

**İsrail'in bir haftalık saldırganlığının bilançosu;
150 ölü, binlerce yaralı...**

Katil İsrail, Filistin'den defol!